

Thượng Ân Phiên Ngoại

Contents

Thượng Ân Phiên Ngoại	1
1. Phiên Ngoại 1	2
2. Phiên Ngoại 1(2)	4
3. Phiên Ngoại 2	4
4. Phiên Ngoại 3	7
5. Phiên Ngoại 4	9
6. Phiên Ngoại 5	10
7. Phiên Ngoại 6	12
8. Phiên Ngoại 7	14
9. Phiên Ngoại 8	16
10. Phiên Ngoại 9	19
11. Phiên Ngoại 10	21
12. Phiên Ngoại 11	23
13. Phiên Ngoại 12	26
14. Phiên Ngoại 13	28
15. Phiên Ngoại 14	30
16. Phiên Ngoại 15	33
17. Phiên Ngoại 16	35
18. Phiên Ngoại 17	39
19. Phiên Ngoại 18	41
20. Phiên Ngoại 19	43
21. Phiên Ngoại 20	45
22. Phiên Ngoại 21	48
23. Phiên Ngoại 22	50
24. Phiên Ngoại 23	53
25. Phiên Ngoại 24 [end]	56

Thượng Ân Phiên Ngoại

Giới thiệu

Phiên ngoại: Thương Ân Couple Vưu Kỳ - Dương Mãnh Tác giả: Sài Kê Dẫn Edit: phuongchuchoe :”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-an-phiên-ngoại>

1. Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại 1: Một Chú Cảnh sát bị sa thải.

Vào một ngày, không khí trong lành, ánh nắng chiếu khắp nơi.

Khó có được một ngày đẹp trời như vậy, Dương Mãnh vui vẻ xuống dưới đầu phố đi tuần tra. Đi ngang qua trạm xổ số, theo thói quen dừng xe lại ven đường. Đi vào mua rồi thổi thổi xung quanh (chắc thổi lấy hên :v =))) mua hai tờ đang được treo ở trên, dùng 5 tệ đổi tờ thứ nhất. Đây thì thổi, thế mà thổi đến những năm trăm tệ.

Dương Mãnh nhanh mồm nhanh miệng nói với anh bạn ở bên kia.

“Hôm nay đúng là ngày lành tháng tốt, mọi việc đều tốt, ngày mai cũng tốt...” Dương Mãnh vui vẻ chọc ghẹo một chút liền đi ra khỏi trạm xổ số. Hít thật sâu, không khí thật là mới mẻ, trong lành, sau đó tâm tình của cậu vô cùng thoải mái.

Sau khi trải qua những ngày tháng cần kiệm gian khổ, cuộc sống của Dương Mãnh liền trở nên vô cùng thuận lợi. Đầu tiên là ở hôn lễ của Bạch Lạc Nhân mà lấy đến 5 vạn tệ phí dịch vụ, sau đó được lãnh lương chuyên cần, bây giờ lại trúng được 500 tệ... Ngay cả bà bán bánh rán cũng có thể vượt qua Song Hoàng Dẫn* mà!

(*Chủ nhà: Mình nghĩ đây tựa như câu thành ngữ “Có công mài sắt có ngày nên kim” hoặc ” Sau cơn mưa trời lại sáng” , mà mình không rõ nghĩa của từ Song Hoàng dẫn là gì nên không dịch sát ý được :(/)

Ông đây có thể đổi vận nhá! Dương Mãnh vừa nghĩ vừa nghe nhạc, ngâm nga mở cửa xe.

“Cứu tôi với! Đồ Lưu manh!!! ”

Nghe thấy tiếng hét thê thảm của người phụ nữ, Dương Mãnh liền căng thẳng thần kinh, mau mau chạy theo hướng phát ra âm thanh vừa rồi. Chạy đến giao lộ tấp nập, cậu nhìn thấy một đôi nam nữ đang giằng co quyết liệt. Hắn ta lấy tay xé rách váy, tất chân đều bị xé ra từng mảnh lớn. Mọi người xung quanh vây lại xem, nhưng không một ai tiến lên ngăn lại.

Dương Mãnh tức giận, hét lớn một tiếng rồi chạy đến.

Quần chúng lập tức tản ra, tên kia thấy cảnh sát đến, chẳng những không ngừng tay, mà còn càng đánh càng hăng. Cậu thấy quần áo của người phụ nữ kia đều từng mảnh bị xé rách, Dương Mãnh tiến đến lấy cây côn, đối phó với tên lưu manh kia một trận.

“Mày có buông tay không!!!”

Dương Mãnh tức giận hét lớn.

Hắn ta hoàn toàn không để vào trong mắt, Dương Mãnh lại không dám đánh mạnh, thế là hắn liền mặc cậu, ra sức mà đánh. Dù thế nào hắn cũng không thả! Dương Mãnh gặp phải một tên lì lợm, thế là hung hăng đánh một gậy. Tuy là thân thể cậu có chút nhỏ bé, sức lực kém một chút, nhưng tham gia huấn luyện quân đội nhiều năm như vậy, cho nên tay lại có chút sức lực.

Thế là một gậy đánh xuống, tên lưu manh lập tức nhảy dựng lên.

“Con mẹ nó! Dám đánh ông, mày chán sống hả!!!?” Hắn ta liền túm cổ áo Dương Mãnh.

Cậu sao chịu yếu thế, tức giận quát to “Đánh mày đó, thì sao! Đánh vậy là còn nhẹ !!! Đi theo tao về đồn cảnh sát!”

Hắn ta tất nhiên không chịu, Dương Mãnh càng không buông tay, vì thế hai người bắt đầu đánh nhau.

Người phụ nữ bên cạnh đứng đây, sửa sang lại quần áo một chút rồi chạy đến chỗ Dương Mãnh: ” Cảm ơn đồng chí cảnh sát, cậu nhất định phải bắt hắn lại, hắn ta khi dễ tôi không chỉ một hai lần!”

Dương Mãnh nghe xong lời này xuống tay càng mạnh, quyền lúc đầu tuy nhỏ, nhưng nhiều lần chọc trúng chỗ trọng yếu. Người này nhìn yếu ớt như vậy, mà lực thì rất lớn, sớm đã đem cậu xem thường. Dương Mãnh cũng khó gặp đối thủ như vậy, hai chân lại không thể gạt đổ hắn, cũng chỉ có thể cùng hắn đánh mấy quyền, đánh đến càng đánh càng hăng.

“Yaaaaa.....!!!” * Dương Mãnh quét chân đem tên lưu manh ngã ra đất.

Cồng tay lại, vô số ánh mắt khâm phục với cậu thiếu niên sáng láng này đi lên xe cảnh sát.

“Đồng chí cảnh sát, tôi có thể không đi được không?” Người phụ nữ mặt mày đầy rối rắm.

Dương Mãnh do dự một chút, liền nói ” Cô vẫn là theo tôi một chuyến, làm biên bản”

“Tôi mất mặt!” Người phụ nữ lau nước mắt.

Dương Mãnh cam đoan ” Cô yên tâm, tôi đem cô vào phòng trong, không ai có thể nhìn thấy, chúng tôi khẳng định sẽ thay cô bảo mật thật tốt! ”

“Tôi về thay quần áo trước, lát hãy đi!” Cô ta khập khiễng chạy xa xa.

Dương Mãnh vốn định xuống xe đuổi theo, nhưng nhìn thấy váy của cô ta bị xé rách từng, nhìn nhìn vị chủ nhân của xe kia, sau đó cậu liền khởi động xe, trước hết vẫn nên đem tên kia vào đồn cảnh sát.

“Chu Tử, hôm nay trở về nên đãi một chầu nha!”

Dương Mãnh đi tuần tra còn có thể bắt người? Trong ấn tượng của các vị đồng nghiệp, Dương Mãnh trực thì chỉ có hai loại kết quả, hoặc là trở về mặt mũi bầm dập, hoặc là một đi không trở lại! Hôm nay không chỉ trở về, mà còn hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, thật là một điều vô cùng mới mẻ !

“Mọi việc thế nào?” Chu Tử hỏi.

Dương Mãnh một bên vừa uống nước vừa nói ” Trên đường gặp phải tên lưu manh ức hiếp người khác”

“Mọi chuyện còn lại để tôi, cậu làm tốt lắm!”

Chu Tử nói, sau đó liền một cước xuống đường quần của tên đó, hắn kẹp lấy hai chân tức giận chửi hai câu, sau bii Chu Tử đem vào phòng thẩm vấn.

Dương Mãnh ngoài này thanh thoi uống trà, mọi lỗ chân lông trên người đều giãn ra, trong lòng vô cùng thoải mái. Không chỉ bởi vì một tai nạn, mà đối với cậu đây chính là lúc khẳng định năng lực bản thân đó nha! Dương Mãnh liền tự kỷ thưởng thức nắm đấm của mình, khoa chân múa tay trong không khí, miệng hô lên phối hợp với tiếng gió vun vút.

Còn một chút là xong chương 1 =w= ban đầu dịch với tốc độ con ốc sên, khó khăn muôn trùng =)) , sau quen rồi thì chém gió như thần =))

Mình dịch xong là up liền nên có khi t2,3 tuần sau là xong :(có chút xiu à, không biết còn nữa k TvT

2. Phiên Ngoại 1(2)

Buổi tối tan tâm, Dương Mãnh vừa định ra về thì thấy một loạt xe hơi cao cấp đậu ở trước cửa, cậu hiếu kỳ nhìn ra ngoài.

Một người phụ nữ, phía sau là bảy tám tên tráng kiện, gương mặt lạnh lùng nhìn vào bên trong. Dương Mãnh nhận ra đó chính là người phụ nữ bị tên lưu manh khi dễ ngày hôm qua, không nghĩ đến khi cô ta đến đây, lại tạo một trận thế có chút...

“Này...” Dương Mãnh vươn tay ngăn người phụ nữ trước mặt “Đồn Cảnh sát không cho phép đánh người, mấy người muốn tìm hấn ta trả thù, cũng nên để chúng tôi xử lý mới phải!”

Không ngờ, người phụ nữ ngày hôm qua còn khách khí nói lời cảm tạ, nay lập tức trở mặt, chỉ thẳng vào mặt Dương Mãnh: “ Chính là hấn, hấn ta không những xâm sở tôi mà còn bắt chồng của tôi đi, cấp trên của các người là ai!? Cái gì mà là luật pháp, cảnh sát thậm chí còn bắt loạn người dân vô tội, còn ra thể thống gì nữa! ”

Dương Mãnh mơ màng “ Các người muốn làm gì!? Này, tôi nói, không phải ngày hôm qua cô...”

“Tôi cái gì!!!” Người phụ nữ gân cổ chỉ vào mũi Dương Mãnh chửi “ Đồ lưu manh! Người như mày mà còn xứng đáng làm cảnh sát hả!? Lợi dụng cơ hội đi tuần tra rồi bày trò đòi bồi với phụ nữ, chồng bà ngăn cản không được, mày còn đánh người! Mày có đạo đức không? Cảnh sát như mày thì người dân hết đường sống mất!!!”

“”

Trận cãi vã này kéo dài đến hơn 9 giờ tối, Dương Mãnh mới được cho về nhà.

Sáng sớm hôm sau, cậu liền bị cấp trên gọi vào văn phòng.

“Đội trưởng, người kia căn bản là nói chuyện bậy bạ, ngài tin tôi là người như vậy sao? Tôi tuy rằng không có tiền đồ, lại không có gia thế, nhưng không lẽ lại đi xâm sở đàn bà sao? Mọi chuyện thật...”

“Được rồi” Đội trưởng mặt mày ngưng trọng “Tôi tin tưởng anh không phải là người như thế”

Dương Mãnh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Ngài tin tưởng tôi là được”

Đội trưởng nâng mí mắt lên, liếc nhìn Dương Mãnh, trầm giọng nói “ Nhưng sự việc này vô cùng ồn ào, ảnh hưởng vô cùng không tốt, hơn nữa nhà người ta không có vô duyên vô cớ tìm cậu gây phiền toái, cậu khẳng định là lúc trước có tìm họ gây sự không?”

Dương Mãnh kêu oan “ Tôi thậm chí còn không biết cô ta là ai!” (T____T)

“Như vậy, cậu...” Đội trưởng dừng một lát “ Cậu nghe tôi nói, đối phương không phải người lương thiện gì, tối qua nhà họ nói, hoặc là cậu rời đi, hoặc là bọn họ mỗi ngày sẽ đến đây làm loạn. Tôi cũng chỉ là một Đội trưởng nhỏ bé, sống nửa đời người, cậu đừng để tôi phải khó xử, con đường của cậu còn dài, sau này cố gắng, sẽ có cơ hội phát triển tốt hơn. Nói thật, một đời ở chốn nhỏ bé này thật sự cũng rất uỷ khuất* ”

(* tủi thân)

Tâm tình nóng giận của Dương Mãnh trong nháy mắt trở nên lạnh thấu xương.

3. Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại 2: Chuyện này thật hỗn loạn.

“Tôi bị sa thải!” Dương Mãnh nói.

Vưu Kỳ đơn giản ừ một tiếng, không biểu lộ bất kỳ kinh ngạc nào, cứ như ngay từ đầu đã sớm dự đoán được việc Dương Mãnh sẽ bị sa thải, một chút đồng cảm cũng không buồn biểu đạt.

Dương Mãnh mặt buồn rười rượi “Cứ như vậy mà mất chén cơm manh áo...” T_____T

“Nói sa thải liền bị sa thải, cái gì gọi là chén cơm chứ?” Vưu Kỳ cười nhạt, “Đỡ một phần công tác, tiền lương đã thấp mà còn cực khổ như vậy, thật không biết cậu đang tiếc cái gì nữa”

” Tuy rằng tiền công tác có chút thấp, nhưng lại có mặt mũi, sinh hoạt hằng ngày được đảm bảo”

Vưu Kỳ phì cười một tiếng ” Cả ngày đều bị ăn hành, toàn làm vài chuyện lật vặt, rốt cuộc cậu lấy mặt mũi từ đâu? Cả ngày bôn ba, không có xe cũng chẳng có văn phòng, cậu lấy cái gì đảm bảo?”

“Tôi còn không phải đang tích góp tiền sao?” Dương Mãnh trừng mắt liếc Vưu Kỳ.

Vưu Kỳ hừ một tiếng “Tiền? Đừng nhiều lời, bây giờ cậu thử lấy ra mười vạn tệ cho tôi xem, tôi lập tức không chèn ép cậu”

Dương Mãnh hít thở mấy ngụm, nhìn trên bàn nào hoa nào quả nào là đồ ăn, lại giương mắt nhìn Vưu Kỳ một thân quần áo xa xỉ. Cảm giác như mình đến đây chẳng khác nào rước nhục vào thân, lập tức đứng dậy muốn về.

Vưu Kỳ kéo tay Dương Mãnh đến bên người.

” Cậu thật là, lớn rồi sao lại nghịch ngợm vậy.”

Dương Mãnh nhìn nhìn khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt liếc qua chỗ khác ” Sinh hoạt không tiện”

(=3=)

“Như vậy đi...” Vưu Kỳ rốt cuộc cũng nói ra suy nghĩ trong lòng “Cậu đến đây làm trợ lý cho tôi đi, tôi cam đoan tiền lương so với trước của cậu thậm chí cao hơn mấy lần, bệnh tật, nhà ở, ăn uống đều không thành vấn đề, đến khi cậu già đi liền có lương hưu, thế nào?”

(ổng đang dụ vợ :v)

Dương Mãnh lâm vào yên lặng, nặng nề suy tư, nếu là trước kia, cậu tuyệt đối sẽ không nhận việc này, hầu hạ một ngôi sao còn chưa tính, lại là bạn học cũ của mình, thật là mất mặt. Mấu chốt là mấy ngày nay thật sự khó khăn, Dương Mãnh tìm khắp nơi công tác nhưng đều không thích hợp, lại không dám về nhà, sợ ba mẹ nhìn ra khác thường, cứ như vậy liền gạt họ, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng*, cứ vậy đi.

(* đến đâu hay đến đó)

Vưu Kỳ nhìn thấy Dương Mãnh có chút kích động, nhanh chóng bồi thêm một câu “Như vậy đi, nếu cậu thật sự không muốn làm trợ lý, vậy làm vệ sỹ kiêm tài xế đi! Dù sao thì cậu cũng lái xe, bảo vệ người khác cũng như làm cảnh sát không thành vấn đề chứ?”

Dương Mãnh vừa nghe thì hai mắt sáng rực ” Việc này ngược lại có thể cân nhắc một chút!”

Ngày hôm sau, Vưu Kỳ dẫn Dương Mãnh đến người người đại diện trước mặt - Mã tiên sinh.

” Đây là vệ sỹ mới được tuyển dụng”

Mã tiên sinh nhìn chằm chằm Dương Mãnh thật lâu, ánh mắt hàm xúc ý tứ.

“Tên gì?”

Thân thể nhỏ nhắn liền đứng thẳng tắp, thanh âm tràn ngập khí phách, “Dương Mãnh!!”

Mã tiên sinh đem ánh mắt hướng tới Vưu Kỳ “Thông báo tuyển dụng trên mạng hả?”

Khuôn mặt anh tuấn của Vưu Kỳ hiện lên nghi hoặc, “Làm sao anh biết?”

” Chắc chắn là nhìn trúng tên của cậu ta ”

Vưu Kỳ, “....”

Mã tiên sinh vỗ vỗ vai Vưu Kỳ, đem cậu kéo đi cách “em gái*” kia xa xa , nhỏ giọng hỏi :” Cậu xem bộ dạng hần như vậy làm vệ sỹ được sao? Là cậu bảo vệ hần hay hần ta bảo vệ cậu hả?”

(* tra trên mạng thấy dịch là chị gái gọi em dâu như vậy =)) nên mình dịch là em gái)

Vưu Kỳ không nhanh không chậm nói :“Đây là bạn học của tôi, gần đây thất nghiệp cho nên giúp cậu ta có công ăn việc làm. Với lại, cậu ta xuất thân từ gia đình cảnh sát, có kinh nghiệm ứng phó với các tình huống đột ngột phát sinh”

” Cậu ta có thể giúp một tay sao? Thân phận của cậu thế nào còn không biết? Cậu ta vừa mới làm, biết có bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm cậu không? Chỉ cần một chút chuyện nhỏ xảy ra, cậu liền xong đời! Cậu dựa vào cái bao cát này chỉ cần có chút não loạn liền ngã xuống, thật là, đó là chuyện trọng đại thế nào!! Cậu có tự mình suy xét không?”

Vưu Kỳ vỗ vỗ vai Mã tiên sinh, ” Nếu không được thì thuê vệ sỹ khác ”

Mã tiên sinh chán nản, “Vậy cậu còn đem hần đến đây làm gì,cậu trực tiếp mượn cho xong...”

“Này không phải là việc đó” Vưu Kỳ vô cùng kiên định nói, ” Từ nay về sau, cậu ta chính là vệ sỹ kiêm tài xế của tôi, nếu không phải tình huống đặc thù, thì tôi không cần mang theo những người khác. Ông muốn yên tâm, thì phải vài người theo tôi cũng được, nhưng tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy.”

Nói xong, cậu dắt Dương Mãnh rời đi.

Buổi chiều,Dương Mãnh và Vưu Kỳ quay quảng cáo, nhìn trợ lý của Vưu Kỳ chạy đông chạy tây, đó là một cô bé, lại là đồng nghiệp, nên cậu thật sự không đành lòng, nói với Vưu Kỳ :“Rốt cuộc cậu cho tôi làm gì vậy? Tôi ở đây nửa ngày trời, việc gì cũng không làm!”

“Có trợ lý ở đây, cậu bận tâm cái gì?”

Dương Mãnh thật sự đau lòng cho cô bé kia.

Vưu Kỳ vỗ bụng Dương Mãnh một chút, ”Yên tâm, rồi sẽ có

lúc cần cậu thôi”

Buổi tối, Vưu Kỳ tham gia hoạt động bán hàng từ thiện, được tổ chức tại sân vận động. Vưu Kỳ mặc áo màu đen bên trong, bên ngoài là đồng phục học sinh, cho nên lần này đi phía trước, người đại diện tăng thêm 2 vệ sỹ đi đằng sau cậu.

Vừa bước xuống xe, lập tức bị đám phóng viên và học sinh vây lấy, thân phận vệ sỹ của Dương Mãnh cuối cũng được thể hiện, đến sát người Vưu Kỳ, có hai cậu học sinh chạy đến, cậu tiến hành chặn lại. Tưởng rằng hai tên này muốn đụng chạm vào Vưu Kỳ, Dương Mãnh nhanh chóng đẩy ra một bên, hai tên đó lập tức hướng nắm đấm lên mặt Dương Mãnh.

“Muốn chết?” Vưu Kỳ lập tức nóng nảy

Phóng viên nhanh chóng chụp hình lia lịa, Vưu Kỳ không hề ảo não mà còn dùng lời lẽ ác ý cảnh cáo hai nam sinh, sau đó đem Dương Mãnh ôm vào trong lòng, che chở cậu đi tiếp.

Vì thế mà tình cảnh ở đây có chút quỷ dị*, bốn vệ sỹ của Vưu Kỳ đứng bên cạnh, lại đem một vệ sỹ bảo vệ trong lòng, sáu người bọn họ tạo ra khung cảnh vô cùng kỳ quái.

(*quỷ dị: bất thường...)

Ngồi ở phòng hoá trang, Dương Mãnh cứng ngắt thở ngắn thở dài, nghĩ đến lúc nãy, việc cần làm còn chưa xong, lại làm hỏng việc. Không được, cậu không thể tiếp tục mất mặt chờ đợi, làm vệ sỹ thì vô dụng, vậy nhiệm vụ làm tài xế cũng kết thúc sao? Không phải sau khi hoạt động từ thiện còn có một buổi tiệc hả? Sau khi buổi tiệc kết thúc nhất định phải chở Vưu Kỳ về nhà an toàn!

Quả nhiên khi Vưu Kỳ đưa Dương Mãnh đến yến tiệc.

Lại gặp rất nhiều gương mặt quen thuộc, rất nhiều diễn viên nổi tiếng, Dương Mãnh nhìn đến hoa mắt. Bất quá vẫn phải làm tốt nhiệm vụ, gắt gao theo sau Vương Kỳ, một câu đều không nói.

Vương Kỳ cùng với nhà biên kịch đứng nói chuyện, Dương Mãnh lúc này mới ngơ ngác, nhìn xung quanh.

“Có muốn uống một ly không?” Mỹ nhân tươi cười chân thành nhìn Dương Mãnh.

Dương Mãnh nghi hoặc chỉ vào mình “Cô nói tôi?”

Mỹ nhân gật đầu “Đúng vậy!”

Nói xong, ngón tay xinh đẹp nâng một ly đưa cho Dương Mãnh.

Hai chân Dương Mãnh không tự chủ được liền đến gần nàng ta hơn.

Lý trí nói “mày không thể uống rượu, mày là tài xế!”

“Thế nào? Cậu không uống hả?” Mỹ nhân bĩu môi.

Dương Mãnh lắc đầu ” Sao có thể? ”

Dứt lời liền ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

~

Đã sửa... =w=

4. Phiên Ngoại 3

Phiên ngoại 3: Hắn ta phẫu thuật thẩm mỹ!

” Cậu là trợ lý của Vương Kỳ hả?” Mỹ nhân hỏi.

Dương Mãnh lắc đầu “Là vệ sỹ kiêm tài xế”

Nàng ta kinh ngạc ” Vệ sỹ kiêm tài xế không phải đều ở hậu cần sao? Làm thế nào cậu vào đây được?”

Dương Mãnh chỉ chỉ vào ngực mình, “Hai túi tôi là bạn thời trung học, cậu ta bình thường ra ngoài đều mang theo tôi, tôi cũng thắc mắc vài lần nói với cậu ta, cậu không thể như vậy được. Nhưng cậu ta không nghe, nói không có tôi thì mọi chuyện đều hỏng bét” Nói xong lắc đầu bất đắc dĩ.

(edit :*đập bàn* chồng mang theo vợ có gì là sai hả!!? Hả!!!!?)

Mỹ nhân uốn éo thân hình tựa như rắn nước “Hâm mộ cậu thật đó!”

Dương Mãnh nhếch nhếch môi cười ái muội “Thế nào? Cô cũng muốn tôi làm vệ sỹ? Không thành vấn đề...”
Dù sao thì làm cho Vương Kỳ cũng như không làm. (=____=)

Đôi môi đỏ mọng của mỹ nhân nhếch lên ” Tôi chính là trợ lý của ngôi sao, còn tìm trợ lý làm gì hả?”

“Ah, thì ra là vậy!” Dương Mãnh nhân cơ hội trả đũa ” Vậy cô thì sao, ở đây rất ít ngôi sao đem trợ lý đến, vậy cô cũng làm loạn có khác gì tôi đâu!”

Mỹ nhân cười quyến rũ “Nào có! Tôi hầu hạ một diễn viên nhí, tuổi lại không lớn, nhưng tính tình không đỡ nổi...Haizz, đúng là chịu đủ , tôi chẳng khác nào bảo mẫu, ăn uống sơ sài lại còn phải làm lụng vất vả”

“Vậy một tháng cô kiếm bao nhiêu?”

Mỹ nhân chớp chớp mắt ” hơn 6 ngàn tệ”

Dương Mãnh ghen hòng, nhìn trần trối “Cô làm vất vả như vậy, cô ta chỉ cho cô 6 ngàn tệ?”

Mỹ nhân kinh ngạc nhìn Dương Mãnh “Hơn 6 ngàn mà ít hả? Tôi là người mới, làm chưa được bao lâu, thế này được xem là rất cao rồi đó. Tôi nói, cô ta không phải chỉ có một trợ lý, còn có một ông, bình thường ít đi theo, hẳn theo cô ta 4,5 năm, một tháng mới hơn 1 vạn tệ”

Nói xong, lại đem cho Dương Mãnh một ly rượu.

“Tôi là tài xế” Dương Mạnh giữ lại vài phần lý trí.

Mỹ nhân bĩu môi “Tài xế thì sao? Không phải chỉ uống một ly rượu thôi sao?”

Dương Mạnh không chấp nhận bị con gái xem thường, lập tức cầm ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Đầu óc trở nên choáng váng, Vưu Kỳ vẫn còn ở bên kia nói chuyện.

Mỹ nhân nghe Dương Mạnh nói, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Trời đất! Cậu ta cho cậu nhiều tiền vậy?”

Dương Mạnh đặt ly rượu xuống “Không phải đây là chuyện bình thường sao?”

“Bình thường? Cậu thử hỏi hết các tài xế, vệ sỹ ở đây xem, có ai mà kiếm được nhiều tiền đến vậy?” Nói xong lại đánh giá toàn thân Dương Mạnh, trầm giọng nói “Hơn nữa tôi có cảm thấy cậu chẳng đặc biệt hơn người, hẳn là nhờ quan hệ mới vào được?”

“Ai nói!” Dương Mạnh trừng mắt “Tôi đang thử việc, chưa được thuê chính thức, tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình!”

“Cái gì!!? Thử việc mà lương cao đến vậy?” Mỹ nhân bĩu môi “Cậu nhất định phải làm một chiều, không thì lần sau tôi thấy cậu, xem như không quen biết!”

Dương Mạnh ngượng ngừng, không tự giác uống thêm một ly.

Sau đó, càng nhiều hơn.

“Kỳ thật tôi là fan hâm mộ của Vưu Kỳ” Mỹ nhân nói.

Dương Mạnh không để ý chuyển tay qua ly để dài, sắc mặt khinh thường, “Tôi không hiểu nổi, hẳn ta có gì hấp dẫn chứ? Tôi rất cuộc nhìn không ra?”

“Cậu không cảm thấy anh ấy rất” soái” sao? ”

Dương Mạnh nhíu mày, “Gương mặt của hẳn rất được lòng quần chúng thì phải?”

“Cậu không cảm thấy khí chất của anh ấy tốt như thế nào sao?”

Dương Mạnh mắt bình tĩnh “Hắn có cái gọi là khí chất sao...?”

“....”

Vưu Kỳ đang cùng nhà biên kịch trò chuyện, quay người lại Dương Mạnh đã không thấy đâu, nhìn xung quanh mới phát hiện Dương Mạnh đang quyết mộng, dáng vẻ lưu manh pha trò với mỹ nhân, trông vô cùng khó coi.

“Các cậu là bạn thời trung học?” Kinh ngạc một tiếng hỏi “Vậy có lúc anh ấy có rất nhiều người theo đuổi phải không?”

Dương Mạnh cười nhạo “Chó má*! Tôi nói cô nghe, thời trung học của hẳn ta cả ngày đều mang đôi dép lê, hai hàng nước mũi chảy ròng ròng, bạn nữ sinh đều cầm chổi ra đuổi hẳn ta đi! Vưu Kỳ năm đó phẫu thuật thẩm mỹ, chứ thời trung học hẳn ta vô cùng khó coi, sau này đi phẫu thuật giống mặt của tôi, nhưng thất bại, sau đó thành ra cái đức hạnh này...”

(* mình chẳng nghĩ ra câu nào chữ người mà lịch sự hơn câu này, cho nên để vậy luôn... T_____T)

“Khụ khụ...”

Dương Mạnh không nhận ra giọng của Vưu Kỳ, thuận miệng nói “Muốn ho thì cút qua một bên mà ho đi!”

Vưu Kỳ một tay kéo Dương Mạnh đi, nhanh chóng rời khỏi khách sạn, nhét vào trong xe.

Không đến 5 phút đồng hồ, vị tài xế Dương Mạnh đã ở trong xe, dần dần trở nên khó chịu.

Bận rộn cả ngày, Vưu Kỳ không chỉ muốn tự mình lái xe, mà còn phải giữ cho Dương Mạnh ở một chỗ, phòng ngừa cậu bị tọc cổ. Vì lo lắng, Vưu Kỳ đành phải tự mình dẫn tên rắc rối này về nhà.

Ước gì có “Cô tiên BETA” xuất hiện bên cạnh toi T_____T tôi bối rối quá huhu...

5. Phiên Ngoại 4

Phiên ngoại 4: Nước sao mặn vậy!?

(* uh....T_____T vì editor gà mờ đã đoán bậy đoán bạ xưng hô của hai đứa nhỏ, nên bây giờ mình sửa xưng hô thành cậu-tôi nha các bạn T_____T các bạn thông cảm T__T)

Dừng xe ở dưới lầu, Vưu Kỳ dìu Dương Mãnh ra.

“Muốn ói...” Dương Mãnh dựa vào vai Vưu Kỳ thì thào nói.

Vai của Vưu Kỳ nhấc lên, khẩn trương hỏi Dương Mãnh “Cậu nhịn được không?”

Dương Mãnh gật đầu, “Được...”

Vào trong thang máy, bên trong còn có một bé gái, Vưu Kỳ cố ý đem đầu giấu dưới cổ áo, không để người khác nhìn thấy mặt mình. Dương Mãnh thành thành thật thật nằm trên lưng Vưu Kỳ, gương mặt áp vào cổ cậu, môi giật giật.

Đột nhiên, Dương Mãnh nôn khan một tiếng.

(klq chữ vụ ồm nghén này có bạn nào thấy quen không =))...

Trong lòng Vưu Kỳ trở nên căng thẳng, liền nói :“Chờ một chút, chờ một chút! Gần đến nhà rồi!”

“Không sao...!” Dương Mãnh gắt gao cắn chặt môi.

Vưu Kỳ thở một hơi nhẹ nhõm, chỉ còn 5 tầng là đến.

“Oa.....”

Vưu Kỳ rút bả vai, đầu hơi ngẩng lên.

Ánh mắt bé gái nhìn lên, lúc đầu là chán ghét, nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt của Vưu Kỳ, nhanh chóng biến thành kinh hãi và không thể tin được, “Anh...anh có phải là...”

Vưu Kỳ lập tức quay mặt đi, Dương Mãnh ở trên lưng hét lớn “Hắn đúng là Vưu Kỳ, ha ha ha....!”

...

Về đến nhà, Vưu Kỳ đem Dương Mãnh xuống, sau đó nhét vào bồn tắm, cởi hết quần áo của Dương Mãnh ném vào thùng rác, sau đó đi vào phòng tắm, định tự mình tắm trước, không nghĩ đến bồn tắm bên kia đều là bọt xà phòng.

Đi qua nhìn một chút, thấy đầu Dương Mãnh cúi thấp, đôi mắt trừng lớn.

Cậu sợ hãi kéo Dương Mãnh ra.

“Này, cậu không sao chứ?” Vưu Kỳ hét lớn

Dương Mãnh ngây ngốc nhìn vào mắt Vưu Kỳ, lười biếng nói “Khốn!”

Sau đó, đầu rũ xuống, im lặng ngả lên vai Vưu Kỳ.

Vưu Kỳ nâng đầu Dương Mãnh lên, ánh mắt Dương Mãnh đã nhắm lại, kẽ hở giữa mí mắt hẹp dài, thêm hàng lông mi điểm xuyên, thật sự vô cùng xinh đẹp. Nếu không kể đến tính cách mà chỉ nhìn mỗi gương mặt này, thì thật sự là một mỹ nhân bại hoại. Diện mạo nữ tính nhưng không mất đi nét rắn rỏi, gương mặt mịn màng tự nhiên.

(*chep...)

Nếu Dương Mãnh có thêm tính cách tốt đẹp, thì nhất định sẽ khiến già trẻ gái trai , vạn người yêu mến.

Đáng tiếc, là cậu ta tự phá hủy hình tượng của mình.

Nhưng con người ngây ngô này, vì mỗi tháng tiết kiệm 3 ngàn tệ mà bức mình không mua một món đồ nào. Cậu ta chính là một cảnh sát ngay thẳng chính trực, tuyệt đối sẽ không dùng của công làm việc riêng, khoảng thời gian ấy đều bị người khác chen ép, nhưng không vì việc đó mà đối xử lạnh lùng với họ. Dương Mạnh chân thành, phúc hậu, lại gốc nghề, lời thôi, lưỡi biếng...

Năm đó bị vài tên bụi đời lôi kéo, nhuộm đủ mọi sắc thái. Nhưng trên người cậu vẫn giữ được vẻ trong sáng giản đơn. Cùng cậu ấy sống chung, mặc dù sinh hoạt hằng ngày có chút bận rộn, nhưng vĩnh viễn không cần lo người kia lợi dụng và bán đứng sau lưng mình.

Vưu Kỳ đang suy tư, đột nhiên phát hiện vết hầu của Dương Mạnh giật giật, vội vàng đem đầu cậu tránh xa khỏi bồn tắm, một bên chạy ra cửa dặn :” Đợi chút! Tôi lấy thùng rác...”

Oẹ....

Vưu Kỳ trơ mắt nhìn trên sàn là một vũng nôn mửa...

“Tôi nói cậu đợi một lát không nghe hả!!?” Vưu Kỳ la lớn.

Dương Mạnh xoay người, lưng hướng về phía Vưu Kỳ, đối mặt với mặt tường của phòng tắm, không nói lời nào.

Vưu Kỳ đem mớ mà Dương Mạnh vừa nôn lau dọn thật sạch sẽ, sau đó định đi lau chùi thân thể cậu. Phát hiện nước trong bồn tắm đã trở nên lạnh ngắt, Dương Mạnh co chân ngồi bên trong, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi mắt hồng hồng, mũi chảy hai hàng nước mũi lỏng lách, bộ dạng vừa buồn cười vừa đáng thương.

“Mạnh tử...” Ngữ khí của Vưu Kỳ vô cùng ôn nhu.

Dương Mạnh hô khóc, hai tay đem bọt nước phía trước lau mặt.

“Tôi còn sống làm gì nữa? Ba mẹ tôi xem thường tôi, anh em huynh đệ cả ngày bắt nạt tôi! Ngay cả bạn học cũng giống như bố thí tôi!... Kỳ thật tôi không gốc, đem sổ tiền tặng hai người kia, sau đó chỉ cầm 5 vạn tệ phí dịch vụ, tôi chỉ cầm có 5 vạn!... Nhân tử nhìn ra tôi quả thật không hề dễ chịu, cậu ta mua cho tôi một chiếc điện thoại,... kết hôn mà vẫn còn nhớ đến tôi... Tôi muốn tìm lẽ vật trả lại nhưng chưa kiếm được!!!”

Vưu Kỳ xả nước ấm vào bồn, trong lòng chua xót.

“Còn có tên Vưu Kỳ, chắc chắn hẳn đang xem thường tôi, nói tìm việc cho tôi, vậy mà lại không cho tôi làm gì cả! Cả ngày hăn tiêu tiền thoải mái, vui sướng, nhìn tôi nghèo khổ rồi an ủi tâm lý tôi... Hu...hu”

Nói xong cảm thấy khát nước, cậu liền lấy nước tắm, đổ vào miệng.

“Đừng...!” Vưu Kỳ muốn ngăn lại nhưng đã chậm rồi...

Dương Mạnh chép chép miệng “Nước hôm nay sao lại mặn vậy...”

Manh tử...đừng khóc... T_____T

Theo tốc độ edit của mình chắc nhà khác edit xong quyển 2 rồi xong tới phiên ngoại mà mình vẫn chưa xong mất T_____T

6. Phiên Ngoại 5

Phiên ngoại 5: Tôi không phải là người tùy tiện!

Buổi sáng, Dương Mạnh bị đánh thức bởi một tiếng chuông đồng hồ vô cùng quý dị.

“Này tên ngốc, nói người đó! Còn ngủ hả!!! Ngủ tiếp thì càng nhức đầu! Tên ngốc, đầu rồi! Ngủ tiếp thì càng nhức đầu đó! Tên ngốc, dậy chưa! Còn ngủ hả!!! Ngủ tiếp thì càng nhức đầu...!”

Dương Mãnh híp mắt tìm nửa ngày trời mới phát hiện cái đồng hồ báo thức đang nhao nhao lên. Cậu cảm lấy, dự định tắt đi rồi ngủ tiếp, nhưng mà làm thế nào cũng không tắt được. Sau đó nhìn thấy giao diện trên đồng hồ xuất hiện một dòng chữ, “Muốn đồng hồ không âm ỉ, vui lòng bỏ vào 100 tệ...”

Mụ nội nó...

Dương Mãnh cầm lên nhìn nhìn, phát hiện dưới đáy đồng hồ có một cái lỗ.

Vì thế sờ sờ túi quần, lấy ra 100 tệ nhét vào, quả nhiên sau đó không kêu nữa. Dương Mãnh nghĩ sau khi tỉnh dậy phải đem tờ tiền lấy ra, nào ngờ vừa đặt xuống, liền nghe một tiếng... ngay sau đó, tờ tiền vụn dưới đáy đồng hồ rơi ra...

Dương Mãnh vươn người giải cứu nhưng đã chậm một bước, 100 tệ cứ như vậy bị xé nát...

Má! Làm thiệt hả!!?

Dương Mãnh liền tỉnh táo một chút.

Nhìn nhìn bốn phía, căn phòng xa lạ, quay đầu lại thì thấy, cho dù đầu tóc có rối bù xù như tổ quạ vẫn không che hết gương mặt đẹp trai kia cứ ngang nhiên mà xuất hiện trước mặt. Dương Mãnh tròn mắt, tại sao tôi lại ở trên giường hắn ta? Xốc chăn lên xem xét, trên người chỉ có mỗi cái quần đùi, vị bên cạnh kia cũng thế!

(bonus tám ảnh cho quý đồng bào dễ tưởng tượng =)))

Nhớ lại lúc trước hắn ta thích Bạch Lạc Nhân, đột nhiên Dương Mãnh hít một ngụm khí lạnh.

“Làm thế nào mà lại ngủ chung một giường!!?”

Vưu Kỳ bị một tiếng rống to của Dương Mãnh liền tỉnh giấc, mở đôi mắt còn nhập nhèm ngái ngủ nhìn cậu, miễn cưỡng trả lời, “Tôi qua cậu uống say, tôi đem cậu qua đây...”

“Uống say tại sao không chở tôi về nhà?”

“Phiền phức!”

Đôi mày của Dương Mãnh chau lại “Vậy sao cậu không đem tôi tới phòng khác ngủ? Mặc gì phải ngủ chung trên một cái giường!!?”

Những lời này khiến Vưu Kỳ đang thả lỏng đầu óc bỗng nhiên thắt chặt, neho mắt âm u nhìn Dương Mãnh.

“Không bằng lòng ngủ cùng giường với tôi?”

“Nói thừa!” Dương Mãnh nói lớn.

Vưu Kỳ ngồi dậy, nắm lấy cánh tay Dương Mãnh, phát điên: “Cậu còn chán ghét tôi!!?”

“Không sai!”

Nói xong, Dương Mãnh kéo kéo quần đùi rộng rãi bước xuống giường*, đi đến cửa, liếc Vưu Kỳ “Cậu nhớ kỹ, lần sau đừng có hồng dụ dỗ tôi lên giường, tôi không phải người tùy tiện!”

(*hờ...quần của bạn nào đó.... =w=)

Vưu Kỳ trong nháy mắt trở nên tỉnh táo, ghét tôi? Cậu biết có bao nhiêu người mơ tưởng lên giường của tôi không hả? Đừng nói là nằm ngủ, chỉ cần đến đây ngồi một chút, có thể khiến họ mừng đến phát khóc!

Dương Mãnh đóng cửa phòng vệ sinh, nhanh chóng đến trước gương kiểm tra. Hại người chứ thân không thể hại, phòng người tâm không thể phòng! Vưu Kỳ thích đàn ông! Nhìn trước nhìn sau như kẻ trộm, nhắm mắt lại rồi sờ sờ chọc chọc vào mông mình.

Tốt tốt...Rất rắn chắc.

Dương Mãnh thở phào nhẹ nhõm.

(*chưa bị th*ng nên ẻm chưa biết sau khi bị th*ng nó như thế nào =)))

Rửa mặt xong xuôi bước ra, Vưu Kỳ cũng vừa rời giường.

“Hắc hắc...Hôm qua đã làm phiền cậu rồi” Ngữ khí lập tức thay đổi.

Vưu Kỳ hừ lạnh một tiếng. đẩy Dương Mãnh ra, vào phòng vệ sinh.

Dương Mãnh mở từng phòng của Vưu Kỳ, cuối cùng phát hiện ngôi nhà trang trí cũng tạm tạm, không ngờ cậu ta giàu có như vậy, mà nhà ngoài lớn hơn một thì chẳng khác những ngôi nhà bình thường là mấy.

Đứng trước cửa phòng vệ sinh, hoàn toàn mất đi cái vẻ mất tinh thần của tối qua, thanh thoi hởi một tiếng.

“Cậu lẫn lộn nhiều năm như vậy, cũng không loạn như vậy? Hơn nữa căn phòng chừng 100 mét vuông, là nhà sang tay hả?”

Vưu Kỳ thần nhiên cạo râu.

“Này, tôi nói, xem điều kiện sinh hoạt của cậu, tôi cũng không đành lòng, cậu cũng không vay tiền để phát lương cho tôi chứ?”

Vưu Kỳ biết vị* nào đó đang tự kỷ, liền cho cậu nói, vô cùng hờ hững.

(*mổ: ngài, vị)

“Đúng rồi, đồng hồ báo thức của cậu nuốt mất 100 tệ của tôi!”

Vưu Kỳ phun một ngụm nước súc miệng, thuận miệng nói:“Mở ngăn kéo lấy.”

Dương Mãnh trở về phòng ngủ, mở ra ngăn kéo phía dưới đồng hồ báo thức, nhất thời sững sờ ngây ngốc, tất cả đều là 100 tệ nhàu nhĩ, nhìn ra có hẳn cả trăm tờ, đây chắc là cách hẩn ta hằng ngày đều tắt đồng hồ như vậy. Vui vẻ trong lòng trong nháy mắt bị diệt sạch, một ngọn lửa vô danh dâng lên trong lòng Dương Mãnh, kích thích này khiến cho cậu tức giận rằng.

“Sao để tiền bị chà đạp đến mức này hả!!?”

Vưu Kỳ mặt mày nhăn nhó nhìn Dương Mãnh:“Nếu tôi không thức được, sẽ phải bồi thường hợp đồng đến mấy chục vạn tệ thậm chí là cả trăm vạn, cậu có cảm thấy đồng tiền trong đó có ích thế nào không?”

Đang nói, đồng hồ báo thức lại kêu inh ỏi.

Dương Mãnh thông suốt, cái đồng hồ của Vưu Kỳ cứ cách một khoảng thời gian lại kêu một lần, nếu Vưu Kỳ chưa thức, càng không ngừng phá tiền bên trong, người mê tiền thấy tiền bị xé rách như vậy, xa xa là mất thêm mấy chục vạn càng đau lòng hơn!

“Đây là một điều thách thức” Vưu Kỳ nói “Đàn ông muốn làm nên đại sự, phải có động lực.”

Nói xong, tiếp tục đánh răng.

~~

Được ngồi máy tính nên ra truyện nhanh hơn bình thường ~=3=~ hô hô

7. Phiên Ngoại 6

Phiên ngoại 6: Có con rồi hả?

Lúc ăn điểm tâm, Dương Mãnh hỏi Vưu Kỳ:“Hôm nay phải làm gì?”

“Trang điểm* cho cậu.” Dương Mãnh nuốt bánh bao trong miệng xuống,“Tại sao lại phải trang điểm cho tôi?”

(* trang điểm ở là tân trang, thay đổi quần áo, phong cách, chứ k phải để giả gái nữa đâu nha =))

Vưu Kỳ không nhanh không chậm nói:” Cậu hiện giờ là vệ sỹ của tôi, mỗi ngày đều cùng tôi đi đi lại lại, hình tượng của cậu có liên quan trực tiếp đến mặt mũi của tôi. Vạn nhất có ảnh chụp của tôi và cậu, tôi thì thanh cao đẹp đẽ, còn cậu đứng bên cạnh quần áo tả tơi, khiến người khác xót thương!”

“Trăm ngàn đừng!” Dương Mãnh đặt mạnh bát lên bàn, “Tuyệt đối đừng để ý đến tôi, người cha” đáng yêu“*của tôi (?), mỗi động thái của cậu đều khiến ông ấy chú ý. Lỡ như ông ấy nhìn thấy, tôi liền xong đời, ông bây giờ còn chưa biết tôi bị sa thải đâu”

(*phần ti: đáng yêu, xinh xắn =)))

“Vậy cậu càng phải trang điểm” Vưu Kỳ nhếch môi cười “Cậu chỉ cần trông khác một chút, cha cậu liền nhận không ra!”

Dương Mãnh cúi mũi nhét giấy vào trong bát canh của Vưu Kỳ.

“Không có tiền!” Trả lời lưu loát dứt khoát.

Vưu Kỳ nhẹ nhàng băng quơ đáp “Tôi có thể cho cậu”

“Không cần!” Rất có cốt khí trả lời.

Ngữ khí của Vưu Kỳ vô cùng kiên định “Cái này đâu phải cho không, bây giờ cậu làm cho tôi, trong đó có một khoản hình tượng nhân viên. Tôi đưa tiền cho cậu mua quần áo, xong rồi đưa tôi xem!”

“Nếu chê tôi lười thì đừng thuê!”

Dương Mãnh nói xong, đóng rèm cửa ra ngoài.

Sau khi Dương Mãnh bị sa thải, tâm tình trở nên không tốt, một chút kích động sẽ trở nên tức giận. Đi ra ngoài chưa được mấy bước, phát hiện trên thùng rác là quần áo, đi tới nhìn, mặt trên còn có nhiều uế vật, hẳn là đêm qua say rượu rồi phun ra.

Vưu Kỳ bước ra muốn đuổi theo, liền nghe thấy tiếng đập cửa, liếc nhìn một chút, Dương Mãnh đang buồn bực đứng ở ngoài cửa.

“Này...xem cậu đáng thương như vậy, có muốn đi dạo cùng tôi không?”

....

Dương Mãnh chưa từng đến nơi mua sắm nào xa hoa đến vậy, nhìn thấy giá cả chân liền nhũn ra, Vưu Kỳ ép Dương Mãnh thử quần áo. Không thể không nói, người đẹp nhờ lụa, chỉ cần thay một bộ đồ, khí chất liền khác hẳn. Dương Mãnh không khỏi cảm khái, kẻ có tiền thật tốt, nhìn thấy mấy ông đại gia mang theo tiểu tam, tiểu tứ, Dương Mãnh thật hâm mộ trong lòng.

Đi ra khỏi khu mua sắm, Dương Mãnh vừa định lái xe, đột nhiên nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc.

Nhân tử!...Dương Mãnh lảo lảo một tiếng.

Vưu Kỳ theo ánh mắt của Dương Mãnh nhìn qua, nhìn thấy Cố Hải và Bạch Lạc Nhân, hai người họ kết hôn cũng gần hai tháng, chắc cũng đã đi xong tuần trăng mật, lúc này nhìn thấy họ cũng không có gì ngạc nhiên. Mấu chốt là, hai người làm gì mà một người thì đẩy xe đẩy, một người thì ẵm em bé?

“Nhanh dữ vậy?” Dương Mãnh nhìn chăm chú.

Vưu Kỳ được xem là bình tĩnh “Chắc là mới nhận nuôi?”

“Xã hội hiện đại cũng đâu có thể nhanh chóng tìm ra một đứa trẻ kháu khỉnh khỏe mạnh như thế? Hay là trước khi kết hôn liền thụ tinh nhân tạo? Nhìn xem, em bé có cha, vậy còn người mẹ đâu?” Dương Mãnh bất bình hỏi.

Vưu Kỳ gõ đầu cậu một cái “Không đi qua chào hỏi một chút sao?”

Dương Mãnh chần chờ “Cũng tính vậy... Chờ tôi chính thức có việc làm đi rồi nói sau”

Nói, nhanh chóng vào trong xe.

Vưu Kỳ ánh mắt thâm ý nhìn Bạch Lạc Nhân và Cố Hải, cùng bước lên xe.

“Chị gái anh khi nào mới dẫn đứa bé này đi hả?” Bạch Lạc Nhân mất kiên nhẫn hỏi Cố Hải.

Cố Hải bất đắc dĩ “Gọi cho chị ấy đều là máy bận”

“Chị ta có phải là mẹ ruột không vậy?” Bạch Lạc Nhân vỗ vỗ lưng đứa bé vừa nói “Chị ta nghĩ thế nào mà đem em bé giao cho hai tên đàn ông vậy? Không sợ có chuyện gì xảy ra sao?”

“Chị ấy muốn chúng ta tiếp xúc với trẻ con, nhìn thấy trẻ con đáng yêu liền muốn có một đứa.”

Bạch Lạc Nhân cười phì một tiếng “Một ngày cũng không chịu nổi!”

Vừa nói xong, em bé trong lòng oa oa khóc, cánh tay nhỏ bé quơ loạn xạ, dùng sức cào vào mặt Bạch Lạc Nhân.

Cố Hải chỉ vào chóp mũi của đứa trẻ dọa “Cháu dám cào vào mặt? Có tin chú bóp chết cháu không? Tiểu súc sinh!”

(*...già không bỏ, nhỏ không tha...= =|||)

Bạch Lạc Nhân toan bỏ tay xuống, đem em bé vào trong xe, không nghĩ đến, đứa bé còn khóc lớn hơn, Bạch Lạc Nhân tan vỡ “Anh không thể nói chuyện với đứa bé hoà nhã hơn sao? Em ầm thì không khóc, chỉ cần nó nhìn thấy anh liền khóc!”

Cố Hải nghĩ sâu sa một chút, nói:” Anh thấy, có lẽ là cảm giác không tốt.... Em nghĩ xem! Lúc ở trên giường, anh làm em hưng phấn đến cỡ nào, chờ anh cầm tờ giấy viết lại lúc ấy... Gia đình của đứa nhỏ sợ là chạy không kịp? ”

Sắc mặt Bạch Lạc Nhân tối đen.

Sau đó, một người đẩy xe em bé chạy đằng trước, người nào đó ở phía sau điên cuồng đuổi theo.

.....

(chương này spoil hết rồi. =w=||| cp Cố - Bạch kết hôn rồi các thím ạ =))

Hôm nay 1 chương thôi nha các bạn T^T mai mình thi GDCD rồi...

8. Phiên Ngoại 7

Phiên ngoại 7: Ở cùng với tôi đi!

Bận rộn cả buổi chiều, Dương Mãnh và Vưu Kỳ nhốt mình ở studio, diễn các động tác đùa giỡn nhàm chán. Dương Mãnh lấy cớ ra ngoài bao thuốc lá, Vưu Kỳ liền cấp xe cho cậu đi.

Trước đây, Dương Mãnh thậm chí tùy tiện mặc đồ ngược, đạp xe đạp trên đường hét lớn cũng không ai để ý. Bây giờ, thay đổi quần áo, thay đổi xe, vô luận đứng ở bất cứ đâu đều bị hàng loạt ánh mắt nóng bỏng từ bốn phương tám hướng chiếu đến. Tâm tình của Dương Mãnh hoảng hốt co quắp và bô cùng kích thích, có cảm giác như một đêm thành danh.

Đi ngang qua vài trạm cảnh sát, Dương Mãnh dừng xe lại, châm điếu thuốc, hiên ngang bước xuống xe.

“Chu Tử!”

Vừa vặn Dương Mãnh thấy Chu Tử đang cầm ly nước đứng trước cửa, hưng phấn gọi một tiếng.

Chu Tử lung lay ly nước, híp mắt đánh giá Dương Mãnh hồi lâu, sau đó trừng lớn mắt, Dương Mãnh đến trước mặt, Chu Tử lại chẳng nhận ra ai.

“Mãnh tử...?”

Một tiếng Mãnh tử vừa thốt lên, làm tất cả mọi người trong phòng vỡ oà chạy ra.

“Mãnh tử, mấy bữa nay cậu đi đâu vậy?”

“Tại sao mọi người có vẻ không tiếp đón tôi vậy?”

“Chúng tôi đều nhận không ra cậu đó!”

“Mãnh ca, đi vào đây ngồi một lát!”

“....”

Dương Mãnh kéo kéo áo, nhìn đám người trước mắt vung tay lên, “Thôi, tôi tình cờ đi ngang qua, không thể trò chuyện cùng mọi người. Tôi có việc bận, để hôm khác rồi nói! Đi trước!”

Quả nhiên khi Dương Mãnh vừa xoay người, liền bị mấy cánh tay thân thiện kéo lại.

“Mãnh ca, bận việc gì thế? Xe này là xe của ai vậy?”

Dương Mãnh bất động thanh sắc giơ tay lên trán xoa mày “Là cấp trên cho tôi mượn xe!”

“Cấp trên?” Chu Tử hiểu kỳ lắc vai hai cái Dương Mãnh “Cậu đang làm cho ai?”

“Làm vệ sỹ cho người nổi tiếng.”

Lập tức mọi người trước cửa cười vang, vị minh tinh nào không có mắt lại đi tuyển dụng Dương Mãnh làm vệ sỹ vậy?

Dương Mãnh cười gượng, giải thích “Tôi bằng cấp không cao, cũng không có khả năng xã giao, đành phó thác thân thể này vào công việc để kiếm miếng cơm, haizz!”

Chu Tử đi vòng vòng quanh xe của Dương Mãnh thổn thức nói, “Vệ sỹ đều có thể cấp một con xe tốt như vậy, rốt cuộc là cậu làm cho vị tai to mặt lớn nào vậy? Có thể tiến cử tôi được không, anh trai muốn làm cùng cậu!”

Dương Mãnh vừa định mở miệng thì điện thoại kêu lên, nhìn thấy số của Vương Kỳ, Dương Mãnh cười một tiếng, “Mọi người nhìn một chút, đi ra mua đồ ăn chút xíu thôi, người kia liền không muốn cách xa tôi! Được rồi, không nói nữa, tôi phải đi đây!”

(*chém..chém...)

Búng ngón tay tách một cái, ngồi trên xe mà ngênh ngang rời đi, để lại vô số ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

“Tôi còn sợ hấn lưu lạc đầu đường xó chợ, không ngờ lại tốt số đến vậy!”

Dương Mãnh lái xe, trong lòng vô cùng thống khoái*! Đã lâu không được người khác hâm mộ, cảm giác vô cùng thành tựu ha! Lúc trước vẫn ngu ngốc hồ đồ mà sống, lại không màng danh lợi, cũng không có mục tiêu. Bây giờ, sau cơn mưa trời lại sáng, Dương Mãnh cảm thấy tư vị này không tệ lắm, trong lòng mặc danh kỳ diệu xuất hiện động lực phấn đấu to lớn. Muốn chứng tỏ mình cũng xứng đáng với đãi ngộ này!

(* thống khoái: sảng khoái, vui sướng, thoải mái, hả dạ...)

“Mãnh tử, đây là kế hoạch quản lý của công ty tôi”

“Lưu quản lý, đây là tôi muốn cùng ngài nói về Dương Mãnh”

Dương Mãnh nghe Vương Kỳ nói từ ngạc nhiên thành sững sốt, nhưng rất nhanh phản ứng lại, nhanh chóng bắt tay cùng quản lý Lưu.

“Tôi nghe Vương Kỳ nói qua, cậu có tiềm chất thiên phú, cậu ta để cử cậu tuần sau đến họp mặt làm dự án, tôi nghĩ muốn nghe suy nghĩ của cậu một chút!”

Dương Mãnh hoàn toàn tỉnh mộng, cái gì mà họp? Tôi không biết gì hết! Nâng mí mắt lên thấy ánh mắt chờ mong của Lưu quản lý, ghé mắt nhìn qua lại thấy ánh mắt cổ vũ của Vương Kỳ, có cả gan đến mức nào cũng vô dụng, chủ yếu là cậu hoàn toàn không có khả năng đảm nhận loại công việc này!

Lưu quản lý vừa đi, Dương Mãnh dùng tay huyết vào bụng Vương Kỳ một cái.

“Cậu đang nghĩ khi gió gì vậy? Tôi hoàn toàn không biết làm như thế nào, cậu biết thì tự đi mà làm!”

Vưu Kỳ ngược lại rất lạc quan “Lần trước chúng ta nháo động phòng*, tôi liền nhận ra cậu có kế hoạch vô cùng thiên phú, chỉ cần bồi dưỡng thật tốt, không chỉ có thể dụng võ được ở lĩnh vực này đâu!”

(* đem động phòng của hai bạn nào đó, nháo: náo loạn, âm ỉ)

Dương Mãnh xem ngã “Cái kế hoạch ác ôn đó mà cũng tính hả?”

“Gì mà kế hoạch ác ôn, đây là nhận ra nhân tài! Điều được chứ, không dễ gì tìm thấy người tài đâu. Cậu yên tâm, người ta đều có chừng mực, trước tiên cậu bỏ tay xuống! Tôi đánh giá cao cậu!”

Dương Mãnh xem xét Vưu Kỳ một hồi lâu, cuối cùng cười bốn cọt.

“Lần đầu tiên phát hiện ánh mắt cậu như vậy”

Hai người trêu chọc nhau, bên trong hô to một tiếng “Xong việc!” Dương Mãnh lười biếng đuổi eo.

“Buổi tối có hoạt động gì không?”

“Không có.”

Dương Mãnh cầm chai nước khoáng tu ừng ực, vỗ bả vai Vưu Kỳ một cái “Tôi về nhà đây!”

“Gi!” Vưu Kỳ kéo cổ áo cậu trở lại “Nhà? Nhà nào?”

“Tôi còn có mấy cái nhà?” Dương Mãnh chớp chớp mắt “Tất nhiên là nhà có cha có mẹ.”

Vưu Kỳ đề mi tâm*. Dừng một chút, “Yên tâm tôi sẽ đưa cậu về nhà, chung quy tôi là tài xế của cậu.”

(*mi tâm: giữa hai hàng lông mày)

“Cậu còn là trợ lý của tôi.” Vưu Kỳ ho nhẹ một tiếng, “Vẫn nên ở chung một chỗ với tôi, lỡ có việc khẩn cấp, có người bên cạnh lòng tôi cũng an tâm hơn.”

Dương Mãnh một hơi hít sâu, biểu cảm khó xử.

“Vậy đi, Vưu đồng chí, tuy rằng lấy nhiều tiền của cậu, nhưng chung quy tôi vẫn có gia đình, ở cùng một chỗ.... Hay là thôi đi, tôi cam đoan chỉ cần cậu gọi tôi liền có mặt có được không?”

“Vậy được rồi...!” Vưu Kỳ xem như phân rõ phải trái.

Dương Mãnh chở Vưu Kỳ về nhà, vừa xuống lầu mở cửa xe, di động lại vang lên, nhìn thấy là Vưu Kỳ.

“Quay lại đi!” Vưu Kỳ nói với giọng điệu mệnh lệnh.

Dương Mãnh cau mày, “Tôi nói này, cậu đừng ép người quá đáng?”

“Cậu không phải nói chỉ cần gọi đến là được sao?”

“Lão tử mặc kệ!” Dương Mãnh chống nạnh.

Vưu Kỳ hừ lạnh, “Cậu muốn cho ông già “đáng yêu”*— cha cậu biết cậu đang ở đâu?”

Dương Mãnh nghiêng răng, hướng lên cửa sổ tên nào đó mà mắng chửi vô số lần, sau đó oán hận quay trở lại.

9. Phiên Ngoại 8

Phiên ngoại 8: Đậu phụ thối và hành tây

Dương Mãnh mở tủ lạnh, ngăn trên là các loại hoa quả rau dưa đủ màu sắc, ngăn dưới là ngăn đá lạnh lèo và trống rỗng. Quay đầu hỏi Vưu Kỳ. “Tối nay ăn gì?”

Vưu Kỳ nghĩ ngợi một chút rồi đáp, “Salad hoa quả và cháo*”

Dương Mãnh lại hỏi, “Vậy còn món chính?”

“Đó là món chính.”

Dương Mạnh liếm liếm đôi môi khô khốc, khổ sở nuốt nước bọt.

“Có chút cơm vậy thôi đó hả?”

Vưu Kỳ đứng lên vào bếp lấy hoa quả, vừa đi vừa nói, “Tôi mỗi ngày đều ăn như vậy, đã ăn được 3 năm rồi, không có cách nào khác, thể chất tôi mập, chỉ cần ăn thịt nhiều một chút sẽ mập lên không ăn ảnh, ảnh hưởng đến công việc của tôi. Nếu cậu ăn không đủ no, ngần kéo trong phòng bếp có bánh bích quy, đó chính là cứu tinh khi tôi đói đến bất tỉnh đấy!”

(...vậy còn kêu Mạnh tử ăn theo ông =||)

Dương Mạnh nhin không được cảm thán, “Cậu kiếm nhiều tiền như vậy có ích lợi gì chứ? Ăn còn không đủ no.”

“Cậu đừng xem thường mấy loại hoa quả này....calo không hề thấp, trái táo cậu mới cầm lên kia, chính là công phẩm hoàng gia, trồng ở nơi thiên nhiên trong lành, dinh dưỡng bổ sung trong loại táo đó cao hơn bình thường rất nhiều lần.”

“Cho dù là công phẩm của Tây Vương Mẫu tôi cũng không ăn, tôi tình nguyện ăn gà quay trong chợ.”

Nói xong liền đi ra.

“Cậu muốn đi đâu?” Vưu Kỳ hỏi.

Dương Mạnh một bên vừa thay giày vừa nói, “Đi mua một chút thức ăn, mấy loại này...tôi ăn không đủ.”

Không ngờ Vưu Kỳ dùng điều khiển từ xa khoá cửa lại, “Không được, cậu phải ăn cùng tôi, tôi ăn gì cậu ăn đó, cả quả táo kia!”

“Hừ!” Dương Mạnh giận dữ, “Tôi tuyệt đối không sợ mập”

“Cậu là vệ sỹ kiêm trợ lý của tôi, hình tượng của cậu cũng là hình tượng của tôi.”

Dương Mạnh hùng hồn nói năng lý lẽ “Nếu là vệ sỹ của cậu càng phải ăn nhiều. Hơn nữa thể chất tôi không mập, có khi tôi còn phát rầu làm thế nào ăn hoài mà không mập lên nổi!”

“Cậu đừng có đắc ý!” Vưu Kỳ phụng phịu “Hôm nay không thể đi ra ngoài ăn, ở nhà ăn cùng tôi !”

Dương Mạnh kéo cửa nhiều lần vẫn không mở được, sau đó giận dỗi đi vào phòng.

“Có phải giao vịt quay tận nhà phải không? Cho tôi một phần! Lựa một con mập mập một chút, và còn...Chờ chút, đồ tương ngọt thành đậu phụ, nhớ đem đến nhanh một chút nha!”

Vưu Kỳ bưng hai đĩa salad đi vào phòng khách, vừa đặt xuống thì nghe thấy tiếng chuông cửa, trong lòng nghi hoặc mở cửa, vừa mở ra thì ngửi thấy mùi thơm trí mạng.

“Giao đồ ăn đây!”

Vưu Kỳ ngừng lại, “Tôi không có đặt đồ ăn.”

“Tôi đặt đấy.”

Từ cửa phòng ló ra một cái đầu nhỏ, gương mặt cười cười gian tà.

Vưu Kỳ trong nháy mắt lạnh như băng.

Năm phút đồng hồ sau, Vưu Kỳ một bên vừa ê ẩm ăn salad ngọt ngào nhiều dinh dưỡng, một bên dùng ánh mắt u oán nhìn con sói đói nào đó đang ăn ngon lành. Vịt quay vừa phải, bánh đa giòn rụm chấm nước sốt trong thịt, cùng với động tác nhai nuốt nhanh chóng, lộ ra biểu tình vô cùng say mê, sau đó liếc mắt nhìn Vưu Kỳ.

” Muốn ăn một chút không?”

Vưu Kỳ giả vờ không nghe thấy.

Dương Mãnh cuộn bánh lại, đưa đến bên mép Vưu Kỳ.

“Thật sự không ăn thử?”

Vưu Kỳ dứt khoát quay đầu qua bên kia, “Cút*!”

(*côn: lăn qua, tránh ra,...)

“Chẳng phải cậu thèm lắm sao?” Dương Mãnh bỏ vào miệng, cố ý nhai thật lớn, vừa nhai chóp chép vừa không ngừng khen ngon, nỗ lực khiến Vưu Kỳ chú ý.

Vưu Kỳ nghiêng đầu qua, khoảng cách giữa hai người rất gần nhau, có lẽ Vưu Kỳ không để ý Dương Mãnh đang há miệng bỏ vào, liền tiến tới cướp bánh trắng.

Vưu Kỳ đứng lúc bỏ miếng bánh và nước miếng (của ai đó) vào miệng, Dương Mãnh còn không kịp phản ứng, vệt quay liền nằm trong miệng Vưu Kỳ, kinh ngạc một lúc, sau đó mới ý thức được mình bị mất nụ hôn đầu tiên còn có cả mùi đậu phụ thối và hành tây. Không thể nào!

Sau đó Vưu Kỳ nhai hai cái, liền chạy vào phòng vệ sinh.

Dương Mãnh run sợ một hồi lâu, tận lực tách nụ hôn đầu khỏi đề tài nhạy cảm này, không chút kiêng kỵ cười to, “Biết cậu nhịn không nổi mà, còn muốn đánh lén? Đáng đời!”

Vưu Kỳ bước ra, phân biệt rõ một chút, nếp nhăn giữa hai chân mày giãn ra.

“Cậu khoan hãy nói, ngồi lại chỗ cũ đi, rất thơm...”

Dương Mãnh đang cười thì ngẩn ra, bật người giành lại đĩa thịt, đáng tiếc chậm một bước.

“Cậu thật không biết xấu hổ, khi này ai nói không ăn đó?”

“Đệt! Muốn ăn thì tự đi mà đặt!”

“Cứ ăn đi, rồi béo phì cho xem!”

“Bà nó! Chừa tôi một chút...”

“Hai cái...một miếng..., a a a a!!!”

“Hết rồi!”

Sau khi ăn xong, Vưu Kỳ vẻ mặt thoả mãn ôm Dương Mãnh, động tình nói :” Mãnh tử, cảm ơn cậu, đã lâu không được thoải mái như vậy, chỉ có lúc cậu ở cùng tôi mới được như thế. Tôi nghe người ta nói, nếu bạn trước mặt một người mà phóng túng hưởng thụ, thì sẽ trở thành phụ thê, làm bạn thân cả đời.”

“Vậy họ có nói ăn đậu phụ thối và hành tây còn dám trò chuyện không?”

Vưu Kỳ “....”

“Con mẹ nó cách xa tôi một chút!”

Buổi tối, Vưu Kỳ mặc đồ ngủ, anh khí bức người mà đứng trước mặt Dương Mãnh.

“Ngủ chung đi!”

“Đa tạ!” Dương Mãnh không khách khí nói “Buổi tối tôi bị mộng du, không khống chế được việc tiểu tiện!”

...

(lời tác giả: Mọi người đều ở đây làm tui thiệt cảm động nha! Tui còn nghĩ kết thúc truyện thì chẳng còn ai thăm hỏi quan tâm nữa chứ, nhận được sự yêu thích của các bạn, tui sẽ hảo hảo viết phiên ngoại thiệt tốt!

P.s: Ngày mai có Nhân Tử và Cố tử, tui sẽ lựa lúc mà rình xem cuộc sống của vợ chồng son như thế nào =))

:v....

10. Phiên Ngoại 9

Phiên ngoại 9: Kể khổ với Bạch Lạc Nhân

Ăn cơm trưa xong, Dương Mãnh ngồi trên ghế salon mặt mày ủ ê.

Vưu Kỳ một bên thay quần áo hối thúc Dương Mãnh, “Nhanh lên đi, chúng ta hẹn một giờ rưỡi phải đến studio!”

Nghe nói thế, Dương Mãnh lập tức ngã đầu dính vào ghế, mơ hồ lẩm bẩm gì đó, “Tôi thấy trong người khó chịu, chóng mặt, mệt mỏi, tay chân đều không có sức lực, hay là cậu cho tôi nghỉ một ngày đi?”

“Đi thôi!” Khoé miệng anh tuấn của Vưu Kỳ gợn lên một chút “Hôm nay thử sức cậu, không đi không được.”

Dương Mãnh bồng rùng mình, sau đó khuôn mặt trở nên u sầu hơn, “Tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, cậu cho tôi nghỉ một ngày đi!”

Vưu Kỳ dường như hạ quyết tâm thật lớn, bắt đầu dĩ thử dài

“Thôi được rồi! Vậy cậu ở nhà một mình đó, đừng có chạy lung tung khắp nơi!”

Dương Mãnh vội vàng gật đầu “Nhất định sẽ không!”

Cửa đóng lại, bóng dáng dần biến mất.

Khuôn mặt buồn khổ nhanh chóng mất dạng, cứ như trút được gánh nặng, gương mặt thoải mái và vui sướng, cậu nhanh chóng cầm điện thoại, không ngừng tìm kiếm danh bạ, sau đó dừng lại ở tên Bạch Lạc Nhân.

Không biết bây giờ hắn có rảnh không... Dương Mãnh lẩm bẩm, nhưng vẫn ôm hy vọng gọi đến.

“Alo, Mãnh tử?”

“A... Cậu đang bận hả?”

“Một chút, hôm nay được nghỉ.”

“Thật tốt quá, mấy ngày nay trong lòng tôi vô cùng áp lực. Liền muốn gặp cậu.”

“Ok, hẹn gặp ở đâu?”

Dương Mãnh suy nghĩ một lát, nói “Ở nhà cậu được không?”

“Ách...” Đầu dây bên kia do dự một chút, “Được rồi, nửa tiếng sau hãy đến.”

Tắt máy, Dương Mãnh cười gian. Nửa tiếng sau? Chẳng lẽ vợ chồng son cả buổi trưa cũng muốn ấy ấy (=w=||)? Muốn tôi chờ, còn lâu đi, bây giờ tôi tới xem hiện trường như thế nào ha!

Khi Dương Mãnh đến nhà của Cố - Bạch, cửa còn đang mở, Dương Mãnh hí mắt cười man rợ, bỏ một ngón chân đi vào.

Không ngờ bên trong chướng khí mịt mù, giơ tay không thấy năm ngón, chỉ nghe thấy tiếng binh binh...bốp bốp, Dương Mãnh còn đang kinh ngạc. Đột nhiên một vật nặng đập vào quần, Dương Mãnh đau điếng la lên.

Sau đó một hình bóng mơ hồ xuất hiện, Dương Mãnh che “bên dưới” không ngừng hít sâu. Gương mặt của Bạch Lạc Nhân rõ ràng hơn, sau đó cậu khoác vai Dương Mãnh lên, “Không phải nói nửa tiếng sau cậu hãy đến sao?”

Dương Mãnh nói trong kẽ răng “Cậu đang làm gì vậy?”

“Dọn dẹp nhà cửa!”

Bạch Lạc Nhân đặt chổi xuống, Dương Mãnh ho sặc sụa.

“Cậu đang dọn nhà hay đang phá hoại hả?”

Dương Mãnh nhìn xung quanh, quần áo như mớ giẻ rách nằm thảm thương dưới sàn, đồ trang trí bị ném lung tung hết, lúc này còn đập trúng Dương Mãnh, sau đó thấy rõ hơn, nhìn thấy một cây rung...*, thoát nhìn còn cứng rần.

(* bé ngoan không biết đó là gì hết, bé ngoan không thể dịch được,...=)))

Bạch Lạc Nhân khom lưng cầm lên, ảo não giải thích, "Tôi định nâng máy lọc nước lau chùi một chút, kết quả là bụi bặm nhiều đến nỗi không thấy rõ, tôi không ngờ nó lại nặng đến vậy."

Cậu sai rồi...bên dưới cửa họ Dương mơ hồ đau.

"Cậu ngồi salon đi, tôi dọn nhanh thôi!"

Dương Mãnh nhìn trận thế này, hỏi " Bao lâu thì mới dọn phòng một lần?"

"Chừng hai ngày."

Hai ngày mà có thể biến phòng thành như vậy, trong lòng Dương Mãnh vô cùng bội phục hai vị này.

"Cố Hải đâu?"

Bạch Lạc Nhân đang sửa sang lại giá sách, đặt vài món đồ nhỏ lên, trả lời, "Đi công tác rồi!"

"Đi mấy ngày?"

"Mới đi được hai ngày."

Trách không được...Dương Mãnh thấu hiểu.

Nửa tiếng sau, Dương Mãnh nhìn căn phòng càng lúc càng rối loạn, nhin không được mở miệng : "Quên đi, tôi giúp cậu"

"Không sao đâu, cậu ngồi uống nước một chút, tôi xong ngay đây!"

Uyển chuyển nói, " Tôi có cảm giác... Cậu còn cách chữ "tốt" một quãng xa..."

Không ngờ, Bạch Lạc Nhân đặt hai thùng rác cạnh kệ giấy trước cửa, phui phui tay nói với Dương Mãnh "Xong rồi."

""

Đợi cho bụi bặm trong căn phòng rơi xuống không sai biệt lắm, hai người ngồi trên ghế salon Bạch Lạc Nhân hỏi Dương Mãnh : " Cậu nói đi, vì cái gì mà gần đây phiền muộn quá vậy?"

Dương Mãnh trầm ngâm hồi lâu, khó khăn mở miệng.

"Tôi đoán Vụ Kỳ có khả năng thích tôi."

Dương Mãnh nói xong cũng thoáng thốt, chỉ bằng nói hết ra với Lạc Nhân?

"Cậu ta thổ lộ với cậu?" Bạch Lạc Nhân hỏi.

Dương Mãnh làm đà điệu*, "Không phải, tôi chỉ nghi ngờ thôi!"

(*đà điệu: nhút nhát, trốn tránh, không muốn quan tâm...)

Bạch Lạc Nhân ho nhẹ, "Làm thế nào cậu phát hiện ra?"

"Vụ Kỳ đối với tôi không phải tốt bình thường" Dương Mãnh xấu hổ nói.

Bạch Lạc Nhân hiểu kỳ nhìn chăm chăm Dương Mãnh, "Không bình thường thế nào? Kể tôi nghe chút đi!"

Dương Mãnh sắp xếp lại từ ngữ, từ từ nói.

"Tôi bị lúc ở đồn cảnh sát tôi bị vu oan sau đó bị sa thải, Vụ Kỳ cho tôi làm vệ sỹ kiêm tài xế cho hắn, một tháng lương 2 vạn tệ còn chưa nói, còn có thêm các khoản phí khác, không có việc gì cũng nhét tiền vào túi tôi, cho tôi lái chiếc xe hơn 10 vạn tệ. Hai ngày trước còn đề cử tôi tham gia bộ phận tổ chức kế hoạch cuối năm"

“Hả...” Đến Bạch Lạc Nhân cũng ngạc nhiên, như cậu tận lực văng hồi giải thích, “Hay là hẳn ta chỉ trượng nghĩa, nhìn thấy cậu khó khăn nhiều năm như vậy thì giúp cậu một chút, đừng nghĩ lung tung”

Dương Mãnh vẫn chau mày ” Vậy cậu nói xem, tại sao lại vô cùng bám tôi, 24 tiếng đồng hồ đều không rời khỏi tôi, bắt luận làm gì cũng gọi tôi, ăn chung, ngủ chung, đến đi cầu cũng muốn gọi tôi theo.”

“Có lẽ hẳn quen được người khác hầu hạ rồi, có một người bên cạnh thì tiện hơn” Bạch Lạc Nhân tiếp tục an ủi.

“Vậy sao hẳn ta lại tự dưng hôn tôi !?”

Dương Mãnh tức tối lên án, “ Tôi đã nhiều lần cảnh cáo mà hẳn vẫn không sửa, tôi không còn cách nào khác, mỗi ngày tích cực ăn đậu phụ thối và hành tây...”

“”

Bạch Lạc Nhân sâu sắc bội phục, tại sao lúc trước mình không nghĩ ra chiêu này nhỉ? Nếu như lúc ấy cũng quyết đoán như Dương Mãnh thì có phải không bước lên thuyền giặc của tên Cố Hải không?

~

Có ai cảm thấy đây giống như cuộc gặp mặt của hội chị em phụ nữ đã có chồng không =))))

11. Phiên Ngoại 10

Để đáp lại sự ủng hộ của mọi người với mình cũng như với hai bạn nhỏ Vưu Manh nên mình sẽ bắt tay edit tiếp... =w= cảm ơn mọi người đã ủng hộ bạn nhỏ TvT

Phiên Ngoại 10: Tiểu Dương Mãnh, cậu chờ đấy!

“Tóm lại hẳn ta khiến tôi nhớ lại chuyện trước đây, có khi nào hẳn đang hối lỗi với tôi? Hối hận vì lấy tôi làm bàn đạp để tiếp cận với cậu, hối hận vì khi bị cậu chọc tức lại chạy đến trút giận mắng chửi tôi? Hẳn ta có nghĩ, nếu thời gian có thể quay lại , chỉ cần đối xử với tôi bằng phân nửa so với cậu thì tốt rồi...”

Bạch Lạc Nhân vô cùng kinh ngạc, “Lúc trước hẳn ta đối xử tệ với cậu thế à?”

“Nghĩ xem!” Dương Mãnh nhúc nhích, “Tôi đã sớm quên mất, ”bài ca nước mũi” của hẳn ta”

Bạch Lạc Nhân chỉ vào hạt dẻ trên bàn, hỏi Dương Mãnh.

“Ăn chút hạt dẻ không?”

Dương Mãnh nhìn lướt qua, nhàn nhạt nói: “Lười bóc vỏ.”

“Đều được bóc vỏ hết rồi!”

Cái gì? Dương Mãnh kinh hãi cầm một quả trước mặt, bụi bám dày đến mức còn tưởng là vỏ hạt dẻ. Tài đến cảnh giới này là cùng!

(*ý ẽm là bội phục độ ăn ở của nhà nào đó =)))

“Tại sao lại bóc vỏ rồi mới dọn nhà hả?” Dương Mãnh đáng tiếc.

“Không phải tôi bóc, trước khi đi Cố Hải bóc vỏ hết đấy, bên kia còn có trái việt quất này.” Bạch Lạc Nhân chỉ... Thì ra một đám đen xì đó là trái việt quất... =||

Dương Mãnh thương cảm nhìn trái cây bị giày xéo, chà đạp, một bên lại cảm khái Cố Hải đối với Bạch Lạc Nhân cứng chiều thương yêu vô cùng.

“Thật ghen tỵ!” Dương Mãnh cầm tay Bạch Lạc Nhân, “Sau khi kết hôn cậu sống hạnh phúc thật đó!”

Bạch Lạc Nhân cúi đầu , “Kết hôn một chút cũng không tốt, tôi khuyên cậu đừng sớm kết hôn, thật đó, trước là chuyện riêng của hai người, sau khi kết hôn trở thành chuyện của cả hai đại gia đình. Hơn nữa hình thức sống chung cũng thay đổi, cảm giác không giống trước đây nữa, tôi có chút hối hận!”

(*Méc Cố trường thôn =))

Dương Mãnh nhìn thấy cả người Bạch Lạc Nhân đầy bụi bặm nhưng không che giấu sự tức giận, nhớ lại hai năm trước, thật tình không hiểu nổi Bạch Lạc Nhân khổ sở từ đâu nữa?

“Hắn ta bây giờ có làm việc nhà không?” Dương Mãnh hỏi.

Bạch Lạc Nhân không chút nghĩ ngợi trả lời, “Có làm.”

“Mỗi ngày đều làm cơm cho cậu?”

“Ừ.”

“Mỗi buổi tối đấm bóp cho cậu?”

“Ừm...cũng không tồi...”

“Tiền đều để cậu quản lí?”

“Đúng vậy.”

Dương Mãnh nhe răng, “Tôi thật muốn đánh cậu! Cậu còn muốn thế nào hả!?”

“Cậu không hiểu đâu, đều là hưởng thụ một loại đãi ngộ*, nhưng thân phận không giống, tâm tính không giống, cảm giác cũng trở nên bất đồng.”

(* đãi ngộ: ưu đãi, ưu ái...)

Dương Mãnh hừ lạnh một tiếng, “Cậu có mà không biết hưởng!”

Bạch Lạc Nhân nín nhịn một hồi, sau đó bật cười, cười đến như một cơn gió xuân.

(*ừm ừm... Cười như gió xuân, tâm hồn của bạn nhỏ edit cũng thấy gió xuân ///^///)

Bonus gió xuân =))

“Đùa với cậu thôi, kết hôn tốt vô cùng, cũng an tâm kiên định, còn cậu cũng mau chóng kết hôn đi! Ai~, được rồi, vừa rồi nói đến chuyện của Vụ Kỳ, cậu định làm thế nào cho tốt?”

Dương Mãnh ngẫm nghĩ một chút, miệng cần nhằn nói, “Tôi đoán, Vụ Kỳ có khả năng vẫn chưa quên cậu, mỗi lần hắn ta biểu đạt cảm tình với tôi có thể là vì cậu không? Tôi có chút hoài nghi*, có phải vì thấy hình bóng cậu trên người tôi không?”

Nói xong, Dương Mãnh đứng bật dậy, tay áp vào mặt của Bạch Lạc Nhân.

“Tôi rất cuộc giống cậu ở chỗ nào hả? Tôi sửa không được sao!?” T_T

Bạch Lạc Nhân nhìn vào gương mặt và thân thể của Dương Mãnh, không nhìn được cười, “Cậu đừng bỏ phí tâm sức mà đoán mò nữa, cho dù tôi và cậu xem như giống nhau, thì cũng không có một chút liên quan nào hết. Cậu nghĩ xem, phải xử lí mối quan hệ của hai người thế nào đây? Làm rõ?”

“Không thể!” Dương Mãnh nói rất kiên quyết. “Nếu hắn ta không thổ lộ với tôi trước, thì không thể hành động thiếu suy nghĩ, lỡ như hắn ta không có ý đó, vậy....không phải tôi trở thành trò cười sao?”

“Có lẽ vậy...” Bạch Lạc Nhân suy nghĩ, “Nếu không thì như vậy đi, cậu không thích hắn ta, vậy thì sao không tìm cô gái nào nói chuyện tình cảm! Cậu bây giờ quen biết cũng nhiều, công việc cũng thể hiện hơn, chẳng phải có không ít cô gái cam tâm tình nguyện đi theo cậu sao? Nếu hắn ta thật tâm thích cậu, thì cứ uyển chuyển cự tuyệt, còn nếu hắn không thích cậu, thì cậu không chỉ hết tâm bệnh, mà còn có thêm một cô bạn gái.”

Dương Mãnh ngẫm lại, “Biện pháp này tôi cũng có nghĩ đến, lỡ như hắn ta mượn cớ cấm tôi yêu đương rồi sao? Tỷ như lo lắng việc công tác...”

“Cậu chờ chút.” Di động của Bạch Lạc Nhân vang lên. “Tôi nghe điện thoại đã.”

Dương Mãnh gật đầu.

Bạch Lạc Nhân cầm điện thoại đi sang phòng khác, sau đó trở lại, khoé mắt mang theo ý cười.

“Cố Hải gọi?” Dương Mãnh hỏi thử.

Bạch Lạc Nhân gật đầu.

Dương Mãnh lại hỏi, “Cậu nói cho hần biết là tôi ở đây?”

“Đúng thế.” Bạch Lạc Nhân cười, “Hần còn nói mời cậu ở lại ăn cơm.”

“Ngần lần đừng!” Dương Mãnh trở nên kinh hãi, “Hần không được làm tổn thương tôi!”

Bạch Lạc Nhân cười như ánh dương*, “Cậu yên tâm, hần ta bây giờ trầm ổn rồi.”

(* là rạng rỡ đó... liêu xiêu~)

Dương Mãnh thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi đi mua một ít rượu, chút nữa hai anh em mình uống vài chén, chậm rãi trò chuyện.” Bạch Lạc Nhân nói.

Dương Mãnh đứng lên. “Tôi đi cùng cậu!”

Bạch Lạc Nhân chặn lại, dè Dương Mãnh ngồi xuống, “Không cần đâu, tôi trở lại ngay.”

Bạch Lạc Nhân đi được một lát, Dương Mãnh thấy tin nhắn trên điện thoại hiện lên 3 chữ.

“Cậu đợi đó!”

(Đã sửa, cảm ơn các bạn đã góp ý cho mình nha, yêu các bạn TvT)

...

12. Phiên Ngoại 11

Phiên ngoại 11: Thì ra là vậy!

Ăn cơm xong, Bạch Lạc Nhân nói với Dương Mãnh: “Hay là hôm nay cậu đừng về, ở lại đây đi!”

Dương Mãnh nhớ đến mẫu tin nhắn kia, vội vàng nói: “Không cần đâu, sao tôi còn dám ở lại,... Hần ta không giống mời tôi mà giống như muốn thiêu sống tôi vậy...” =||

“Cậu nói chuyện phải để ý một chút, đừng vì chuyện này mà làm tổn thương hoà khí hai bên, có lẽ lúc trước hần ta còn xa lạ với cậu, chào đón như vậy thì tốt rồi, chúng ta đừng nên nhớ về sai lầm trước đây nữa!”

“Chỉ hy vọng vậy!”

Sau khi đỗ xe ở tiểu khu của Vụ Kỳ, lúc này mới hơn tám giờ, nhà hàng sinh ý* vô cùng đông đúc, Dương Mãnh thấy Vụ Kỳ đang ngồi trước cửa sổ, trong lòng vô cùng kinh ngạc, Vụ Kỳ mà lại tới nơi này ăn cơm?”

(* nhà hàng nhỏ phát đạt :>)

“Vụ Kỳ đẹp trai, cậu xem, tôi vất vả mời cậu ăn bữa cơm, cậu lại chọn cái quán nhỏ này, làm cho hai chúng tôi cảm thấy mình thật không phải phép.”

Vụ Kỳ hơi say hai mắt nhìn phía trước, khoé miệng mím mờ nhếch lên cười cười.

“Hai người chờ một chút, vốn là mời hai cậu, nên đừng khách khí như vậy. Nhà hàng này không xa hoa, nhưng lại có điểm đặc sắc riêng, cách tiếp khách không tệ, nên tôi thường xuyên đến đây ăn.”

Người đàn ông đối diện mỉm cười tủm tỉm, “Cậu nhóc vệ sỹ của cậu thế nào rồi?”

Nhắc đến Dương Mãnh, ánh mắt Vụ Kỳ hiện lên tia nhu tình hiếm thấy.

“Hần hả? Cả ngày ngây ngốc nghịch ngợm, nhưng cũng rất tốt.”

Người phụ nữ chen vào, “Cậu đối tốt với anh em như vậy! Nếu tôi mà là cậu ta, biết cậu nhọc lòng như vậy, có lẽ lòng cũng sẽ cảm động mà mềm nhũn ra rồi cười đến trong lòng nở hoa mất!”

Vưu Kỳ gõ gõ ngón tay trên bàn sau đó chợt dừng lại, nhìn vào đôi mắt của hai người đối diện trở nên thay đổi.

“Tuyệt đối đừng để cậu ta biết!”

Người phụ nữ cãi lại, “Kỳ thật tôi nghĩ chẳng có gì cả, hẳn biết cậu cố gắng như vậy thì sẽ cảm động lắm đó!”

“Vẫn là câu nói kia, hai người hãy xem chẳng có chuyện gì xảy ra, trừ khi có chuyện quan trọng, chúng ta từ nay nên ít gặp mặt một chút.”

Người đàn ông nhìn vợ mình, “Các cô là phụ nữ có chồng, chỉ biết suốt ngày cảm động với cả cảm động, hẳn ta là đàn ông, lòng tự trọng rất cao, có thể suy nghĩ giống cô chắc?”

Người phụ nữ trợn mắt, “Tôi là gái có chồng thì sao, ông quản?”

“Này này, không nói chuyện với bà, tôi ra ngoài nghe điện thoại chút.”

...

Dương Mãnh trong xe chạy đến, đang định gọi điện thoại cho Vưu Kỳ, đột nhiên phát hiện thân ảnh quen thuộc trong nhà hàng. Dương Mãnh cả đời cũng quên không được sự oan ức tức tối này, thì ra là cặp vợ chồng kia thông đồng, họ nhất định phải ép cậu rút ra khỏi đồn cảnh sát, từ nay về sau cũng không thể quay trở lại. Con bà nó, hôm nay lại để ông đây nhìn thấy các người!

Người đàn ông nói chuyện điện thoại xong, quay đầu bước vào.

Dương Mãnh cũng vào theo.

Hắn vòng qua phòng khách, đi thẳng đến dãy ghế, Dương Mãnh bất động thanh sắc* đi theo. Đột nhiên, hắn dừng lại trước một căn phòng, đúng lúc Vưu Kỳ đi tới. Dương Mãnh vừa định thốt lên gọi Vưu Kỳ, người đàn ông lại tiến lên trước, hỏi Vưu Kỳ.

“Cậu đi đâu vậy?”

Vưu Kỳ nhàn nhạt trả lời.

“Đến phòng vệ sinh.”

Hắn ta có chút xấu hổ.

“Tiệm cơm này thật là, trong phòng ăn riêng cũng không có cả phòng vệ sinh.”

Mất thấy Vưu Kỳ đang bước đến, Dương Mãnh vội trốn ở phía sau cửa cầu thang, sải hai bước lớn về phía trước. Chờ Vưu Kỳ từ phòng vệ sinh bước ra, lần thứ hai nhìn thấy hắn đến căn phòng kia, người đàn ông vẫn còn đứng đợi ở cửa, hai người vừa nói vừa cười bước vào.

(kiểm củi ba năm thiêu một giờ... = ||)

Đầu Dương Mãnh “oanh” một tiếng nổ tung, óc như rơi xuống đất.

Trong nháy mắt, những gì cần biết đều đã biết.

Dương Mãnh đi nhanh đến căn phòng kia, một cước đá văng cửa ra, người đàn ông đang rót rượu vào ly của Vưu Kỳ, người phụ nữ thì cười khanh khách, bầu không khí bên trong vô cùng hài hoà.

Vưu Kỳ trong chớp mắt thấy Dương Mãnh, ngây ngẩn cả người.

“Cậu... Sao cậu lại ở đây?”

Dương Mãnh cầm cái ghế lên đập lên người Vưu Kỳ.

“Vưu Kỳ con mẹ nó! Dương Mãnh tôi nghèo kiết xác cũng nhờ cậu đây tốn công sức cộng bỏ cả khoản tiền không nhỏ đối với tôi! Cậu có biết ba tôi phải bỏ rất nhiều tâm huyết để tìm đồn công an cho tôi làm không? Sau đó lại bị mấy người cậu an bài giày xéo cho một trận! Hôm nay nhất định phải đánh chết cậu! F*ck!”

Hai người bên cạnh lần đầu tiên thấy Vưu Kỳ dung túng như vậy, bọn họ có tiếp xúc mấy lần, ngày thường cũng để tâm một chút tin tức của cậu. Trong ấn tượng thì tính tình Vưu Kỳ không tốt, đối xử với đám ký giả vô cùng hung bạo. Vậy bây giờ trông như một chú gà nhỏ bé để mặc cho người ta đánh vậy? Bị đánh trúng nhiều lần vậy mà lại không một chút tức giận, lại còn cười nữa!

“Hừ, cậu cam tâm tình nguyện để tôi đánh cậu?... Muốn tiếp tục làm tấm gỗ cho tôi đánh!?”

Người phụ nữ bên cạnh nhìn không được nữa, một bên vừa khuyên can vừa oán giận Dương Mãnh. “Cậu thật là, chẳng phải cậu ta vì muốn tốt cho cậu sao? Đồn cảnh sát có bao nhiêu tiền chứ? Cậu nhìn cậu bây giờ xem, xe hiệu cũng lái rồi, quần áo hàng hiệu cũng mặc rồi. Tất cả đều là hán cho cậu, vậy mà cậu lại không vui hả!?”

“Hai người cút ra ngoài hết đi!” Vưu Kỳ nổi giận gầm lên.

Người đàn ông lôi vợ mình ra ngoài, vội vàng tránh xa khỏi mấy cái ghế.

Dương Mãnh thở hổn hển, cầm quần áo cởi từng cái ra, quăng lên người Vưu Kỳ, nghiêng rằng nghiêng lợi :” Tất cả đều trả cậu! Xe để bên ngoài trả cậu! Ngồi tự đi mà giải quyết cho tốt đi!”

Nói xong, một thân quần soóc ngắn chạy ra khỏi nhà hàng.

Tháng mười một, buổi tối ở Bắc Kinh rất lạnh, gió lạnh thổi phơ phất, Dương Mãnh mặc một chiếc quần soóc ngắn đứng trên đường bắt xe, một chiếc xe taxi chạy ngang qua người sau đó đi mất, hầu như không ai cam tâm tình nguyện chở cậu. Cuối cùng vẫn có một ông lão hảo tâm chạy xe tải thuê chở cậu đi.

Cửa xe tải mở ra, bên trong hờ hấp nơi, Dương Mãnh sờ một chút, mới phát hiện xe này hay dùng băng dính trong suốt dán lại, thậm chí từ bên trong có thể nhìn thấy ánh đèn mông lung ở ngoài. Dương Mãnh cảm khái, thế nào mà lái xe nổi tiếng, mặc đồ hàng hiệu thoát cái lại lưu lạc đến mức không có áo che thân, còn không bằng ông chở thuê!

Ông cụ trước mặt lên tiếng.

“Tiểu tử, bị đuổi đi?”

Dương Mãnh run run cổ, khớp xương như đông cứng lại, nghe ông lão hỏi, đầu lại nóng lên. Cúi đầu nhìn trang phục của mình, sau đó nhìn người bên ngoài mặc áo Pardessus*, đi lại vội vã trên đường, sóng mũi chua xót, lệ chảy xuống viền mắt.

Ba - đờ - xuy =w=

“Lần sau nên cẩn thận một chút.”

“...”

“Đi đâu, tiểu tử?”

Dương Mãnh hít mũi, đầu óc đình trệ vòng vo suy nghĩ, hình như ngoại trừ nương tựa nhà của Bạch Lạc Nhân thì không còn lựa chọn nào khác. Ai bảo cậu hạnh phúc hả? Không gặp tai họa thì cảm thấy cuộc sống mất cân bằng nhỉ*?

(* ý là cuộc sống có lúc may mắn, có lúc xui xẻo thì mới hài hoà, cân bằng....)

Ai bảo lúc trước trút giận lên người thằng nhỏ làm gì T^T
giờ kỳ vậy, chưa yêu nhau mà đã ngược nhau rồi hả T^T

13. Phiên Ngoại 12

Phiên ngoại 12: Tai họa tiếp nối tai họa!

Đêm khuya thanh vắng, Bạch Lạc Nhân mặc quần nhỏ ngồi trước máy tính.

Trên màn hình hiện lên rõ ràng một gương mặt lưu manh.

“Hắc, còn mặc quần làm gì? Cởi ra đi!” Cô Hải trêu chọc.

Bạch Lạc Nhân vừa hút thuốc vừa dùng ánh mắt biếng nhác xem xét Cố Hải.

“Không cởi, cởi là không văn minh”

Cố Hải cười giảo hoạt* “Chỉ có mình em thì làm gì văn minh với không văn minh.”

(* gian xảo =w=)

“Tại sao anh biết tôi chỉ có một mình?” Bạch Lạc Nhân ngồi ngay ngắn nhìn vào màn hình, nghiêm trang nói với Cố Hải ” Anh vừa đi thì tôi đã đem tiểu tình nhân dẫn về nhà rồi, tối hôm qua còn qua đêm thượng nhau, vô cùng thoải mái!”

(* Vưu -Mãnh của tui trong sáng vậy, đến hai ông này mở miệng ra là toàn chịch =)))

“Thật không?” Cố Hải cười khan một tiếng, “Hai người chơi thế nào? Kể anh nghe một chút.”

“Biến đi!” Bạch Lạc Nhân gầy gầy tàn thuốc “Em nói đùa đó, vậy mà anh cũng tin?”

“Sao anh lại không tin hả?” Mặt Cố Hải trầm xuống, tức giận nói với Bạch Lạc Nhân “Cậu giấu tình nhân ở đâu rồi hả?”

Bạch Lạc Nhân nhìn Cố Hải cứng đầu muốn làm rõ, đắn đo một chút, hắn ta còn không có ở đây .

“Trong tủ kia, tôi giấu hắn trong tủ áo!”

Cố Hải càng nghe càng lèch lạch, chỉ một ngón tay to ụy mãnh, “Mở tủ ra!”

Bạch Lạc Nhân cười khan, ” Không mở, mở ra kích thích anh thì sao?”

“Tôi hôm nay đã rất” kích thích” rồi!”

(*kích động... =w=)

“”

Dương Mãnh từ trong thang máy lao ra ngoài, nhìn thấy cửa còn khép hờ thì chạy vào vào nhà, hơi ẩm len vào trong cơ thể, cảm thấy cả lưng phủ ngũ tạng đều ẩm áp lên. Cậu đi chân trần vào nhà của Bạch Lạc Nhân, lặng yên không một tiếng động, vốn định tìm Bạch Lạc Nhân hỏi quần áo, kết quả thấy tình trạng bây giờ của cả hai đều như nhau, chỉ khác là người nọ đang mở loa nói chuyện phiếm.

“Trời tối rồi, sao vẫn còn mở loa ?”

Cậu bé nhỏ Dương Mãnh lăm bắm một tiếng, sốt ruột đi vào tủ quần áo tìm kiếm.

Bạch Lạc Nhân đang quỵn rũ Cố Hải quên trời quên đất, không ngờ mắt Cố Hải nhìn thấy thì gương mặt thay đổi ngay lập tức.

“Sao anh thấy có người bước vào trong tủ ?”

Bạch Lạc Nhân hừ lạnh “Vốn là không có....”

“Anh nói thật!” Cố Hải nóng nảy.

Bạch Lạc Nhân trào phúng “Diễn giống ghê!”

“Diễn cái gì? Mở tủ ra xem xem!”

Bạch Lạc Nhân ho nhẹ hai tiếng “Anh muốn bị đả kích sao? Đến lúc đó nhìn thấy tiểu tình nhân của tôi thì nên khách khí một chút... Dù thế nào thì anh...của... CMN!... Có thật này!”

Bạch Lạc Nhân mở tủ, Dương Mãnh còn đang ở trong đó lựa đồ, vẫn còn chưa mặc món nào lên người, chỉ mặc mỗi quần lót núp trong tủ. Nhìn thấy tủ được mở ra, Dương Mãnh còn hoảng sợ hơn, cùng với Bạch Lạc Nhân mắt lớn nhìn mắt nhỏ*.

(*đổi mặt)

“Không phải là... Sao cậu lại ở đây?”

Dương Mãnh chưa kịp lên tiếng thì Cố Hải bên kia đã mở miệng trước.

“Bạch Lạc Nhân, em đừng hòng chối, ngày mai tôi về!”

Rầm!

Màn hình đầu tiên nghe một tiếng vỡ vụn sau đó thì tối sầm, đập mạnh vào tâm khảm* của Bạch Lạc Nhân.

(* sâu trong trái tim

)

“TM*! Hiểu lầm lớn rồi!” Sắc mặt Bạch Lạc Nhân thay đổi.

(câu chữ =w=)

Dương Mãnh nhúc nhúc đầu lúng túng, “Cố Hải không nhận ra tôi phải không...?”

“Cậu thử nhìn xem!” Bạch Lạc Nhân ảo não “Cameras cách rất xa! Hắn ta chỉ thấy cậu không mặc quần áo, còn những cái khác thì không ! Cậu đến đây ít nhất phải gọi điện một tiếng chứ! Không chỉ vậy mà còn ăn mặc kiểu này... Cậu...”

Còn chưa nói xong, Dương Mãnh nhào lên người Bạch Lạc Nhân gào khóc.

“Nhân tử! Cậu phải làm chủ* cho tôi!”

(*đòi lại công bằng, xem xét...)

Bạch Lạc Nhân ngây ngốc, sau đó nảy sinh thương xót, vỗ lưng Dương Mãnh nói:” Có việc gì từ từ nói, Vụ Kỳ thổ lộ với cậu à?”

“Đừng nhắc đến hắn!” Dương Mãnh dùng sức đập sau lưng Bạch Lạc Nhân vài cái, “Đời này tôi ghét nhất hắn ta!”

(phim Hường Quốc bánh bèo vỗ lưng bạn trai làm nũng sao thì cảnh này cũng vậy đấy =)) Mãnh bánh bèo)

Bạch Lạc Nhân nhìn thấy Dương Mãnh đang ngồi trên người mình, hai cái đùi vòng quanh hông cậu, nơi êm dịu nào đó vừa vụn vỡ ở bụng, hơn nữa hai người đều chỉ mặc quần lót... Cục diện này làm cậu nảy ra một ý nghĩ kỳ quái.

“Cậu bình tĩnh một chút, từ từ nói.”

Đợi cho tâm tình của Dương Mãnh ổn định lại, đem hết những chuyện vừa xảy ra kể lại với Bạch Lạc Nhân. Bạch Lạc Nhân không thêm để ý nói, ”Ồn ào nửa ngày vì chuyện nhỏ như vậy hả? Vậy không tốt sao? Cho dù làm ra chuyện tồi tệ, nhưng lại chỉ khoan dung, hạ mình với mỗi mình cậu!”

“Tốt!?” Dương Mãnh hỏi, “Đổi lại là cậu, cậu cam tâm tình nguyện?”

“Nếu có một người bạn thật lòng tốt với tôi như vậy, cho dù là lừa dối tôi, tôi cũng cảm kích hắn” Bạch Lạc Nhân nói xong, nhưng không đủ....

Dương Mãnh liếc cậu,” Vậy nếu đó là Cố Hải?”

Bạch Lạc Nhân híp mắt , trong ánh mắt toả ra hàn ý*.

(lạnh lẽo)

“Tôi lập tức thiên hần!”

Vừa nói xong, Cổ Hải bên kia gọi tới, Bạch Lạc Nhân phục hồi tinh thần, chọc giận vị này người bị sẽ là mình mất! Vì vậy thái độ đoan chính vội vàng giải thích với Cổ Hải, nửa giải thích nửa nịnh nọt làm vành mắt Dương Mãnh tối đen.

“Giải thích?” Dương Mãnh ngáp.

Bạch Lạc Nhân gật đầu “Ừ, cuối cùng đại gia* này cũng hiểu.”

(*ông lớn)

“Ngủ trước đây!”

Dương Mãnh vỗ chần, mới nãy đang dần chìm trong mộng.

Bạch Lạc Nhân vừa định ra khỏi phòng ngủ, thì chuông cửa vang lên. Dương Mãnh đột nhiên từ trên giường bật dậy, nín lấy cánh tay Bạch Lạc Nhân.

“Chắc chắn là Vụ Kỳ, nếu là hần thì nói tôi không có ở đây, tuyệt đối đừng để hần bước vào!”

Bạch Lạc Nhân mặc quần áo đi mở cửa, cửa vừa được mở ra, quả nhiên là Vụ Kỳ.

“Nhân tử, Mãnh tử có ở chỗ cậu không?”

Bạch Lạc Nhân làm như không có chuyện gì hỏi, “Chẳng phải cả ngày hần đều bên cạnh cậu sao?”

“Cậu biết phải không?” Vụ Kỳ đứng đỉnh nói, “Trễ vậy rồi mà cậu vẫn còn mặc quần áo chỉnh tề, bên trong nhất định có người, cậu để tôi vào đi.”

Bạch Lạc Nhân bắt đắc dĩ “Là cậu ta không cho cậu vào, hay là chờ một hai ngày để tâm tình cậu ta tốt hơn cậu hãy đến?”

Đang nói, điện thoại di động lại vang lên, Bạch Lạc Nhân thấy phiền! Không phải giải thích rồi sao? Lại còn gọi nữa? Điện thoại vừa nhận, Bạch Lạc Nhân còn chưa kịp nói chuyện, Vụ Kỳ đã mở miệng trước.

“Nhân tử, cậu để tôi vào đi, nể tình tôi là bạn đồng hương với cậu đi!”

“Ai là đồng hương với cậu?” Bạch Lạc Nhân quay điện thoại sang một bên nổi giận nói.

Vụ Kỳ nhân cơ hội, quay điện thoại lại nói lớn, “Nếu cậu không để tôi vào, tôi sẽ đem toàn bộ những chuyện thời đó ra, lúc đó cậu ngủ không mặc quần áo, cậu.....”

Bạch Lạc Nhân một cước đạp Vụ Kỳ vào trong.

14. Phiên Ngoại 13

Phiên ngoại 13: Bây giờ đã vui vẻ chưa?

Dương Mãnh ở trong chần giấu mình thật tốt, vừa nghe thấy giọng của Vụ Kỳ, nửa người bật dậy, chỉ vào Vụ Kỳ quát: “Làm sao cậu vào được đây? Cút ra ngoài!”

“Mãnh tử, về với tôi đi, đừng ở đây quấy rầy vợ chồng son bọn họ, không tốt đâu!”

Dương Mãnh nói không toan tính, “Làm như tôi thân với cậu lắm vậy, tôi ở đây quấy rối cũng là cam tâm tình nguyện, quan hệ gì đến cậu? Cậu cách xa tôi ra, càng xa càng tốt, tôi nhìn thấy cậu thì muốn giết người!”

Sắc mặt Vụ Kỳ biến đổi, nhưng vẫn duy trì thái độ thành khẩn.

“Mãnh tử, tôi biết việc tôi làm không phúc hậu, nhưng cũng vì muốn tốt cho cậu thôi! Cậu cả ngày nhốt mình trong sở cảnh sát làm gì? Cậu nhìn bạn bè anh em xem, người nào có thể so với cậu? Cậu cả ngày

oán than trời đất, tôi nghe cũng bức bách thay cậu! Tôi không phải bố thí cho cậu mà chỉ giúp cậu một tay thôi.”

” Bớt đề cao cho sự tốt đẹp của cậu đi!” Dương Mãnh đứng lên, ánh mắt muốn gây sự “Cậu không phải tìm người chen chúc đổi tiền mặt sao? Cậu không phải muốn tìm một nơi trú giận sao? Bạn học cũ làm phụ tá cho cậu, cậu nghĩ vô cùng oai phong, vô cùng khí phách? Cậu có quyền lực đến vậy, ở trường cũ chen nhau đổi tiền mặt cho cậu, ra trường thì hầu hạ cậu! Cậu bản lĩnh thật đó?”

” Dương Mãnh, cậu nói những lời này có lương tâm không hả?” Vưu Kỳ đi vào trong hai bước dài. ” Cậu có gặp người nào trú giận cả ngày lại mặc hần ta hồng hách, đòi hỏi chưa? Cậu có gặp ai trú giận mà còn lái xe chở hần, cho hần ta ngồi bên cạnh ngủ ngon lành chưa? Ai trú giận một chút thì mặc kệ hết thấy việc nhà, xem TV còn phải cho hần dựa lưng?”

Vưu Kỳ làm biểu tình ” tôi còn tức giận mãnh liệt hơn cả cậu” kia.

“Nhân tử!” Dương Mãnh bắt đầu tìm cứu viện “Giúp tôi đánh hần đuổi ra ngoài!”

Bạch Lạc Nhân nhìn thoáng vào bên trong thăm dò, hoàn toàn gương cao biểu cảm không liên quan đến tôi.

“Không sao, hai người có lời gì muốn nói thì nói đi, nói ra thì tốt rồi.”

Sau đó đóng cửa lại, một mình bên ngoài ngậm điều thuốc.

“Đkm! Tôi đá! Tôi đá!”

“Bình!”

“Cậu dám lấy chân đá tôi? Dương Mãnh, cậu dám hạ thủ?”

“Này, này dừng lại...”

“Bà nó! Chân cậu đá tôi mà còn không dám để tôi động thủ?”

“Bình bình! Bóp bóp!...”

“...”

Bạch Lạc Nhân đứng bên ngoài nghe động tĩnh, gạt tàn thuốc vào thùng rác. Lo lắng bước vào, trên sàn đều là mảnh thủy tinh, căn bản không có chỗ đặt chân. Bao nhiêu món đều bị đập vỡ hết, chỉ còn mô hình Phi cơ kia, đó là quà sinh nhật Cố Hải *tặng cho Bạch Lạc Nhân, lúc này đang bị Vưu Kỳ cầm trên tay, uy hiếp Dương Mãnh.

(*đã sửa nhé mọi ng TwT)

“Cậu có theo tôi về không? Không về tôi đập nó!”

Dương Mãnh chỉ vào đầu “Có bản lĩnh cậu đập thử xem! Dừng hết sức mà đập! Tôi xem cậu có dám không!”

“Tôi có gì mà không dám!” Vưu Kỳ giả vờ làm động tác giơ lên.

Dương Mãnh còn chưa lên tiếng, đã nghe chủ nhà la lên.

“Cậu đập thử xem!!!”

Một tiếng rống quả nhiên khí thế ngút trời, Vưu Kỳ bật người dậy, Bạch Lạc Nhân một tay cầm lấy âu yếm ôm trong lòng, ánh mắt ngoan lệ* nhìn Vưu Kỳ, tâm tình của vị trước mặt đã bình phục.

(* ngoan độc, oán hận)

“Cậu biết đây là gì không? Mà cậu muốn đập nó!!!?”

Gương mặt anh tuấn của Vưu Kỳ hiện lên vài phần ảo não,” Nếu đập bể tôi đền cho cậu!”

“Cái này dùng tiền là mua được sao?” Khẩu khí tựa như đang giáo huấn đám tân binh.

Dương Mãnh bên cạnh nghe thấy vô cùng thống khoái*. Bật người phụ hoạ “Hừ, có vài người nhiều tiền, cho rằng mình vô pháp vô thiên!”

(* hả dạ, vui vẻ)

“Còn cậu nữa!” Bạch Lạc Nhân quát Dương Mãnh.

Đầu nhỏ của cậu Dương rụt xuống.

“Cậu có biết đúng sai không?” Bạch Lạc Nhân quở trách “Không biết dùng phép khích tướng thì đừng khích tướng! Đó là đồ của tôi, hần mắc gì mà không dám đập chứ!?”

Dương Mãnh triệt để im lặng.

“Hai người xem đi, trong vòng một tiếng phải dọn dẹp căn phòng sạch sẽ. Còn nữa, đánh nhau thì tự về nhà mà đánh, đừng có trút giận lên đồ của tôi!”

Nói xong, Bạch Lạc Nhân giận dùm dùm ra khỏi nhà, xuống dưới quán cà phê kinh doanh 24/24 ngồi một tiếng liền, giải thích với Cố Hải, cuối cùng nịnh nọt hát vài câu. Mắt thấy trời sáng nhanh quá, vội vàng đi về nhà, món bao tử hầm ở nhà, về ăn một chút.

Mở cửa ra, bên trong rất an tĩnh, xem ra đã dọn xong. Bạch Lạc Nhân nhẹ nhàng thở hắt ra.

Đột nhiên, mũi ngửi thấy hương vị quen thuộc, quen thuộc đến mức Bạch Lạc Nhân suýt rơi nước mắt.

Đó là Cố Hải trước khi đi nấu vài món, chất đầy trong tủ lạnh, mỗi lần đều lấy tô ra chan canh, nấu mì, đều là một mình trong phòng tự an ủi T_T!

Tâm kinh hãi chạy đến phòng bếp, thấy Vương Kỳ ôm bát ăn canh, húp từng ngụm từng ngụm, tâm Bạch Lạc Nhân nát tan.

“Tôi dọn phòng sạch sẽ rồi đó, trong tủ lạnh còn đồ ăn thừa giúp cậu quét sạch rồi này, lúc này trong lòng cậu vui vẻ hơn chưa?”

“....”

Tin mừng: vài chương sau có H =))

15. Phiên Ngoại 14

Tự dừng wattpad nó bị j mà xếp chương tùm lum hết, mình chỉnh hoài không được, sửa vài lỗi trong truyện cũng không cập nhật nữa T_T

Phiên ngoại 14: Có người yêu thương thật tốt.

Dương Mãnh vẫn không trở về với Vương Kỳ, ba ngày nay vẫn ở nhà của Bạch Lạc Nhân. Ban ngày Bạch Lạc Nhân đến quán khu, Dương Mãnh thì tìm việc làm. Đến buổi tối khi Bạch Lạc Nhân trở về thì Dương Mãnh đã tự giác nấu xong bữa cơm, thỉnh thoảng còn dọn dẹp nhà cửa một chút, tuy hiệu quả không lớn lắm nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với Bạch Lạc Nhân làm. = =|||

Ba ngày, Vương Kỳ có thời gian rảnh đều đến đây, mỗi lần đều mang rất nhiều thành ý đến, kết quả khi trở về lại tay không.

Buổi trưa ăn cơm, chuông cửa vang lên, Bạch Lạc Nhân đi mở cửa.

Gương mặt tuần tú của Vương Kỳ vừa xuất hiện, Dương Mãnh liền hô to một tiếng.

“Tôi sẽ không trở về với cậu!”

Nhưng lần này Vưu Kỳ không có khăn cầu quay về như mấy lần trước mà trực tiếp mang túi hành lý đến nhà Bạch Lạc Nhân, nhàn nhạt nói: " Đây đều là quần áo của Mạnh tử, tôi thấy cậu ấy không phù hợp với quần áo của cậu, nên đem quần áo của cậu ta đến đây, mặc hay không tùy cậu ta!"

Nói xong liền quay người rời đi, để lại bóng lưng lãnh khốc*.

(*lạnh lẽo, vô tình)

"Đem đồ đến đây có ý gì...." Dương Mạnh cầm đôi đũa nhú mào lăm bằm.

Bạch Lạc Nhân mở túi hành lý ra, rất nhiều quần áo liền tung toé xuống đất, nhìn thấy rất nhiều món còn chưa cắt bỏ nhãn hiệu, vừa nhìn là biết Vưu Kỳ đi mua đồ mới cho Dương Mạnh. Vì vậy đi đến trước mặt Dương Mạnh, cố tình hoảng hốt nhìn quần áo mới, than thở:" Cậu nhìn xem, hần ta đối xử với cậu thật tốt, ăn mặc, đi lại đều là hần mua cho cậu, bình thường bận rộn như thế mà vẫn đến khu thương mại mua thật nhiều đồ, đi thay mau lên!"

"Không mặc!" Dương Mạnh vùi đầu trong chén ăn cơm.

Bạch Lạc Nhân nhìn vào mắt Dương Mạnh "Cậu cứ như vậy thích mặc áo khoác của tôi?"

Dương Mạnh không trả lời.

"Vậy đi, đều là bạn học của nhau, cho dù cậu không thích hần ta nhưng tốt xấu gì cũng phải giữ cho hần ít thể diện chứ. Cậu nếu muốn đến sở cảnh sát như vậy, để tôi tìm xem có thể giúp cậu quay trở lại không."

Gò má tuần mỵ của Dương Mạnh hiện lên vài tia quẩn quýt, trầm mặc thật lâu, ánh mắt ảm đạm nhìn xuống.

"Thế là hết rồi, trở về còn có nghĩa lý gì nữa..."

Điện thoại của Bạch Lạc Nhân vang lên, Cố Hải bình quân một giờ gọi một lần, theo dõi phạm nhân thật chặt chẽ. Nhìn thấy Bạch Lạc Nhân đi ra ngoài, Dương Mạnh đặt đũa xuống, lén lút đi đến túi hành lý, tìm kiếm một hồi, quả nhiên nhìn thấy bên trong có túi nylon, là hai hũ đậu phụ thối.

Nhớ lại trước kia bất đồng, lần này lại hào phóng mang đậu phụ thối bên trên còn dán giấy, ghi hai dòng chữ.

"Ăn tốt vào, thấy tôi tốt với cậu không, có người thích đậu phụ thối, có người lại xem trọng kẻ ngốc nghếch."

Xong rồi.... Xong rồi... Đây là thổ lộ với tôi sao?

Tâm của Dương Mạnh như bị đánh một cái, chạy tán loạn, trán chảy ra một tầng mồ hôi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuần mỵ hiện lên vẻ khựng hoảng. Nghe cửa phòng mở, vội vàng đem đậu phụ thối cất trở lại, ngồi xuống bàn ăn cơm.

"Ăn no chưa?" Bạch Lạc Nhân thấy Dương Mạnh vẫn còn ngây người, chậm chạp không động đũa.

Dương Mạnh như lấy lại tinh thần, cúi đầu xuống ăn cơm.

Bạch Lạc Nhân nhàn nhã dùng ánh mắt tinh tế quan sát Dương Mạnh vài lần, Dương Mạnh chột dạ ho nhẹ một tiếng, nói qua loa, nghĩ làm cho không khí bớt ngột ngạt một chút.

"Này... Cố Hải sắp trở về chưa?"

"Ừ, chừng năm ba ngày sẽ về."

Dương Mạnh nhanh chóng bồi thêm một câu. "Chờ hần trở về tôi sẽ dọn đi"

Bạch Lạc Nhân nhìn Dương Mạnh, biểu tình muốn nói lại thôi.

Dương Mạnh căng thẳng, cầm đũa nói:" Bây giờ cậu muốn ném tôi đi?"

Bạch Lạc Nhân ánh mắt đồng tình nhìn về phía Dương Mạnh, sâu kín nói: " Tôi chỉ nói cho cậu biết vậy thôi, nếu cậu không cảm thấy ở đây buồn tẻ, chán ngắt thì tùy cậu ở lại."

"...."

Năm ngày liền, không thấy Vưu Kỳ xuất hiện.

Mất thấy Cố Hải sắp trở về, Dương Mãnh đột nhiên thấy hối hận, tinh tế suy nghĩ, cậu và Vưu Kỳ cũng hợp tác với nhau được một tháng. Bình tĩnh mà xét, một tháng này Vưu Kỳ đối với mình rất tốt, tuy thỉnh thoảng động kinh khi dễ cậu một chút, nhưng phần lớn đều là giúp đỡ, quan tâm cậu. Nếu nói Vưu Kỳ hao tâm tổn sức mà đem cậu đến bên cạnh, chỉ vì chen nhau đổi tiền cho hắn thì quả thật có chút không nói nên lời.

Có lẽ bản thân cậu cũng chẳng tin được?

Mấy ngày nay, mỗi buổi tối Dương Mãnh tiêu khiển xem tin tức, lần nào cũng để tâm chuyện của Vưu Kỳ. Cậu ở bên Vưu Kỳ cũng lâu rồi, tự khắc biết tin nào là thật, tin nào là bịa đặt.

“Vưu Kỳ hẹn hò với cô gái qua đêm ở khách sạn.”

“Mấy hôm nay, ký giả liên tiếp thấy được Vưu Kỳ và cô gái thần bí kia ở nơi xa hoa hẹn hò”

“Thần tượng Vưu Kỳ vui vẻ kết hôn”

“....”

Hai ngày không có tin tức, sao đột nhiên lại có nhiều vậy, Dương Mãnh đột nhiên không tiêu hoá nổi. Trọng điểm là đám ký giả nhật san ở nhà hàng cả một đêm, chính xác là ngày Vưu Kỳ đem đậu phụ thổi cho Dương Mãnh. Ban ngày đưa xong đồ, buổi tối lập tức ôm mỹ nhân thơm ngát vào lòng.

“Khốn nạn...” Dương Mãnh thốt ra hai từ trong kẽ răng.

Đêm nay, Dương Mãnh dĩ nhiên là lăn qua lăn lại vẫn ngủ không được.

Ngày thứ hai, Bạch Lạc Nhân khó có được ngày nghỉ, nói với Dương Mãnh là đi nấu cơm. Khi Dương Mãnh bước vào phòng bếp, phát hiện vành mắt của Bạch Lạc Nhân đỏ hoe, lần đầu tiên cậu nhìn thấy Bạch Lạc Nhân rơi nước mắt, ngực đập một tiếng, đi vào nói với Bạch Lạc Nhân :” Nhân tử, đừng miễn cưỡng bản thân nấu cơm cho tôi, tôi chịu không nổi.”

“Không việc gì, đang băm ớt.”

Lúc ăn cơm, Dương Mãnh phát hiện biểu tình của Bạch Lạc Nhân đặc biệt kỳ lạ, khi ăn cơm đặc biệt lao lực, theo lý mà nói cơm cũng tạm được, không phải khó nuốt vậy chứ?

“Nhân tử, cậu làm sao vậy?” Dương Mãnh hỏi.

Bạch Lạc Nhân kiên trì trả lời “Không có việc gì ”

“Tôi thấy sắc mặt cậu không tốt lắm!” Dương Mãnh tha thiết nhìn Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân bình tĩnh trả lời, “Không có việc gì, ăn cơm của cậu đi!”

Chờ cơm nước xong, Dương Mãnh chủ động đi rửa chén, Bạch Lạc Nhân đến ban công gọi điện cho Cố Hải, Dương Mãnh loáng thoáng nghe được Bạch Lạc Nhân nhắc đến tên mình, đứng một bên nghe lén.

“Ngày hôm nay em băm ớt, chỉ đi tiểu một chút mà nơi đó giống như bị đốt cháy, anh mau trở về hạ nhiệt cho nó đi*!”

(*bởi vì ban đầu suy nghĩ đen tối nên dịch hoài không ra :v thì ra nó vô cùng trong sáng =)))

Nếu là trước đây, Dương Mãnh nghe xong khẳng định sẽ cười lăn ra đất đến không đứng dậy được, nhưng bây giờ một chút cũng không cười nổi. Cậu chưa từng nghe qua giọng điệu này của Bạch Lạc Nhân, giống như đứa con ỷ vào cha mẹ, không thể nói với bạn bè, Bạch Lạc Nhân cứ như vậy chịu đựng, một chữ cũng không chịu thổ lộ. Cho đến khi gặp đối phương, chuyện bí mật này nó không hề đo lường mà kể cho đối phương nghe.

Có người yêu thương thật tốt, chỉ cần một chút xú ỹ khuất đều có thể từ đối phương mà an ủi phần nào.

Ai ship thuyền Bạch Lạc Nhân - Dương Mãnh không TwT <>

16. Phiên Ngoại 15

Phiên ngoại 15: Ngạc nhiên vô cùng.

Buổi tối, Bạch Lạc Nhân giúp Dương Mãnh thu dọn đồ đạc.

“Cậu xác định ngày mai sẽ đi hả?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Dương Mãnh gật đầu “Cố Hải sắp trở về, tôi còn dám ở lại sao?”

Bạch Lạc Nhân đảo mắt, “Cậu cứ ở đây cũng không thành vấn đề, chẳng phải có đến hai phòng ngủ sao? Cả hai ban ngày đều không ở nhà, tối mới về. Cậu mọc rễ ở đây mấy ngày rồi, cơm tôi làm cho cậu ăn còn thua Cố Hải nhiều lắm, cậu ở đây đợi thêm mấy ngày nữa, Cố Hải về nấu rồi cậu sẽ thấy sơn hào hải vị bên ngoài nó tầm thường thế nào.”

Dương Mãnh lại nhớ tới tin nhắn nhận được trước đây, kiên quyết từ chối: “Đừng khách khí, tôi phải trở về T_T! Mấy ngày nay tôi cũng thông suốt rồi, không đáng để mấy người họ ảnh hưởng đến cảm xúc của mình.”

Bạch Lạc Nhân cười cười, không nói gì.

Đồ đạc đều được dọn xong, trong lòng Dương Mãnh căng thẳng, rốt cuộc có nên về nhà Vưu Kỳ không? Mấy hôm trước Vưu Kỳ còn đến đây hỏi, nhưng Dương Mãnh vẫn án binh bất động, kết quả Vưu Kỳ chỉ đến vài ngày, Dương Mãnh cũng không thể quay ngược thời gian lại được. Hai ngày nay cậu vẫn suy tính, giả sử Vưu Kỳ đến đây lần nữa, cậu nhất định sẽ đi theo, nhưng lần này đến lần khác vẫn không thấy bóng dáng Vưu Kỳ đâu T_T.

Cứ như vậy mà quay về với hắn? Càng nghĩ càng thấy uất ức.

Nhưng không quay về thì làm thế nào đây?

Mấy ngày nay có rất nhiều chuyện Vưu Kỳ đều là Dương Mãnh giúp đỡ xử lý, vậy mà lại đùa giỡn với cậu, nói cậu vương tay vương chân, sau đó lại trở mặt với cậu. Hơn nữa Dương Mãnh lắc lư mấy ngày nay, bạn bè đồng nghiệp đều biết cậu có tiền, chớp mắt lại bị đánh trở về nguyên hình, đi đâu tìm lại bây giờ?

Bạch Lạc Nhân quay đầu lại, nhìn thấy Dương Mãnh còn đang ngây người, lấy tay vỗ gáy cậu một cái. “Nghĩ gì vậy?”

“Tôi đang nghĩ, tôi chỉ còn ở cùng cậu đêm nay thôi, tối nay anh em mình tâm sự đi!” Thực tế Dương Mãnh muốn thừa cơ hội mở miệng nhờ Bạch Lạc Nhân giúp đỡ.

Bạch Lạc Nhân không chút suy nghĩ đáp ứng.

“Hai đứa bao lâu rồi không ngủ cùng nhau?” Dương Mãnh tự hỏi tự trả lời, “Tôi còn nhớ rõ khi còn bé cậu hay qua nhà tôi chơi, rồi ăn cơm, rồi nằm ngủ chung, cậu có nhớ lúc đó bà nội may con cạp nhỏ làm gối đầu không? Mỗi lần cậu đến nhà tôi ngủ, đều giành gối với tôi, bây giờ vẫn còn cất trong tủ đó.”

Thân thể Bạch Lạc Nhân cường tráng nhưng gương mặt lại có đường nét nhu hoà, “Tất nhiên là còn nhớ rõ, khi đó thấy cơm nhà cậu ngon hơn nhà tôi, chán so với nhà tôi cũng mềm mại hơn, mỗi ngày tôi đến nhà cậu, cha mẹ cậu cũng không thấy phiền. Bây giờ nhớ lại một chút chuyện ngày xưa, thoáng cái đều đã trưởng thành, nhưng vẫn như cũ là hàng xóm của nhau.”

Dương Mãnh thở dài, “Khi còn bé thật tốt, cả ngày chỉ biết vui đùa, không có một chút buồn phiền”

Bạch Lạc Nhân quay đầu nhìn thấy hai hàng lông mày của Dương Mãnh nhíu lại, thêm cái miệng đang chu lên, càng nhìn càng thuận mắt, nhìn không được đưa tay bẹo má Dương Mãnh, trêu chọc nói: “Khi đó cậu rất giống bé gái, trưởng thành rồi vẫn thuận mắt như vậy.”

(Aw

~~ =w=)

“Này... Này...” Dương Mãnh rất không vui khi nghe vậy, một tay kéo tay Bạch Lạc Nhân xuống.

Bạch Lạc Nhân đã lâu không sờ vào gương mặt nào mềm mại đến vậy, nhìn không được nhéo thêm vài cái, mê đắm nhìn chăm chú Dương Mãnh. “Lâu lắm rồi tôi chưa chạm qua con gái, hiếm khi có một tên đáng yêu trắng trẻo ở bên cạnh, hay là cậu cho tôi sờ chút xíu đi?”

“Đừng làm rộn!” Dương Mãnh níu tay Bạch Lạc Nhân lại, khẩn trương hỏi, “Cậu xác định tối nay Cố Hải không về?”

(tội Dương Mãnh, từ con sói này rơi vào miệng con sói đói khác =)))

” Xác định!!” Bạch Lạc Nhân không quan tâm nói, “Chiều nay hần mới lấy vé máy bay, tài năng đến đâu cũng mất 6 tiếng mới bay đến đây. Thế nào? Cậu sợ hần thấy tôi và cậu nằm ngủ cùng nhau?”

Dương Mãnh gật đầu.

“Hần ta đáng sợ vậy sao?” Bạch Lạc Nhân buồn bực “Hần tuy rằng từng trải một chút, nhưng hần cũng biết phân biệt phải trái, sao cậu nhắc đến hần giống như tội phạm giết người vậy?”

“Đó là đối với cậu.” Dương Mãnh vẫn giữ vẻ sợ hãi “Cho dù hần quay đầu về với chính nghĩa thì tôi vẫn sợ.”

“Cậu đó! Nhanh chóng ngủ đi, tôi đảm bảo đến trưa mai hần cũng chưa về.”

Dương Mãnh thoáng yên tâm, bắt đầu đem đề tài đã chuẩn bị nói ra.

“Nhân tử, cậu nói tôi phải làm sao đây, người kia có phải hay không...?”

Bạch Lạc Nhân thấu hiểu, “Người nào?”

Dương Mãnh nửa ngày cũng không trả lời.

Bạch Lạc Nhân thật cũng hiểu ra, “Tôi biết, cậu muốn trở lại nhà Vụ Kỳ, nhưng lại sợ mất mặt, muốn tôi nói với Vụ Kỳ một tiếng, để Vụ Kỳ đến đây đón cậu đúng không?”

“Cậu hiểu tôi nhất!” Dương Mãnh nắm lấy tay của Bạch Lạc Nhân, “Nhớ rõ, đừng để hần biết chuyện hai ta thương lượng.”

Bạch Lạc Nhân bị vẻ thần thần bí bí của Dương Mãnh chọc cười.

Dương Mãnh cũng thư thả hơn, híp mắt buồn ngủ.

Bỗng nhiên, cửa ồm ào vài tiếng đánh thức Dương Mãnh, cậu nắm lấy cánh tay của Bạch Lạc Nhân khẩn trương hỏi: “Cố Hải trở về phải không?”

Bạch Lạc Nhân nghe thấy âm thanh như vậy cũng mơ hồ, tỉ mỉ nghe ngóng một hồi, lại không nghe thấy nữa. Vì vậy vỗ vỗ vai Dương Mãnh: “Không có gì đâu, chắc là của nhà hàng xóm.”

Dương Mãnh vừa thả lỏng thần kinh, lại bị một tiếng đập cửa rõ ràng làm cho Dương Mãnh hoàn toàn bối rối.

”Đại bảo bối

”

Bức tường sát vách truyền đến tiếng kêu rõ ràng mạnh mẽ, sau đó ván giường rung lên.

Bạch Lạc Nhân có thể tưởng tượng, Cố Hải đang từ cửa từng bước từng bước đi đến, lên vào bên trong phòng ngủ, sau đó trong bóng tối nhào lên giường.... Nhào lên không khí...

“Cậu chẳng phải nói hần sẽ không về sao?” Trong nháy mắt Dương Mãnh trở nên lạnh lẽo.

Bạch Lạc Nhân thân thể cứng ngắt nói không ra lời.

“Nhân tử, cứu tôi với!!!”

Bạch Lạc Nhân an ủi Dương Mãnh ” Không sao đâu, tôi sẽ giải thích với hần.”

Dương Mãnh gắt gao siết chặt tay Bạch Lạc Nhân, “Đừng giải thích, tuyệt đối đừng giải thích, cậu đi ra ngoài trước, vạn lần đừng nói tôi ở trong này. Tôi đầu tiên núp đi, chờ thời cơ chạy ra ngoài.”

Thêm một chuyện không bằng một chuyện, Bạch Lạc Nhân ngoài đồng ý cũng không thể làm gì khác.

“Nhớ kỹ, đừng đóng cửa!”

Thiên ngôn vạn ngữ cũng nói xong, Dương Mãnh cấp tốc chui xuống dưới giá sách.

Mới tuyển một bé beta dễ thương HelixNg =w=

17. Phiên Ngoại 16

Phiên ngoại 16: Đến đây nhất xác Dương Mãnh.

(H tương đối trong sáng =w= , trẻ nhỏ nên xem dưới sự giám sát của người lớn)

“Sao lại đi đến phòng khác ngủ?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân đổi đề tài, “Thế nào mà hôm nay đã trở về rồi? Không phải nói chiều mai mới về sao?”

“Chờ không được.” Hai bàn tay to của Cố Hải hung hăng xoa nắn gò má của Bạch Lạc Nhân, khoe miệng cười nhếch lên, trong ánh mắt gian tà lóe lên “Chỉ xa em vài ngày thôi mà anh như cảm thấy dài như 10 năm.”

Bạch Lạc Nhân dùng chân đạp đạp quần Cố Hải, “Đi tắm trước đã.”

“Hai tụi mình tắm chung.”

“Em tắm rồi.” Bạch Lạc Nhân đẩy Cố Hải, “Anh tắm đi, em lấy đồ cho.”

Cố Hải xoay người đi vào phòng tắm.

Bạch Lạc Nhân đi lấy đồ ngủ sau đó đi đến nơi mà Dương Mãnh đang núp, nhỏ giọng nhắc nhở, “Hắn vào phòng tắm rồi, cậu chờ thời cơ mà chạy ra ngoài.”

Nói xong, vờ như không có chuyện gì cầm đồ ngủ đi ra khỏi phòng.

Dương Mãnh rón rén từ trong tủ bò ra, núp sau cánh cửa, vừa định đẩy cửa ra, lại nghe thấy Bạch Lạc Nhân nói: “Sao anh không đóng cửa phòng tắm lại hả?”

Cố Hải nói: “Chỉ có hai chúng ta, cần gì đóng cửa?”

“Đóng cửa lại đi, hơi lạnh tràn vào sẽ bị cảm mất.”

Cố Hải chống tay vào tường, gương mặt tuấn tú dưới làn nước hiện lên vài phần háo sắc.

“Em đến đây, đến đóng cửa giúp anh đi.”

Để nhanh chóng giúp Dương Mãnh đang nơm nớp lo sợ kia chạy ra ngoài, Bạch Lạc Nhân không thể làm gì khác đóng cửa giúp Cố Hải.

Dương Mãnh nghe tiếng cửa phòng tắm đóng lại, một cái đầu nhỏ hé ra khỏi cửa, nhìn nhìn bên ngoài, xác định cửa phòng tắm đã đóng lại rồi. Vì vậy nhanh chân chạy ra ngoài, mím môi thật chặt, len lén chạy trốn ra ngoài.

Vào trong thang máy, Dương Mãnh mới phát hiện là mình đã để quên ví tiền, trễ thế này rồi, không có tiền thì làm sao bây giờ? Vì vậy lại vòng trở lại.

Cũng may là Bạch Lạc Nhân vẫn chưa đóng cửa, hai người còn đang ở trong phòng tắm, Dương Mãnh thuận lợi chạy vào, bắt đầu tìm kiếm trong phòng. Nhưng rõ ràng là để ví tiền trên ghế salon mà giờ không thấy nữa, không thể làm gì khác là mượn tạm của Bạch Lạc Nhân.

“Anh có mang về một loại tinh dầu, mùi rất thơm, dùng vô cùng tốt.” Cố Hải áp vào tai Bạch Lạc Nhân, “Anh đi ra ngoài lấy, em ngâm mình trước đi.”

Bạch Lạc Nhân vừa nghe tiếng cửa mở rõ ràng, tin chắc Dương Mãnh đã đi rồi. Vì vậy để Cố Hải đi ra ngoài.

Dương Mãnh cầm tiền định đi, đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một hình dáng đàn ông to lớn, vèo một cái chạy trốn vào phòng, há miệng run rẩy núp sau cánh cửa.

“Anh đóng cửa ngoài trước đi” Bạch Lạc Nhân nói lớn với Cố Hải.

Đừng mà!!! Trong lòng Dương Mãnh rên một tiếng, Nhân tử, tôi còn chưa đi ra mà T__T!!! Siết tay cầu nguyện, chỉ nghe rầm một tiếng, tất cả mọi hy vọng đều tan biến. Bạch Lạc Nhân từ trong ra ngoài đều khóa chặt, thì ra là hai người họ chuẩn bị đi ngủ, Dương Mãnh ở lại không dám bước ra.

“Đóng cửa rồi hả?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Cố Hải gật đầu “Tất cả đều khóa cẩn thận.”

Bạch Lạc Nhân cũng hoàn toàn cởi mở, lộ ra vẻ mặt tà ác nhìn Cố Hải, ánh mắt lưu luyến không chút kiêng kị nhìn thân thể Cố Hải, sâu kín kêu lên.

“Cố - chim - to!”

Cố Hải xấu xa đáp.

“Bạch - tiểu - súc!”

“Ha ha ha...” Không kiềm chế cười to.

Dương Mãnh ở bên này âm thầm sấm hối, thật không có ý tứ, tôi nghe thấy hết nhé.... Vui vẻ cười khúc khích một chút sau đó nhanh chóng che miệng lại, bò vào trong tủ.

“Dương Mãnh đi rồi?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân đầu tiên là cả kinh, sau đó phản ứng kịp, Cố Hải chỉ hỏi Dương Mãnh còn ở đây không mà thôi.

“Hôm qua đã đi rồi.” Bạch Lạc Nhân nói.

Cố Hải tay đưa đến giữa hai chân Bạch Lạc Nhân, vừa vuốt ve nói: “Cũng thức thời, nếu để anh bắt gặp, sẽ cắt ”lão nhị” của hân xuống.”

Dương Mãnh nhanh chóng che bên dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ sợ hãi.

Rất nhanh sau đó, trong phòng tắm truyền ra tiếng thở dốc, Dương Mãnh nghe được mặt đỏ tía tai hết, hai người này cũng thật là, trở về còn không nghỉ ngơi tốt, còn ở phòng tắm “thương yêu”. Hãy thương hại cậu mà kiểm điểm bản thân đi T__T, bất đắc dĩ nói nhỏ, nghe hai người bọn họ “làm” thật làm bắn lỗ tai thuần khiết của bạn nhỏ!

Dương Mãnh từ trong tủ bò ra, lặng lẽ đến cửa nghe lén.

(=)) GV full HD)

Quá trình này dài thật đó! Dương Mãnh nhìn không được bội phục thể lực của hai người họ, cậu ngồi chồm hổm ở ngoài cửa còn mệt vậy mà hai người này còn đẩy qua đẩy lại hăng say! Dương Mãnh thấy khát nước, từ phòng ngủ lên ra, chạy đến phòng khách rót một ly nước, cầm lên định uống, lại nghe trong phòng tắm truyền đến đoạn đối thoại tình cảm nồng cháy.

“Muốn bắn...”

“Ừm... Bắn vào trong miệng anh...”

Dương Mãnh xem phun nước ra.

Kích động trở về phòng, bên ngoài cuối cùng cũng yên tĩnh, Dương Mãnh thở phào nhẹ nhõm, xem ra hai người họ dự định đi ngủ phải không? Hai người họ vừa ngủ, Dương Mãnh có thể lần ra ngủ một chút, chỉ cần đợi đến ngày mai Cố Hải đi làm, Dương Mãnh sẽ an toàn.

Vừa thở phào một hơi, thì nghe thấy âm thanh.

“Muốn em quỳ xuống liếm cho anh.”

Dương Mãnh cả kinh, hé cửa ra một chút, hướng tầm mắt ra ngoài, trong nháy mắt thấy một cảnh không hài hòa, hai người này lại có thể ở trên ghế salon... Được rồi, thể lực tốt thật, vừa mới trong phòng tắm lăn qua lăn lại, bây giờ lại ở phòng khách.

Nửa tiếng sau, kết quả Dương Mãnh cũng không đợi được hai người họ trở về phòng ngủ, trái lại nghe được tiếng ghế phát ra âm thanh kéo kẹt, cùng với hai vị nào đó không e dè mà rên rỉ thở dốc.

Dương Mãnh mới này khát nước đã uống không ít nước, lúc này lại buồn tiểu. Phòng ngủ này không có phòng vệ sinh, cậu phải đi ngang qua phòng khách mới đến được phòng vệ sinh, có nghĩa là phải chờ hai người họ xong việc...

Nửa tiếng sau lại trôi qua... Dương Mãnh hoàn toàn bái phục, còn chưa “bắn pháo” sao? Làm cứ như chưa từng được làm vậy, tinh lực ở đâu mà tràn đầy dữ vậy hả T_T?

Thật không thể nhịn nổi... Dương Mãnh siết chim nhỏ, một bên thúc giục hai người ở ngoài kia, bắn đi, bắn đi...

“Em muốn bắn.” Âm thanh của Bạch Lạc Nhân.

Dương Mãnh cuối cùng cũng thấy được ánh bình minh.

“Khoan bắn, nhịn một chút cùng bắn với anh.”

Dương Mãnh nghe thấy thiếu chút không khống chế nổi, cậu thay Bạch Lạc Nhân van xin Cố Hải, cầu xin cậu, cho hắn bắn đi!

“Chân không chịu nổi nữa...” Bạch Lạc Nhân thay Dương Mãnh nói lên tiếng lòng.

Không ngờ Cố Hải nhất quyết, “Em khóc cầu xin anh, anh tha em”

Dương Mãnh thiếu điều rơi nước mắt, đại ca, tôi khóc van cậu, cậu mau để cho hắn bắn đi!

Rốt cuộc, Dương Mãnh cũng nghe thấy hai tiếng gầm nhẹ.

“Nó vẫn còn cứng, làm sao bây giờ?”

Dương Mãnh ở trong tử huyệt, Cố đại gia, tha cho tôi một con đường sống với...

Vô vọng nhìn phòng vệ sinh, Dương Mãnh không thể làm gì khác hơn là lấy cái ly trên bàn, phới phới bay bóng xả ra, từng bước đi đến cửa sổ. Khi tay cậu gần đẩy cửa sổ ra, đột nhiên lại nghe thấy tiếng gõ cửa, Dương Mãnh sợ đến mức chân muốn quỳ xuống đất, nước tiểu xém chút nữa văng lên tay.

Kết quả, cửa không bị mở ra, nhưng tiếp theo lại nghe thấy tiếng va chạm.

Nói chính xác hơn, là một người hai tay đặt lên cửa, một người ở phía sau đánh vào, phát ra âm thanh.

Cách một cánh cửa, Dương Mãnh thậm chí còn chẳng dám mở cửa sổ, nhớ tới Cố Hải đang động phòng dưng mãnh, Dương Mãnh nghĩ cửa này sẽ không chống đỡ được bao lâu. Vì vậy bưng ly nước trốn vào tử.

Quả nhiên, trong chốc lát lại nghe thấy cửa bị mở ra, trong lòng Dương Mãnh hoảng sợ, nhưng vẫn an ủi mình, hai người họ ở trên giường làm, tôi không lên tiếng thì tốt rồi.

May là cầm theo ly nước vào tử, hai người họ vạn nhất có ở đây ngủ, tôi ở trong tử, đến lúc đó lựa thời gian mà chạy đi.

Nhưng, Dương Mãnh lại đánh giá thấp trình độ phóng túng của hai người họ.

Trên đầu Dương Mãnh hiện lên chữ “Cắt”, đúng lúc vợ chồng son hứng thú gần chỗ này.

Một cảm giác kinh hồn bạt vía, trái tim Dương Mãnh nhảy ra ngoài, tay ớn định ly nước, lấy tay kéo cửa tủ, há miệng run rẩy chờ người nào đó lòi cậu ra. Kết quả cửa tủ vẫn đóng chặt, nhưng trên đó lại truyền đến dày đặc như nhịp trống, kèm theo là cả tủ cũng rung rinh theo.

Trời ơi!!! Mấy người muốn đẩy tôi vào chỗ chết hả!!?

Người kia đánh vào tủ, người này lại bị tủ đụng trúng, đầu khớp xương của Dương Mãnh rã rời, cái gì cũng chưa nói, nhưng máu chốt là trên tay cậu còn cầm ly nước tiểu đó! 1 giây lắc lư, 3 giây lắc lư, cả người cậu sắp biến thành vũng nước tiểu rồi!

“Thật thoải mái...”

“Hôm nay ”vuốt” thật ớn! Trước đây luôn bị lệch, hôm nay vô cùng hoàn hảo! Xem ra cường độ còn chưa đủ, để chồng yêu đây mạnh hơn nha...”

Tôi cảm ơn cậu... Dương Mãnh từ trong kẽ răng thốt ra.

Không biết qua bao lâu, âm thanh bên tai cũng dần mơ hồ, đến khi Dương Mãnh lần thứ hai mở mắt ra, một tia sáng len vào, rốt cuộc trời đã sáng rồi, các đốt tay của cậu cứng đờ đau đớn, cậu bức thiết ra ngoài giãn gân cốt.

Cũng không biết hai người họ rời giường chưa...

“A.... A... Thật sướng...”

“Em thật dâm dăng”

Dương Mãnh nghe tiếng ve vãn truyền đến bên tai, tiếng gầm nhỏ giăng co cả đêm, trong đầu bá phục sát đất, nghe nói trên đời này có thứ gọi là một đêm làm “N lần”, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội diện kiến, mở mang đầu óc.

Quay trở lại nhin một chút, cuối cùng bên kia cũng yên ắng, xác định Cố Hải đã rời đi, Dương Mãnh mới từ tủ áo bước ra, đầu tóc rối bù, mùi khai như từ phòng vệ sinh chui ra.

Bạch Lạc Nhân kinh ngạc, “Sao cậu còn ở đây?”

Dương Mãnh cũng kinh ngạc, giăng co lâu như vậy, Bạch Lạc Nhân so với Dương Mãnh còn có tinh thần hơn.

“Tôi đi tắm.” Dương Mãnh “ách” một tiếng nói.

Bạch Lạc Nhân nhớ lại buổi tối hôm qua, mặt tái đi.

Nhưng sau đó Bạch Lạc Nhân còn tái xanh hơn nhìn Dương Mãnh, bởi vì người kia đã trở lại.

“Sao anh lại quay về?” Bạch Lạc Nhân lúng túng hỏi Cố Hải.

Cố Hải cầm túi trống không đi mua bữa sáng ném đi, mặt không đổi nói: “Anh thấy quán ăn có nhiều người lắm, sợ em không chịu được nên đến siêu thị, mua đem lên đây.”

Nói xong, ánh mắt chuyển hướng nhìn Dương Mãnh.

Dương Mãnh cười gượng “Cái này... Hai ngày trước đánh rơi ví ở đây, tôi đến đây hỏi mượn...”

Cố Hải quan sát toàn thân Dương Mãnh, cười lạnh nói, “Mang dép đến đây? Cậu đúng thật là không xem mình là người ngoài nha.”

Dương Mãnh cả người cứng ngắt, tiện đà lấy tay túm lấy Bạch Lạc Nhân, nhỏ giọng khẩn cầu, “Nhân tử, cứu tôi.”

“Cầu cứu cũng vô dụng.” Cố Hải đen mặt “Bản thân em ấy còn không bảo vệ được.”

Dương Mãnh hoành tráng rơi nước mắt, sớm biết có thời khắc này, hà tất phải quay về chịu tội làm gì!!?

Cố Hải cầm điện thoại lên, gọi đến số của Vương Kỳ.

“10 phút sau, đến đây nhặt xác Dương Mãnh.”

....

Oimeoi, cái chương này dài gấp đôi mấy chương trước = = ||| , chúc mọi người ngủ ngon ^w^

18. Phiên Ngoại 17

Phiên ngoại 17: Mãnh Mãnh bị lôi về.

Edit: phuongchuchoe

Vưu Kỳ lái xe, Dương Mãnh thì đang ngồi bên cạnh ôm đũng quần, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

“Còn không phải tại cậu sao, còn khóc làm gì, có mắt mặt không hả?” Vưu Kỳ thuận miệng cầu nhàu một tiếng.

Dương Mãnh nghe xong còn kích động hơn, một bên khóc lớn đập cửa xe.

Vưu Kỳ dừng xe lại ven đường, tức giận nhìn Dương Mãnh đáng thương một chút, an ủi không được mà mắng thì không đành, đến khi tâm tình tốt lên một chút lấy tay vò vò tóc Dương Mãnh, thân thiết hỏi: “Sao vậy? Hắn ta không phá luôn chứ?”

“Cút qua một bên đi!” Dương Mãnh đau đớn rút chân trở lại, hai tay ôm lấy đũng quần thật chặt.

Vưu Kỳ cười xấu xa đi đến cọ một cái, “Đều là đàn ông mà, để tôi xem một chút được không? Lỡ như nghiêm trọng thì vạ lần đừng nên chậm trễ, có thể nó liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau của cậu đấy!”

“Tôi không bị gì hết!” Dương Mãnh quát một tiếng, oán hận nhìn Vưu Kỳ.

Nhìn Dương Mãnh nhích từng chút, Vưu Kỳ bỗng nhiên nhớ tới thời trung học, lúc Dương Mãnh tham gia chạy 5 nghìn mét, cũng vì bị Bạch Lạc Nhân vùng nắm đấm trúng mà một người nào đó ở trên sân khóc sướt mướt, khuyên thế nào cũng không được... Không ngờ nhiều năm trôi qua mà người đó vẫn giữ nguyên xi cái đức hạnh ấy.

“Cậu cười cái gì?” Dương Mãnh thấy Vưu Kỳ nhếch mép lên, tức thì nổi giận.

Vưu Kỳ ác độc nắm tay Dương Mãnh, không nhanh không chậm nói: “Tôi cười thì sao! Cậu cho là mọi người cũng giống như tôi mà xem cậu như bảo bối, chuyện gì cũng nhường cậu chắc? Cậu đến nhà Nhân tử làm bóng đèn làm gì? Chẳng phải cậu còn không biết Cố Hải là người như thế nào sao, cậu không phải muốn tàn phế luôn hả?”

“Tôi cam tâm tình nguyện!” Dương Mãnh cắn răng nói.

Vưu Kỳ cười khan một tiếng, “Cam tâm tình nguyện vậy cậu khóc lóc làm gì?”

“Ra vậy.... Cậu cam tâm tình nguyện...” Vưu Kỳ đen mặt xoay người đi, bất đắc dĩ nói, “Cậu cam tâm tình nguyện đến nhà họ chịu nhục, cũng không vui ở nhà tôi hưởng phúc, cậu cam tâm tình nguyện mặc quần cộc chạy trên đường lớn, cũng không muốn mặc quần áo mà tôi mua cho.”

Dương Mãnh vẫn mạnh miệng, “Ai muốn ở cùng một tên lười gặt chứ!”

“Oh, tôi là kẻ lười gặt.” Vưu Kỳ nheo mắt, “Vậy sao cậu không suy nghĩ một chút, tại sao tôi muốn gặt cậu? Ngoài kia nhiều người ăn xin như vậy, sao tôi không đi lừa họ? Ở trường quay có lao công, có nhân viên đạo cụ, sao cậu không đi so với họ? Tại sao tôi không để họ làm trợ lý cho tôi?”

Dương Mãnh không lên tiếng, tay che đũng quần, gương mặt vẫn quẫn quýt như trước.

Vưu Kỳ nhìn Dương Mãnh không giống như giả bộ, nhìn không được mở miệng hỏi, “Rốt cuộc cậu có sao không?”

“Không sao.”

“Thật không?”

Nhắc đến việc này, Dương Mãnh bắt đầu muốn rơi nước mắt.

“Bị sex toy kẹp lấy.”

Vưu Kỳ buồn bực, “Chẳng phải nó là loại đồ chơi chỉ để phục vụ thôi sao? Sao lại làm cậu bị thương?”

“Hắn ta dùng thứ đồ SM! Công ty bọn họ sản xuất, dùng để trừng trị đàn ông nào ngoại tình!” Nói xong nước mắt bắt đầu rơi từng giọt.

Vưu Kỳ ngừng cười, ho nhẹ một cái, nghiêm túc nói, “Tôi chở cậu đi đến bệnh viện.”

Dương Mãnh nhanh chóng từ chối, “Tôi không đi!”

“Phải đi!” Vưu Kỳ nổ máy xe.

Dương Mãnh níu áo Vưu Kỳ, lạc giọng la lớn, “Tôi không đi, tôi không đi, đánh chết tôi cũng không đi!”

“Không đi bệnh viện cũng được, cậu về nhà với tôi, tôi mời bác sỹ đến xem rồi cuộc cậu có bị làm sao không. Không có bệnh thì tốt rồi, còn nếu có phải chữa thật sớm.”

Dương Mãnh cân nhắc một chút, đành gạt đầu đáp ứng.

Buổi tối, một vị đại phu nam khoa gõ cửa nhà Vưu Kỳ.

Hai người đi ngang trao đổi ánh mắt, đại phu đến trước mặt Dương Mãnh, chuyên nghiệp hỏi, “Bây giờ cậu có cảm thấy gì không?”

Dương Mãnh thành thật trả lời, “Có.”

“Như vậy đi, tôi không cởi quần ra, trước tôi xoa bóp cho cậu một chút, nếu đụng vào chỗ đau thì nói với tôi.”

Dương Mãnh tuy không vui, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt chân thành của đại phu, đành gạt đầu đồng ý.

“Nào, chúng ta cần không gian riêng tư.”

Nói xong, đại phu dắt Dương Mãnh vào phòng, đặt cậu nằm trên giường.

“Sao không bật đèn lên?” Dương Mãnh hỏi.

Đại phu cười đến không rõ ràng, “Tôi sợ bật đèn lên không có ý tứ, cảm giác thế này chân thật hơn.”

Dương Mãnh ngực không khỏi cảm thán, thật đúng là đại phu, còn quan tâm đến cảm nhận của cậu như thế.

Đại phu và Vưu Kỳ trao đổi ánh mắt, Vưu Kỳ vươn tay ra.

Đại phu hỏi “Có đau không?”

Dương Mãnh lắc đầu, “Không đau.”

Tay của Vưu Kỳ lại chuyển sang nơi khác, đại phu hỏi, “Chỗ này thì sao?”

“Có một chút.”

Bàn tay của Vưu Kỳ trực tiếp xoa nhẹ, Dương Mãnh đau kêu lên.

“Chỗ này... Đau... Đau...”

Đại phu bật đèn, mặt có vẻ rầu rĩ.

“Tôi sợ lược cảm thấy có thể bên trong ống dẫn tinh của cậu bị thương, không cung cấp đủ máu, dẫn đến bệnh liệt dương.”

Nghe được hai chữ “Liệt dương” mặt Dương Mãnh tái đi.

“Cái gì? Nghiêm trọng dữ vậy hả? Tôi còn là xử nam* mà, cứ như vậy mà rũ xuống sao? Đại phu! Ông cứu tôi với, tôi không muốn đâu!”

(*còn zin)

“Đừng gấp.” Đại phu nắm tay Dương Mãnh lại, ôn nhu an ủi, “Bệnh này có thể chữa hết, hãy tin tôi.”

Nói xong, mở hòm y dược ra lấy hai hộp thuốc đưa cho Dương Mãnh.

“Hai loại thuốc này, một loại thoa ngoài da, một loại để uống, mỗi ngày ba lần, dùng đúng hạn. Một vài ngày nữa tôi lại đến đây xem cậu, nếu đến lúc đó vẫn không cách nào cương được, chúng ta dùng biện pháp khác.”

Dương Mãnh rưng rưng cầm hai hộp thuốc.

Đại phu đi khỏi, Dương Mãnh quần bách nghiêm mặt cảnh cáo Vũ Kỳ “Cậu nếu tung tin này ra, tôi tuyệt giao với cậu”

“Cậu cho tôi là người như vậy sao? Việc này sao tôi có thể tùy tiện nói ra chứ? Trước tiên uống thuốc đã!”

Nói xong lại tự mình đi rót nước cho Dương Mãnh, nhìn phần bột dưới đáy ly bị Tiểu Bạch uống hết, khoe miệng Vũ Kỳ không tự chủ được vung lên cười rõ tươi.

Má ơi, sàm sỡ con người ta trắng trợn =))

19. Phiên Ngoại 18

Phiên ngoại 18: Vũ Kỳ tiếp tục lừa gạt.

Edit: phuongchuchoe

Một tuần lễ trôi qua, đại phu còn chưa đến, Dương Mãnh thúc giục Vũ Kỳ.

“Đại phu lúc trước khám bệnh cho tôi, sao bây giờ còn chưa đến?”

Vũ Kỳ làm như không có chuyện gì xảy ra, “Cậu không phải ổn rồi sao? Tôi thấy mấy bữa nay cậu không còn la đau đớn gì nữa, ông ta còn đến đây làm gì.”

“Không phải...” Dương Mãnh đắn đo, muốn nói lại thôi, “Hay là để ông ta đến khám một chút đi.”

Vũ Kỳ trầm mặc một lát, cầm điện thoại lên.

Mười phút sau, đại phu đến nhà Vũ Kỳ, vừa bước vào cửa lập tức bị Dương Mãnh lôi vào phòng.

“Tôi thấy khí sắc của cậu rất tốt, không sao chứ?”

Dương Mãnh lộ vẻ mặt sầu thảm, “Đau thì không đau, nhưng nó không đứng lên được! Tôi đã thử nhiều lần nhưng nó đều mềm nhũn, chắc tôi sắp hỏng mất! Đại phu, ông khám cho tôi với, tôi không phải mất luôn chức năng đó chứ?”

“Đừng nóng vội.” Đại phu vỗ vai Dương Mãnh, “Để tôi kiểm tra xem.”

Nói xong, cất tiếng gọi Vũ Kỳ vào.

Dương Mãnh vội vàng kéo tay đại phu, “Đừng cho hắn ta vào đây!”

“Không được, thao tác này cần hai người phối hợp, đều là đàn ông con trai cậu sợ cái gì?”

Dương Mãnh giật giật khoé môi, không lên tiếng.

Vũ Kỳ rất nhanh bước vào, Dương Mãnh ngập ngừng cởi quần xuống, nhìn thấy ánh mắt nóng rực, gấp ráp của Vũ Kỳ, mắt tự nhiên tách chân ra, sau đó dưới sự yêu cầu của đại phu, đành tùy ý để Vũ Kỳ nắm “tiểu Mãnh” trong tay.

“Tốt.” Đại phu nhắc nhở vài câu.

Tay Vưu Kỳ siết lại, không ngừng nhìn chăm chăm nơi đó.

Đại phu ho nhẹ, dùng cùi chỏ huýt Vưu Kỳ, “Thả lỏng tay một chút.”

Vưu Kỳ lúc này mới nới lỏng tay ra.

Đại phu nghiêm túc nhìn Dương Mãnh nói, “Bộ phận của cậu không có vấn đề gì, việc cậu không cương lên được, tôi nghĩ có lẽ do sợ hãi quá mức chăng? Tôi hỏi cậu, cậu vẫn còn là xử nam?”

Dương Mãnh gật đầu, “Đúng vậy.”

“Vậy được rồi.” Đại phu vỗ tay một cái, “Cậu phá thân đi, căn bệnh này sẽ không trị mà hết.”

Dương Mãnh càng nghe càng thấy quỷ quái, không nhin được mà hỏi, “Cùng việc tôi là xử nam thì có quan hệ gì?”

“Quan hệ rất lớn!” Đại phu nói năng hùng hồn, “Bộ phận kia của cậu không có vấn đề gì, tại sao lại không cương lên được? Đây là vấn đề tâm lý. Nói thật, tình huống như cậu tôi cũng không phải lần đầu gặp qua, rất nhiều bé trai vì bị khủng hoảng mà xuất hiện tình huống như vậy. Khi họ có bạn gái, thì lại sinh hoạt bình thường, tình huống như thế còn được xem là phương thức chữa bệnh.”

“Tay tôi khi làm cũng không cảm thấy khấn trương.” Dương Mãnh buồn bực nói.

Đại phu vỗ vỗ vai Dương Mãnh, dài dòng giải thích, “Là tiềm thức, cậu hiểu không? Chính là trước đây cậu chịu đựng việc tương tự. Đến lúc bộ phận của cậu lần thứ hai bị kích thích dù cho tâm tình cậu có thả lỏng, mà thần kinh của cậu lại hình thành phản xạ có điều kiện, bắt đầu phát tín hiệu tránh né cảm giác ấy.”

Dương Mãnh vẫn xoắn xuýt, “Ông đảm bảo rằng tôi có bạn gái, lúc đó sẽ không xuất hiện cái phản xạ có điều kiện kia chứ?”

“Cái này còn tùy thuộc vào công lực của người kia, nếu cô ta đủ mạnh mẽ đến mức có thể chống lại nội tâm sợ hãi của cậu, vậy thì bệnh này sẽ tự nhiên mà khỏi. Nếu như mị lực* của cô ta không đủ để cậu vượt qua chướng ngại tâm lý, vậy thì bệnh này vẫn chưa khỏi được.”

(*sức quyến rũ, mị hoặc)

Dương Mãnh nghe mà da đầu tê rần, đôi mắt hung hăng liếc Vưu Kỳ, chỉ lo hấn mượn cơ hội này mà làm ra việc giả nhân giả nghĩa.

Đại phu đi rồi, Vưu Kỳ quyết đoán kéo tay Dương Mãnh.

“Mãnh tử, cậu còn nhớ lúc tôi đem đậu phụ thối cho cậu, ở trên có ghi...”

“Đừng có mơ!” Dương Mãnh ngắt lời Vưu Kỳ, “Tôi thà bị liệt dương cả đời, cũng không muốn nhờ cậu làm thuốc chữa.”

Nói xong, đá văng cửa bước ra ngoài.

Vưu Kỳ nhếch khoé môi lên, tôi xem cậu kiêu ngạo được bao lâu.

Dương Mãnh sau khi đi ra, càng nghĩ càng thấy không đúng, ông đại phu đó không phải đồng bọn với Vưu Kỳ chứ? Vì vậy Dương Mãnh giấu hai hộp thuốc trong túi đi thẳng đến bệnh viện, cậu ngược lại muốn xem xem, xem hai hộp thuốc này như thế nào, có tác dụng gì.

Tốt nhất là vậy... Trong lòng Dương Mãnh âm thầm khấn cầu.

“Bác sĩ, ông xem giúp tôi hai hộp thuốc này có vấn đề gì không? Tôi có khoảng thời gian trước bị thương bên dưới, đại phu đưa tôi hai hộp thuốc này, ông xem có tác dụng phụ gì không?”

Bác sĩ dùng ánh mắt lười biếng nhìn hộp thuốc hai lần, từ tốn trả lời, “Không có vấn đề gì cả, tôi cũng thường cho bệnh nhân loại thuốc như vậy. Còn tác dụng phụ, có thể là gây nóng trong người, không phải bên ngoài hộp thuốc có ghi sao?”

Dương Mãnh chưa từ bỏ ý định, “Ông xác định là không gây ra bệnh liệt dương?”

Bác sĩ liễu Dương Mãnh, “Thuốc này trị bệnh liệt dương”

“....”

Đáp án thứ thuốc thần bí Vưu Kỳ đưa Dương Mãnh uống :“Thuốc bất lực” =)) có bạn nào đoán đúng hôn? =w= hô hô.

Chủ Nhật mình ko đăng phần mới, thứ hai mình sẽ đăng bù 2 phần

Chúc mọi người ngủ ngon

20. Phiên Ngoại 19

Phiên ngoại 19: Trọng chấn hùng phong!

(*Lấy lại khí thể nam nhi.)

(cái mạng PT T^T ngày hôm qua cạm cũi đến 11h mới xong, đăng hoài không được, nhìn vạch sóng đến 3 vạch thêm dấu chấm than trên đầu nữa chứ T^T)

Edit: phuonchuchoe.

Vì muốn nhanh chóng hết bệnh, Dương Mãnh cũng vào trong quân đội hện hò.

Cô gái lần này hơn Dương Mãnh 3 tuổi, đàn chị 30 tuổi xinh đẹp như vậy nhất định là được vô số người ái mộ. Nhưng Dương Mãnh lại không để ý, cậu yêu cầu cô gái có kinh nghiệm tình trường phong phú, chỉ có người như vậy, mới có năng lực đem chứng bệnh oái oăm này chữa lành.

“Nhan sắc của cậu còn đẹp hơn cả tôi.” Cô gái quyến rũ như yêu tinh nhìn Dương Mãnh.

Dương Mãnh lúng túng cười cười, “Hình tượng bên ngoài thôi, kỳ thật tôi rất MAN!”

Cô gái cũng cười cười, khoe miệng có nốt ruồi mang vẻ phong tình.

“Cậu có ưu điểm gì? Nói tôi nghe đi.” Mỹ nhân hứng thú nhìn Dương Mãnh.

Dương Mãnh cười nhạt, giơ ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa giơ ra, chỉ về phía cô.

“Bây.” Cô gái nhú lông mày nhỏ nhắn lại, “Có ý gì?”

Dương Mãnh kề gương mặt đẹp trai dán vào tai cô gái, nhỏ giọng nói, “Một đêm tôi có thể làm bảy lần.”

Từ lúc Dương Mãnh núp trong nhà Bạch Lạc Nhân một đêm, cậu mới hoàn toàn thấu hiểu một đạo lý, khó có thể giải quyết một người, chỉ cần một đêm có bản lĩnh làm “N lần”, chắc chắn sẽ ngoan ngoãn thuần phục dưới gối của cậu.

Cô gái từng hện hò rất nhiều, nhưng lần đầu tiên có người tự giới thiệu mình như thế, lập tức kinh sợ. Gương mặt hồng hồng kiều diễm, xấu hổ cười nhìn Dương Mãnh, môi mỏng khẽ mở, một luồng hơi phong tao* lướt nhẹ qua má.

(*tao nhã, gọi cảm)

“Anh thật đáng ghét!”

Dương Mãnh xấu xa nở nụ cười, còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên bị bóng người ngoài cửa làm cho sợ vỡ mật.

“Cậu cũng ở đây à?”

Dương Mãnh đỏ mặt, gật gật đầu.

Cô gái nhìn Dương Mãnh. “Ai vậy?”

Dương Mãnh không dám nói đó là đại phu chữa bệnh liệt dương cho tôi.

“A, là bạn tôi.” Dương Mãnh ngượng ngùng trả lời.

Đại phu cười haha, vỗ vai Dương Mãnh, “Đúng, là bạn bè.”

Dương Mãnh thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, căn bệnh liệt dương của cậu đã hết chưa?” Đại phu thân thiết hỏi.

Ngũ quan của Dương Mãnh trong tức khắc đông cứng, biểu cảm gì đó cũng mất tích.

Cô gái lập tức thay đổi sắc mặt, cầm lấy giỏ xách oán hận đập lên người Dương Mãnh hai cái, tức giận nói, “Đùa tôi đó hả? Còn nói một đêm bảy lần, bảy lần cậu đi tiểu hả!!?”

“....”

Bận rộn cả buổi trưa không gặp Dương Mãnh, đến tối về nhà, Vũ Kỳ mới vừa thay đồ xong, nhìn thấy người nào đó như oan hồn bước vào. Ngơ ngác lướt qua người Vũ Kỳ, sau đó uể oải bước vào phòng ngủ, ngồi trên giường không nói một lời.

Vũ Kỳ đi vào, ngồi xổm bên giường, nhìn mặt mày ủ dột của Dương Mãnh.

“Sao vậy? Thấy trong người không khỏe?”

“Đúng rồi.” Dương Mãnh chậm chạp nói, “Người ta không chịu tôi.”

“Đó là bọn họ không biết nhìn.” Vũ Kỳ thay đổi gương mặt lãnh khốc thường trực, vô cùng ôn nhu nắm tay Dương Mãnh nói, “Việc này không gấp được, cho dù người ta có chọn trúng cậu, cũng không thể lập tức lên giường với cậu được! Cậu không thể cứ ôm tâm lý như vậy, lại đem thân thể thuần khiết giao cho một người không sạch sẽ.”

Vũ Kỳ nói trúng tâm lý của Dương Mãnh, Dương Mãnh nắm lấy tay Vũ Kỳ, nghiêm túc nói, “Hoạn nạn mới thấy chân tình, chỉ khi trải qua khó khăn, mới biết ai tốt với mình nhất.”

Vũ Kỳ bên ngoài cười cười, nhưng trong lòng lại tức giận, khi tôi thật lòng giúp cậu, cậu mắng tôi lừa đảo, đến khi tôi lừa cậu, cậu lại nói tôi tốt bụng... Kẽ ngoác như cậu, sao tôi có thể yên tâm giao cậu cho người khác đây?

“Tối nay hai ta ngủ chung đi!” Dương Mãnh đột nhiên yêu cầu.

Vũ Kỳ điển hình là thiếu ngược, mình tinh xinh đẹp mơ tưởng lên giường hân, hân lại lạnh nhạt. Vậy mà một tên ngốc nghếch muốn ngủ cùng, hân liền cảm thấy thế giới lại đẹp đến đường này, liền nhanh chóng đi trải chăn.

Buổi tối, trước khi ngủ Dương Mãnh còn nói, “Chỉ có ngủ cùng cậu, trong lòng tôi mới tốt hơn một chút.”

Vũ Kỳ cảm thấy, tù binh ngốc nghếch kia đã bị cậu bắt trong lòng bàn tay.

Ngày hôm sau, Vũ Kỳ và Dương Mãnh đến trường quay, đi trên đường cười cười nói nói. Sau đó Vũ Kỳ bắt đầu diễn, Dương Mãnh ngồi bên cạnh nhìn, mỗi lần đạo diễn hô “Action”, Dương Mãnh bên cạnh vô tư cười, cười đến tâm Vũ Kỳ cũng trở nên ấm áp, hiếm khi mặt than kia lại đúng ý đạo diễn.

Kết quả, khi trời tối, lại không thấy Dương Mãnh đâu.

Buổi tối Vũ Kỳ cũng có cảnh quay, lúc này mọi người đang ăn cơm, Vũ Kỳ cũng lấy một phần cho Dương Mãnh, kết quả tìm tới tìm lui cũng không thấy người đâu, hỏi ai cũng nói là không nhìn thấy.

Gọi điện thoại cho Dương Mãnh, lại không bắt máy.

“Cậu đi đâu vậy?” Đạo diễn chạy tới hỏi.

Vũ Kỳ không quay đầu lại, nói “Có chuyện gấp.”

“Bao nhiêu chuyện gấp cũng để sau được không? Cậu để nhiều người như vậy chờ mỗi mình cậu hả? Đây, trở lại cho tôi! Có chuyện gì thì cậu...”

Vưu Kỳ trước khi lên xe để lại một câu, “Tôi sẽ gánh chịu tổn thất.”

Lái xe được nửa đường, Vưu Kỳ nhận được điện thoại của đại phu.

“Vưu Kỳ, tôi nghĩ người anh em của cậu có thể là đi chơi gái.”

Sắc mặt Vưu Kỳ chợt thay đổi, “Làm sao ông biết?”

“Cậu ta không biết lấy điện thoại của ai mà gửi một tin nhắn cho tôi, nói vào giờ phút này, chỉ có tình một đêm mới có thể cứu hắn.”

“Mau lên, đọc số điện thoại kia cho tôi.”

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, Vưu Kỳ một chút cũng chưa chuẩn bị tâm lý, làm sao đêm qua đã nói là thông suốt rồi, vậy mà hôm nay lại đi chơi gái? Mới vừa rồi còn thoải mái cười với hắn, mà lúc này lại đi mà không nói một lời?

Điện thoại liên lạc được, giọng con gái.

“Cô cầm điện thoại đưa cho Dương Mạnh, tôi có lời muốn nói với cậu ta.”

Dương Mạnh nghe điện thoại, âm thanh truyền tới rất có tinh thần.

“Cậu bị điên gì vậy?” Vưu Kỳ vừa mở miệng đã mắng.

Dương Mạnh kiên nhẫn giải thích, “Vưu Kỳ, trước đây tôi không tin tưởng cậu, vẫn cảm thấy đại phu cậu tìm có vấn đề, mới chậm chạp không dám chữa trị. Hai ngày nay tôi hoàn toàn nghĩ thông suốt rồi, nếu lựa chọn người bạn này, tôi sẽ một trăm phần trăm tin tưởng.”

“Bạn bè...” Vưu Kỳ tổn sức nói, “Vậy ngày hôm qua cậu chủ động ngủ cùng tôi là có ý gì?”

“Chỉ có ngủ cùng cậu, tôi mới không xúc động mà quay tay”

Vưu Kỳ tức giận đến tăng huyết áp, “Cái cậu gọi là trong lòng dễ chịu một chút là sao hả?”

“Là thế này, chỉ có không quay tay, tôi mới không nhìn thấy cái kia không đứng lên được, cho nên mới cảm thấy dễ chịu một chút!”

“...”

Không được tức giận, không được tức giận.... Vưu Kỳ không ngừng an ủi mình, hắn cũng không đứng lên được, trước đó cái kia bị giày xéo, đành mặc hắn dần vật đi... Vì vậy thu lại tức giận, bình tĩnh nói với Dương Mạnh, “Chúc cậu nhiều may mắn, hy vọng tối nay cậu có thể trọng chấn hùng phong!”

“Ahaha... Chờ tin tốt của tôi đi!”

Như các bạn đã biết, mình hiện đang học 12 nên hơi bận một chút, mình có thông báo là CN mình không đăng, đến T2 đăng bù 2c đây = =”

21. Phiên Ngoại 20

Phiên ngoại 20: Một bước đạp bẫy.

Edit: phuongchuchoe

“Mẹ kiếp, tôi trả tiền lại cho cậu, cậu đi mà tìm người khác đi, tôi không hầu hạ cậu nữa!”

“Thái độ phục vụ của cô là sao hả? Cho cô thêm năm trăm tệ, một chút khí lực cũng không có hả? Dần vật hơn nửa ngày trời, một chút cảm giác cũng không thấy.”

“Tôi nghĩ cậu đến đây để hành hạ nó thì có, nói thật với cậu, tôi trong nghề cũng được ba năm rồi, chỉ cần là đàn ông bình thường đều không chịu nổi. Vậy mà cậu lại không chịu nổi, cậu không có bệnh gì chứ, cầm lấy tiền đi, đừng đi nói khắp nơi làm hỏng thanh danh của tôi, tôi không muốn cầm một đồng của cậu.”

Dương Mạnh lập tức rời khỏi ghế cầm tiền đi ra, mặt mũi đều mất hết, tâm cũng hoàn toàn nguội lạnh. Kể cả phụ nữ làm nghề chuyên nghiệp cũng trị không được. Càng nghĩ càng tuyệt vọng, Dương Mạnh mua hai bình rượu “Tiểu nhị” ven đường, cứ như vậy lảo đảo mà trở về nhà.

Vưu Kỳ mở cửa, nhìn thấy một khuôn mặt đỏ như tôm luộc đang đứng trước cửa, nhếch miệng vui vẻ nhìn cậu.

“Sao lại uống đến mức này?” Vưu Kỳ vội vàng dìu Dương Mạnh vào nhà.

Dương Mạnh mềm oặt như sợi mì kê sát vào người Vưu Kỳ, lúc khóc lúc cười, biểu cảm vô cùng phong phú.

Trong lòng Vưu Kỳ tức giận, nói chuyện cũng trở nên cay nghiệt hơn.

“Chơi thoải mái không? Trị hết rồi chứ?”

Dương Mạnh cười to, “Trị... Ha ha ha”

Chữa khỏi mới là lạ! Trong lòng Vưu Kỳ hừ lạnh một tiếng, lại không dám nói ra, sợ người nào đó nghi ngờ.

“Cậu ngoan ngoãn ngồi đây, tôi đi rót nước cho cậu.”

Vưu Kỳ vừa đứng dậy, Dương Mạnh liền cầm dao gọt hoa quả để trên khay trà lên, chờ Vưu Kỳ xoay người lại, đúng lúc Dương Mạnh nâng tay lên, dùng con dao nhắm thẳng vào giữa hai chân, đột ngột cắm xuống.

“Tôi f*ck... Cậu muốn làm gì?”

Vưu Kỳ ném ly xuống, nắm lấy tay Dương Mạnh, cũng may là kịp thời, vẫn chưa đâm vào, nếu không thì hậu quả khó lường.

“Nó vô dụng rồi, còn giữ nó làm gì?”

Tội nghiệt là Vưu Kỳ gieo xuống, lại để lại hậu quả xấu cho Dương Mạnh, Vưu Kỳ cảm thấy đau lòng. Nhưng thật không có cách nào khác, dùng cách áp bức không có hiệu quả, tên này phản ứng chậm chạp như vậy, chỉ có bắt hắn từ bỏ ý nghĩ này, mới có dịp thể hiện tầm quan trọng của mình.

Vưu Kỳ ôm Dương Mạnh đặt lên giường, đắp kín chăn cho cậu, Dương Mạnh vẫn gắt gao siết chặt tay hắn.

“Vưu Kỳ, cậu nói bệnh của tôi có thể chữa không?”

Vưu Kỳ xoa xoa mặt Dương Mạnh, thật ôn nhu nói, “Chữa được, nhất định có thể chữa được.”

“Ai có thể chữa cho tôi đây?” Viên mắt Dương Mạnh sưng lên.

Vưu Kỳ chỉ chờ mỗi câu này, lúc này cầm lấy tay Dương Mạnh.

“Mạnh tử, tôi có thể chữa cho cậu, cậu phải tin tưởng tôi, để tôi thử xem.”

“Cậu?” Dương Mạnh say rượu, đầu óc có chút hoang mang, “Cậu không phải là đàn ông sao?”

“Đúng thế, tôi là đàn ông.” Vưu Kỳ dùng ánh mắt mê hoặc Dương Mạnh, “Kỳ thật cậu cũng thích đàn ông.”

Gương mặt nhỏ phớt hồng của Dương Mạnh hiện lên kinn ngạc, “Tôi thích nam hay nữ, làm sao cậu biết?”

“Đúng vậy, tôi còn biết cậu thích ai đó.”

“Tôi thích ai?” Dương Mạnh trợn mắt.

Vưu Kỳ sâu kín nói, “Cậu thích tôi.”

“Ha ha ha...” Dương Mạnh cười đến mức sặc một cái, “Tôi thích cậu? Sao tôi lại không biết tôi thích cậu?”

Vưu Kỳ đặt Dương Mạnh dưới gối, vuốt ve khuôn mặt mịn màng của cậu, “Đó là do cậu ngốc.”

Dương Mạnh tức giận kéo tay Vưu Kỳ xuống, ánh mắt bức người nhìn Vưu Kỳ.

“Cậu không phải nói tôi thích cậu sao? Vậy bây giờ làm tôi đứng lên đi, nếu cậu lập tức cho tôi đứng lên, tôi lập tức thừa nhận.”

Dương Mãnh trúng kế, Vưu Kỳ vừa định đem bàn tay đến, đột nhiên nhớ đến một chuyện, buổi sáng hẳn lỡ bỏ thuốc vào ly nước của Dương Mãnh, lúc này hiệu lực vẫn còn, khẳng định là không thể đứng lên được, vì vậy ngưng ngừng rút tay về.

“Không được, bây giờ cậu còn say rượu, xem như tôi chữa hết bệnh cho cậu, lỡ sáng mai cậu không thừa nhận thì sao? Ngu trước đã, tỉnh dậy rồi nói!”

Cứ như vậy, Dương Mãnh ngủ một mạch đến bình minh, cuối cùng bị Vưu Kỳ “quấy rầy” đánh thức.

Dương Mãnh lim dim mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn thấy, một gương mặt đẹp trai đến mức làm cho người ta giận sôi, tóc tai rối tung bù xù cũng đẹp mắt, lại không có bất kỳ cảm giác chát vật nào, trái lại là cảm giác biếng nhác quyến rũ, khiến lòng người liêu xiêu, điều đứng.

Vưu Kỳ cười đến tươi tắn, ánh mắt khó có thể đoán, cùng nói là nhìn Dương Mãnh, chi bằng nói là nhìn bộ vị của người nào đó.

Một cảm giác mềm nhũn ngứa ngáy qua đi, Dương Mãnh mới phản ứng.

Chim nhỏ của cậu, cứ như vậy mà hiên ngang khí phách mà hung hăng đứng lên!

Hơn nữa lại là dưới bàn tay khổng lồ của Vưu Kỳ!

Cao hứng? Có thể không cao hứng sao! Uể oải nhiều ngày như vậy, cuối cùng nó cũng lấy lại tinh thần rồi! Nhưng vì cái gì lại dưới bàn tay của hắn ta chứ? Việc này không khoa học! Ánh mắt Dương Mãnh nhìn muốn xuyên qua mặt Vưu Kỳ, nhưng nhìn thấy mặt hắn chỉ cách mình vài cm, tất cả tâm tư đều bị hắn nhìn thấu không còn một mảnh.

“Buông tay!” Dương Mãnh cuống lên.

Vưu Kỳ không buông tay, nửa người nhảy vọt lên trước người Vưu Kỳ, thuận thế ngăn cậu lại, ngón tay trái càng thêm linh hoạt.

Yên lặng hai ngày, lần này Dương Mãnh lại có cảm giác mãnh liệt như thế, cường liệt đến mức bản thân cũng không tìm lý do ngừng lại, cậu chỉ lo ngừng lại rồi không đứng lên được nữa. Có thể cứ như vậy dưới sự cổ động của Vưu Kỳ mà đứng lên, trong lòng Dương Mãnh cũng tức giận! Nhiều mỹ nữ, em gái xinh đẹp đều không chữa khỏi, cố tình lại là đàn ông chữa, nói thế nào đây!

Vưu Kỳ thấy Dương Mãnh thất thần, cố ý đem hai chân cậu tách ra.

Dương Mãnh cuống lên, khản cổ ồn ào nói.

“Cậu muốn làm gì?... Bây giờ, cậu muốn làm gì?...”

Vưu Kỳ nhìn phản ứng thất kinh của Dương Mãnh, không nhịn được nở nụ cười, trong lòng ngứa ngáy, không chỉ không phớt lờ, lại mượn cớ tốt bụng, “Đừng quấy, tôi đang chữa cho cậu, mới làm đã thành công.”

Dương Mãnh bay bổng, chỉ biết thoải mái hừ hừ, cuối cùng ánh sáng cứu rỗi cũng hiện lên, phần eo của Dương Mãnh run rẩy, khí lực của thân thể như bị rút cạn, thất thần nhìn trần nhà, tôi nên cười hay khóc đây?

Tay Vưu Kỳ còn lưu luyến trên đùi Dương Mãnh không buông, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm Dương Mãnh.

Dương Mãnh kiên cường chống đỡ, “Cậu đúng là nhạt được tiện nghi, kỳ thật tối qua tôi đã chữa được rồi. Cho nên cái này không tính, cậu chỉ giúp tôi xác nhận lại thôi.”

Vưu Kỳ cười cười không trả lời, trong ánh mắt hàm xúc để lộ ý tứ rõ ràng, cậu chính là thích tôi, biệt chày cãi chối.*

(* Thành ngữ: mang nghĩa là cãi bướng)

Tâm lý Dương Mãnh càng lúc càng không vững vàng, cậu có thể nguy hiểm với Vưu Kỳ, nhưng không thể nguy hiểm với chính mình. Hôm qua còn trong hộp đêm cầm tiền đuổi ra, Dương Mãnh còn rất rõ ràng, làm sao lên giường với Vưu Kỳ, Vưu Kỳ trị thế nào, ngược lại không nói cũng không thể tả nổi.

Không có việc gì, có khi tinh lực tôi lại chậm chạp tổn hao với cậu... Vưu Kỳ nhìn vật nhỏ đi vào phòng vệ sinh.

Sau đó Dương Mãnh lại ăn bữa sáng mà Vưu Kỳ tỉ mỉ làm cho.

Cổ cứng đờ rồi... =w=

22. Phiên Ngoại 21

Phiên ngoại 21: Đây thực sự là một trò hề!

edit: phuongchuchoe.

“Bệnh” của Dương Mãnh tốt lên, cũng không dạo chơi mà nghiêm chỉnh chạy đông chạy tây cùng với Vưu Kỳ, bận bịu muốn chết, buổi tối về nhà thấy xương cốt đều rã rời. Theo thói quen quăng hai chiếc giày xuống đất, cởi áo khoác ngay tại cửa, vừa định cởi luôn cả quần ra thì đột nhiên cảm thấy nguy hiểm tiềm ẩn đang bủa vây tứ phía, Dương Mãnh liền chạy vào phòng.

Không biết vì sao, từ sáng sớm được Vưu Kỳ “chữa trị” tốt xong, Dương Mãnh luôn cảm thấy có một đôi mắt ẩn trong bóng tối luôn nhìn mình chằm chằm, giống như muốn ám chỉ điều gì đó, hơn nữa khi càng đến gần Vưu Kỳ thì cái cảm giác “khỏi bệnh” càng mãnh liệt hơn. Vậy nên cả ngày đều ở bên cạnh bên người Vưu Kỳ, Dương Mãnh đều vô tình hoặc cố ý tránh né hết mức việc tiếp xúc với Vưu Kỳ, nếu không trong lòng sẽ trở nên không còn vững vàng nữa.

Từ phòng ngủ bước ra, khi mở cửa thì thấy Vưu Kỳ đứng bất động ở ngoài, Dương Mãnh sợ hết hồn.

“Cậu muốn làm gì?”

Đường nét trên mặt Vưu Kỳ trở nên nhu hoà, giọng điệu tùy tiện thoải mái.

“Tôi còn có thể làm gì? Lấy đồ đi tắm.”

Cơ bụng căng thẳng của Dương Mãnh thoáng thả lỏng.

Ngày trước hai người đi tắm như đi ăn cướp, ai cũng giành tắm trước, bây giờ Dương Mãnh lại không giành nữa, ngoan ngoãn nhường Vưu Kỳ tắm trước, chỉ sợ bản thân tắm trước thì đột nhiên Vưu Kỳ lại lao vào phòng tắm, mượn cớ tắm chung rồi lần nữa lại chiếm tiện nghi của cậu.

(cậu còn không được =)) TwT)

Rốt cuộc, Vưu Kỳ để cả đầu ướt nhẹ bước ra, thất lúng áo tắm thì để lỏng lẻo, Dương Mãnh có cảm giác như thể nó sẽ rơi ra bất cứ lúc nào, vì vậy cấp tức chạy vào phòng tắm.

Vưu Kỳ nghiêng người nhìn thân hình Dương Mãnh đang chạy thực mạng kia, khoé miệng không khỏi nhếch lên.

Bước vào trong phòng tắm, Dương Mãnh đóng cửa thật chặt, chỉ hận không thể đem cả cái bồn rửa tay ra chặn cửa. Luôn xác nhận xem cửa đã khoá chưa, sau đó Dương Mãnh mới yên lòng đi tới vòi sen.

“Tắm tắm tắm... Chà chà... Cọ rửa...” Dương Mãnh rên lên một điệu dân gian, giảm bớt tâm trạng đang sốt sắng kia.

Thời điểm rửa đến bộ vị nào đó, giọng hát của Dương Mãnh im bật, đột nhiên tim cậu đập nhanh hơn, thử lấy tay xoa xoa hai lần, có vẻ như không có phản ứng gì. Cậu liền tận lực xoa thêm mấy cái, vẫn là không

có phản ứng. Cậu lại vừa xoa vừa tưởng tượng những động tác khi trước, nhưng vẫn là không có phản ứng.

Chuyện này là sao?

Nhớ lúc trước tắm vô cùng hứng khởi, đứng lên rất dễ dàng, sao hôm nay lại ỉu rũ vậy?

Dương Mạnh xoa nhiều lần vẫn không hiệu quả, làm toàn thân bực bội.

“Râm râm râm...”

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, Dương Mạnh sợ tới mức thả lỏng tay ra.

“Mạnh tử, cậu làm gì tắm lâu vậy?”

Trong lòng Dương Mạnh căng thẳng, trả lời hùa theo, “Xong ngay đây, xong ngay đây.”

Chắc là, mình quá khản trương...

Buổi tối đi ngủ, Dương Mạnh cuộn tròn người trong ổ chăn, vất vả cần cù “lao động” như vậy, có thể vẫn như trước không thu được kết quả gì. Trong lòng Dương Mạnh chốc lát cụt hứng, nhưng tạm thời tìm lại một chút tự tin, yên lặng tự an ủi một chút. Có lẽ lúc sáng mới phát tiết xong, nên lúc này tinh lực không đủ, hoặc là trùng hợp bệnh tình vẫn chưa ổn định, thỉnh thoảng có khả năng tái phát.

Kết quả, ngày thứ hai vẫn y hệt như vậy.

Ngày thứ ba vẫn như vậy...

Tiếp theo là cả tuần lễ, Dương Mạnh cũng không thể giống như buổi sáng hôm đó mà sinh long hoạt hổ.

Lúc đi trên đường, Dương Mạnh lại nhìn thấy đại phu kia.

“Cậu chẳng phải tốt rồi sao?” Đại phu kinh ngạc.

Dương Mạnh lộ ra vẻ mặt lúng túng. “Chỉ tốt được một ngày.”

“Ngày đó tốt thế nào?” Đại phu hỏi.

Dương Mạnh thật sự không thể nói ra được.

Đại phu hiểu ý, an ủi cậu, “Không tiện nói cũng không sao, tôi khuyên cậu, cậu thử đem quá trình chữa trị ngày đó mà làm lại lần nữa, xem có thay đổi được gì không? Nếu có đổi mới, chứng minh là do cậu cảm giác loại không khí như vậy, có một người ở bên cạnh tâm tình có thể là thoải mái hơn.”

“Ở trước mặt hần ta tôi một chút cũng không thoải mái, rất căng thẳng.” T_T

Đại phu nói năng hùng hồn, “Căng thẳng chứng tỏ cậu có cảm giác, không có cảm giác thì sao căng thẳng được.”

Trong lòng Dương Mạnh run lên, bên tai liên vang lên giọng nói của Vưu Kỳ.

“Cậu thích tôi.”

Lẽ nào mình thật sự thích hần?

...

Đôi khi, tâm lý ám chỉ chính là một loại thuốc độc, nó có thể đầu độc cả tâm linh của mình, khiến bản thân dần dần tin đó là sự thật. Về mặt tình cảm, phương thức này tuyệt đối hiệu quả, nói với người khác chắc chắn rằng họ yêu thích một người, cho dù họ không thích, nhưng bị người khác oanh tạc khắp nơi, họ nhất định cũng sẽ chú ý đến người đó, cho đến một ngày tin đồn trở thành sự thật.

Vưu Kỳ biết trong lòng cậu đã uơ mồm, đến một ngày bắt đầu nở ra, cành lá sẽ nhanh chóng xum xuê.

(* tiểu nữ ngàn lần bá phục Vưu Đại ca TwT mặt dày đến mức này là cùng)

Gương mặt Vưu Kỳ làm bộ như không biết chuyện gì xảy ra nhìn Dương Mạnh, thân thiết hỏi, “Sao giờ này còn chưa ngủ?”

“Việc này... Có chút mất ngủ.”

Vưu Kỳ rất sẵn sóc mà hạ mồ bậc thang cho Dương Mãnh, “Vào đây tâm sự đi.”

Và cứ như vậy mà trò chuyện một chút, trò chuyện đến giường của Vưu Kỳ.

Bởi vì được hiệu đến ngày hôm sau mới hết, mặc dù Vưu Kỳ biết ý đồ của Dương Mãnh, nhưng lại quy củ không làm cái gì cả. Ngược lại là Dương Mãnh, lại luôn cố ý hay vô tình mà cọ cọ lên Vưu Kỳ, hơn nữa cọ đến mức tê cứng, cọ đến mức Vưu Kỳ chỉ muốn phá lên cười.

Soạt!

Dương Mãnh để chân đặt lên đùi Vưu Kỳ, tim đột nhiên đập gia tốc.

Không ngờ, Vưu Kỳ một chút phản ứng cũng không có.

Nhìn thấy Vưu Kỳ đang ngủ, Dương Mãnh nhẹ nhàng nhấc tay Vưu Kỳ lên, quan sát phản ứng của hắn một chút, có vẻ như ngủ rất ngon. Vì vậy Dương Mãnh lại cầm tay Vưu Kỳ hướng đến quần lót của mình. Trong lúc hô hấp ổn định, huyết áp rất nhanh lái theo đồ ngốc kia.

Đột nhiên, Vưu Kỳ hắng giọng một chút.

Dương Mãnh cấp tốc bỏ tay ra, lăn ra bên kia giường, dùng ổ chăn đem mình bao chặt chẽ.

Làm tôi sợ muốn chết, làm tôi sợ muốn chết... Dương Mãnh thuận lòng ngược.

Tay Vưu Kỳ đập xuống ga trải giường, khoé mắt liếc nhìn bên kia một chút, người nào đó cuộn tròn như quả cầu, sau đó vụng về ngủ ngáy, tản ra ánh sáng *.

(biểu cảm bi thống, không nói nên lời)

Thật sự là một diễn viên hài... Khoé mắt Vưu Kỳ loan ra độ cong yêu mến.

Xì poi: Chương sau có H ()

kính mời quý khán giả đón xem ()

23. Phiên Ngoại 22

Phiên ngoại 22: Để anh trai giúp em!

edit: phuonchuchoe (>^<)>

◦

warning: 18+ phần này chứa nhiều từ ngữ nhạy cảm, bạn nào có tâm hồn trong sáng thì hãy cân nhắc trước khi xem

(-)

chờ mỗi mòn mới chờ được cái “warning” này ()

◦

Dương Mãnh lăn qua lộn lại giường co cả một đêm, cuối cùng cũng không được toại nguyện, không cam tâm ngủ say.

Chín giờ sáng, Vưu Kỳ đã thức dậy trước, quay đầu nhìn lại, Dương Mãnh dang chân dang tay ở bên cạnh, da dẻ mịn màng như đậu hủ, cứ như vậy mà hiện lên trước mắt hắn. Vưu Kỳ không kìm được mà đưa tay qua, đặt lên đùi Dương Mãnh mà chà xát, động tác rất nhẹ nhàng chỉ sợ đánh thức Dương Mãnh.

Qua nửa tiếng sau, Dương Mãnh tỉnh dậy.

Vưu Kỳ chống tay nhìn Dương Mãnh, trong đôi mắt mang theo cảm xúc khác thường.

Dương Mãnh đầu tiên là sững sờ, sau đó cũng dần dần tỉnh táo, ánh mắt mang tính ám chỉ dừng lại trên mặt Vưu Kỳ, thấy hắn không có phản ứng gì, trong lòng thấy phiền, vươn người kiểm vận may.

Vưu Kỳ lại gần, cố ý hỏi, “Mãnh tử, cậu làm sao vậy?”

Dương Mãnh chậm chạp cảm thán một tiếng, “Thật ngốc...”

“Cậu nói ai ngốc?” Vưu Kỳ hỏi.

“Cậu còn hỏi sao? Cậu đó!”

Vưu Kỳ nhin cười, “Tôi làm sao lại ngốc?”

“Thật hết thuốc chữa...” Dương Mãnh vô tình nói.

Vưu Kỳ tận lực trầm mặc hồi lâu không trả lời, quả nhiên, Dương Mãnh không nhịn được nữa, vươn người qua nhìn Vưu Kỳ.

“Cậu biết vì sao tôi lại đến đây ngủ không?”

Hỏi xong vấn đề này, Vưu Kỳ trông vẻ không biết, Dương Mãnh ngược lại không thoải mái, chỉ hận không thể đem da mình lột ra mà giấu dưới chăn.

Vưu Kỳ giả vờ hồ đồ lắc đầu

Dương Mãnh tức giận, “Cậu quá ngu!”

Vưu Kỳ phì cười một tiếng, hai hàm răng trắng bóc, đôi mắt sáng hẹp dài, giống như từ trong tranh vậy.

Đáng tiếc Dương Mãnh không để tâm mà quan sát, bệnh trên người tôi còn chưa hết, ai cho phép cậu đùa giỡn hả? Lúc này mặc quần áo đi ra.

Vưu Kỳ vừa nhìn thấy Dương Mãnh đi, vội vàng vươn tay, kéo Dương Mãnh trở về. Đây có thể để cậu đi vậy sao? Lỡ như cậu không từ bỏ, chạy vào trong phòng xoa một hồi, phát hiện bệnh lại không trị mà khỏi, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

“Đừng túm lấy tôi, tôi phải xuống giường.”

Dương Mãnh một bên la hét, một bên cúi đầu chớp mắt nhìn vào chân.

Vưu Kỳ buồn cười, ôm Dương Mãnh vào trong ngực.

Bản thân Dương Mãnh thấy rõ ràng quần lót sát bên nhô lên một khối, ngay sau đó khối bên này cũng chậm rãi dời xuống, cuối cùng đến cảm địa, giống như chạm phải điện, làm Dương Mãnh thở càng gấp gáp.

Vì sao mỗi lần hắn chạm vào, đều có cảm giác mãnh liệt đến vậy?

“Mãnh tử...” Âm thanh ôn nhu của Vưu Kỳ vang đến bên tai.

Toàn thân Dương Mãnh nổi da gà, phần thân dưới lại giật giật bắt đầu thức tỉnh.

Đột nhiên cảm giác cần cổ ướt át, thân thể Dương Mãnh cứng đờ, trong nháy mắt muốn dùng tay đẩy Vưu Kỳ ra, nhưng đáng tiếc Vưu Kỳ siết quá chặt, vận mệnh đang nằm trong tay hắn, Dương Mãnh không có bất kỳ chống cự quyết liệt nào.

“Cậu muốn làm gì? Vưu Kỳ, tôi nói cho cậu, chữa trị... về chữa trị, ta cũng không thể... A..”

Vưu Kỳ chặn môi Dương Mãnh, mặc dù không phải lần đầu tiên, mấy lần trước đều nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt qua, mang theo chút đùa giỡn. Nhưng lần này lại khác, hơi thở Vưu Kỳ tràn vào hô hấp, Dương Mãnh nếm trải nghiêm túc cùng với thô bạo, môi của hắn từng lớp từng lớp mà bôi ướt át, khe giữa này càng lúc càng không bền, giống như chỉ cần thất thân trong nháy mắt, thì bị một mùi vị không rõ ràng xông vào.

Đầu lưỡi giằng co, Dương Mãnh đột nhiên run lên, vật trong tay Vưu Kỳ càng bành trướng hơn.

“Mãnh tử, từ lúc cậu tức giận bỏ đi, tôi phát hiện mình không thể rời xa cậu. Lời nói từ trong đáy lòng không có chỗ giải bày, những việc làm xấu hổ hay mất mặt cũng không biết làm cùng ai, ngay cả ăn xong đậu phụ thối, cũng không biết mùi vị như thế nào... Mấy năm trước tôi sống rất ngọt ngào, trước mặt ai cũng phải giả vờ, ăn một bữa ăn kiêng này kiêng nọ, bị người khác sỉ nhục vẫn phải tươi cười trước ống kính, cũng không biết mình bản thân đã sống sót như thế nào. Nếu không có cậu bên cạnh, tôi cũng không biết mình là ai.”

Khoé môi Dương Mãnh giật giật, không nói nên lời.

Vưu Kỳ tiếp tục hôn lên mặt Dương Mãnh, đầu tiên là mắt, Dương Mãnh vội vã nhắm mắt lại, sau đó lại trượt xuống cổ, hạ thẳng xuống ngực, ở điểm non nớt mẫn cảm kia khe liếm một chút.

Dương Mãnh kích động, cả giận nói, “Mau — đi — xuống!”

“Đi liếm chỗ khác huh?”

Vì vậy đầu lưỡi của Vưu Kỳ bắt đầu liếm khắp nơi.

Dương Mãnh vung tay muốn đánh xuống, nhưng sức lực bắt đầu yếu dần không đủ, rầm rì, đột nhiên có loại cảm giác muốn khóc, niềm tin của cả đời là gì? Trong giấc mơ của tôi đều là hoàng hoa đại khuê nữ*! Sống đến từng tuổi này, đến tay của em bé gái còn chưa nắm qua đây!

(*cô gái nhà lành xinh đẹp)

“Cậu phải tin vào cơ thể mình, nó là thành thật nhất!”

Vưu Kỳ dùng đầu ngón tay chà chà tinh dịch ở bụng Dương Mãnh, nhìn mép lông phủ trên da thịt của Dương Mãnh, ánh mắt Dương Mãnh chậm rãi hạ xuống, nhìn thấy đũng quần của Vưu Kỳ nhô lên khỏi thịt, lúc này hừ lạnh nói, “Cậu không có bệnh, tự mà giải quyết đi.”

“Vậy cũng tốt.”

Nói xong, kéo tay Dương Mãnh qua, đặt lên thứ trong quần, nắm tay cậu siết nó một cái.

Sau đó hàng ngày, Vưu Kỳ đều lấy chiều này lừa Dương Mãnh, vậy mà Dương Mãnh lại không chút nghi ngờ Vưu Kỳ. Ban đầu Vưu Kỳ thường bỏ thuốc Dương Mãnh, làm Dương Mãnh cảm thấy cái kia của mình không ổn, chỉ có thể tìm đến Vưu Kỳ. Sau đó Vưu Kỳ không hạ thuốc nữa, Dương Mãnh cũng không vui để tay làm hàm nhai nữa, theo thói quen chạy đến phòng của Vưu Kỳ.

Loáng một cái, mùa đông đã đến.

Vưu Kỳ nhận vai diễn mới, ngày đầu tiên chính thức quay phim, chính là diễn cảnh hôn nhau giữa tuyệt rơi.

Dương Mãnh trong chiếc áo bông dày, đứng bên cạnh nhìn Vưu Kỳ theo lệnh đạo diễn, lập lại đoạn đối thoại, vì không được vào diễn, đôi môi của nữ diễn viên chính bên cạnh lạnh đến đông cứng.

“Cậu có cảm thấy cô ta rất quen mắt không?” Nhân viên mới làm cùng với Dương Mãnh nói chuyện phiếm.

Dương Mãnh lưỡi biếng mở mắt ra, nhìn lướt qua nữ chính, nhìn đến cảm thấy quen mắt, nhưng lại không nhớ là đã từng gặp ở đâu. Lúc trước cậu hay cùng Vưu Kỳ chạy đông chạy tây, nóng lòng nhất chính là nhìn thấy mỹ nữ, nhất định là gặp một lần không quên được. Mấy ngày nay lại không biết làm sao, nhìn thấy ai cũng đều giống hệt nhau.

“Chính là bạn gái scandal của Vưu Kỳ đó, này nhé, mới vừa tốt nghiệp đại học Bắc Ảnh* không lâu, cũng xem như là sư muội của Vưu Kỳ, nghe nói hai người lúc đi thư viện thì quen nhau, cậu không biết à?”

(*Đại học Bắc Kinh Điện ảnh)

“Thì ra là cô ấy...” Dương Mãnh liếc mắt, “Trong hình rất xinh đẹp, vậy mà ở ngoài trời Ạ, vô cùng khó coi! Khó trách là không nhận ra được..”

“Nào nào nào... Hai người lại đây.” Đạo diễn vẫy tay ra hiệu, “Như vậy cũng không được!”

Nữ diễn viên giậm chân không ngừng, dùng miệng hà hơi vào tay, tổ khổ với đạo diễn, “Đạo diễn, lạnh quá, mặt đông cứng cả rồi.”

Đạo diễn dương dương tự đắc nâng cằm, ra hiệu Vưu Kỳ làm ấm tay nữ diễn viên.

Vưu Kỳ nhận bao tay, tiến đến cầm tay nữ diễn viên mặc vào.

Trong lòng Dương Mãnh như bị kim châm, làm tổ ngủ quên lâu quá, có phải là của tôi hay không cũng phải trở thành của tôi. Hơn nữa Tiểu Mãnh tử cứ thế quyết định, cậu không nên vì vậy mà tự cân nhắc, cũng không thể để mặc vận mệnh sống chết ra sao nha!

“Nếu không được thì tìm diễn viên đóng thế đi!” Dương Mãnh đột nhiên nhảy vào giữa hai người.

Ánh mắt trầm tĩnh của Vưu Kỳ cũng dậy sóng, khi Dương Mãnh đi đến, hắn liền thấy tâm mình cũng ấm áp, trực tiếp đưa bao tay cho nữ diễn viên, bên này lấy tay hướng vào ống tay áo bông dày rộng kia, nắm lấy cổ tay của người kia.

“Cũng không có sẵn diễn viên đóng thế mà!” Vưu Kỳ cố ý nhìn xung quanh một chút.

Hừ! Trong lòng Dương Mãnh oán trách một câu, không phải đang ở trước mặt cậu sao?

Nữ diễn viên lên tiếng, “Phiền toái lắm, vẫn để em tự làm đi, em vừa mới tốt nghiệp, cơ hội này hiếm có lắm. Cho dù có khó khăn gì, em sẽ học cách khắc phục.”

Trong lòng Dương Mãnh căng thẳng, mới trả lời, “Sư muội, nghe anh trai nói, cho dù Vưu Kỳ không đau lòng, thì anh đây đau lòng. Việc này vừa bận lại vừa mệt, vẫn để anh trai giúp em đi, có khó khăn gì cũng không sợ, anh trai giúp em khắc phục!”

Nói xong, dùng dáng vẻ anh hùng cứu mỹ nhân túm Vưu Kỳ đi.

Cảnh hôn nhau dưới tuyết vừa bận vừa mệt hả :v =)))

24. Phiên Ngoại 23

Phiên ngoại 23: Ai là Dương tiểu tam*!

(* kẻ thứ ba cướp chồng người khác)

Edit :phuongchuchoe

Mới chớp mắt mà đã sắp đến tết.

Mỗi cơ quan đơn vị đều được nghỉ phép, thông cáo sắp xếp lịch làm việc của Vưu Kỳ lại ngày càng dày đặc, nghề giải trí chính là như vậy. Lúc quần chúng nghỉ ngơi, chính là lúc cần thiết cậu tăng giờ làm lên, nhìn mọi người kéo bè kéo phái mà đi về nhà, tùm năm tùm ba mua hàng tết, Dương Mãnh đều thấy trong lòng ngứa ngáy.

Buổi tối tắm xong, Dương Mãnh đứng ngây người trước cửa sổ, cái khe môn nhỏ cứ như vậy ngẩng lên.

“Nhanh thật đó! Lại một năm đã qua, chớp mắt tôi cũng hai mươi tám!”

Vưu Kỳ dựa vào đầu giường, ngón tay nhẹ nhàng lướt Ipad, cậu được không chẳng đáp lời Dương Mãnh đang than ngắn thở dài kia.

()

“Mấy ngày trước Tiểu Bạch* ở đơn vị gọi điện cho tôi, nói hắn ta kết hôn lúc hai mươi bảy tuổi, có mời tôi tham gia lễ cưới. Cậu nói xem, với thân phận của tôi bây giờ nên tặng quà gì?”

“Um... Cậu thử xem...”

Dương Mãnh quay đầu lại liếc mắt xem xét Vưu Kỳ, phát hiện hắn ta không ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn chằm chằm màn hình mặt mày hớn hớn.

“May là tôi cảnh giác ăn tết cũng phải thủ thân, không phải tôi mỗi ngày đều không ở nhà, ba mẹ tôi sẽ nghi ngờ. Bất quá tôi cũng không quay về, ba mẹ cũng đỡ nhớ đến tôi, lỡ như đến sở cảnh sát tìm tôi, phát hiện tôi bị từ chức thì có trách tôi không?”

“Ừm...”

“Cậu nói xem, tôi có khi nào ổn đâu? Mới năm nào tôi vẫn còn hai mươi lăm? Nếu không thì tôi liền thừa dịp đêm khuya nào đó về nhà một chuyến, nói vừa mới tan tằm, hôm nay không ngủ ở đơn vị, cậu thấy cách này được không?”

“Ừm...”

“Vưu Kỳ cậu ngu ngốc đúng không?”

“Ừm...”

“...!!!”

Dương Mạnh rút cuộc cũng nổi giận, nhe hai cái răng khểnh ra, nhanh chóng nhảy lên, cướp lấy Ipad trong tay Vưu Kỳ. Vưu Kỳ phản ứng nhanh đóng khung trò chuyện lại, nhưng vẫn bị Dương Mạnh phát hiện.

“Cậu mấy ngày nay đều nói chuyện với ai?”

“Không ai cả, chỉ là tán chút chuyện với mấy anh em.” Vưu Kỳ định đem Ipad đoạt lấy nhưng không thành.

Dương Mạnh rất tức giận, “Cậu lừa ai hả? Làm việc với anh em không phải gọi một cú là được sao?”

“Sự tình quá rắc rối, nhiều chi tiết rườm rà, tôi sợ bọn họ không nhớ được.”

Dương Mạnh không tin, vẫn cứ nhấp vào ứng dụng trò chuyện của Vưu Kỳ, kết quả lập tức hiện lên khung chat, Dương Mạnh nhìn thấy nick name kia liền nổi giận.

“Tiểu tam? Cậu để tên cô ấy là tiểu tam?”

Vưu Kỳ luống cuống, “Không phải tôi ghi, hẳn vốn gọi là Tiểu tam.”

“Tôi ĐKM! Cô ta ngược lại rất tự biết mình biết ta ha, nói, có phải là nữ diễn viên diễn chung với cậu?”

“Sao lại là cô ấy được? Cậu nhìn kỹ đi, giới tính là nam, hơn nữa trước tên” tiểu tam” của người này còn có chữ đây.”

“Dương Tiểu Tam...” Dương Mạnh lẩm bẩm, tức giận, “Tên khốn kia còn có dám hứng thú đặt tên như vậy? Ai cho phép hẳn giống họ của tôi? CMN...”

Vưu Kỳ nghe Dương Mạnh nói càng lúc càng lạc đề, nhanh chóng ngắt lời động viên một lúc, cuối cùng cũng xem như để cuộc đối thoại bỏ qua.

“Không phải cậu nói muốn về nhà sao? Như vậy đi, tối mai chúng ta cùng nhau về.”

“Cậu không cần đi.” Dương Mạnh méo miệng, “Lỡ như cha tôi nhận ra điều gì thì sao?”

“Nhận ra cũng tốt, đỡ mắc công tôi phải mở miệng.”

Dương Mạnh làm ra biểu tình lo sợ, “Tuyệt đối đừng mạo hiểm, cha tôi có tố chất tâm lý lệch lạc, lúc trước mẹ tôi quét sân xuất hiện mồ con nhện, cha tôi bị dọa đến mức hôn mê bất tỉnh.”

Vưu Kỳ đỡ trán.

“Yên tâm, tôi có chừng mực.”

Chui vào trong chăn, hai người không thể nhịn được nữa rối loạn lên, lần này Vưu Kỳ đè lấy Dương Mạnh, đầu độc Dương Mạnh, “Mạnh tử, ta đổi cách khác đi, làm như vậy quá đơn điệu.”

Gương mặt tuần tú của Dương Mạnh ửng hồng, tim đập nhanh hơn, bị Vưu Kỳ khiêu khích nhiều lần cuối cùng cũng đáp ứng.

“Có thể chơi, nhưng cậu phải để tôi làm công.”

Vưu Kỳ sáng khoái đáp ứng.

Dương Mãnh phải gọi là ra sức tuốt (súng), thiếu điều muốn rơi lớp da xuống luôm, vậy mà chim nhỏ giống như không hồi sinh vậy.

“Sao lại không được?” Dương Mãnh đối với tật xấu này lại sợ hãi.

Vưu Kỳ an ủi, “Có thể là nó không vui khi làm công.”

“Sao lại không vui? Tôi rất tình nguyện mà?” T_T

“Cậu tình nguyện thì nói làm gì? Vưu Kỳ mở tay ra,” Cậu nghe nó nói xem”

“Được rồi, cậu làm công.” Vưu Kỳ lật người Dương Mãnh lại, nhấc cái mông nhỏ hẹp lên, “Bất luận là cậu thưởng trước hay sau, tôi đều tôn cậu là công.”

Một lát sau, Dương Mãnh kêu rên, “Tôi là công, a —! !...”

“Ừm, công nhà cậu thật chặt.”

“...”

(*lật bàn*)

Buổi tối ngày thứ hai, Dương Mãnh vì “việc kia” nên không trở về nhà, buổi tối ngày thứ ba, hai người xách theo bao lớn bao nhỏ trở về.

Lão Dương xinh xắn ôn nhu ra mở cửa, nhìn thấy Vưu Kỳ cũng không có một chút kinh ngạc, giống như là rất thường hay đến đây.

“Nào nào nào, vào nhà đi.”

Dương Mãnh giấu đầu lòi đuôi, giải thích, “Con tan ca trên đường về thì tình cờ gặp cậu ấy, cậu ta nói muốn đến thay thăm cha và mẹ, khuyên thế nào cũng không nghe, nên con đành về chung với cậu ấy.”

Lão Dương tựa như không nghe không thấy, trong mắt chỉ có Vưu Kỳ.

“Nào, đến đây ăn quả phỉ* đi, chú nghe nguồn fan tin cậy nói cháu thích ăn quả phỉ nhất, hôm qua chú đi siêu thị, có mua cho cháu mấy cân.”

(*loại quả của TQ, thứ cho editor gà mờ T^T)

Không phải hôm nay con mới gọi điện thoại về sao? Huống hồ con cũng không nói với cha là về cùng với Vưu Kỳ mà... Dương Mãnh bực bội người nào đó. Cha Dương đã túm Vưu Kỳ đi, hai người bên cạnh nói chuyện rất vui vẻ, dường như quan hệ rất thân thiết.

Dương Mãnh sợ Vưu Kỳ lại lỡ miệng nói ra, cùng chạy đến tán gẫu.

“Mấy ngày nay rất bận sao? Con xem con vẫn ốm như vậy.” Cha Dương nói.

Vưu Kỳ cười cười, “Vâng ạ, có lúc mệt mỗi thức suốt đêm, một ngày chỉ ngủ có hai ba tiếng.”

(nghe kiểu gì vẫn thấy nó mờ ám =v=!)

Dương Mãnh giả vờ kinh ngạc thốt lên, “Thì ra siêu sao lại cực khổ như vậy hả? Tôi còn tưởng mấy người mỗi ngày chỉ đi trên thảm đỏ, sau đó ký tên thôi!”

Cha Dương không quan tâm Dương Mãnh, trực tiếp siết tay Vưu Kỳ nói, “Sống chung với Mãnh tử, đứa nhỏ này rất dễ ngủ, có ngủ hay không cũng giống nhau.”

(=)) nói móc, tuyệt đối là nói móc)

Vưu Kỳ ngược lại rất sẵn sàng nói, “Có chút việc Mãnh tử không làm được, cùng làm việc với cậu ấy, chi bằng để cậu ấy ngủ thêm một lát.”

Nghe nói như thế, ông Dương lập tức quay mặt nhìn Dương Mãnh.

“Con nghe cha nói, càng nhiều người đau lòng, con càng phải cố gắng, biết không?”

“Con làm sao lại không dốc sức cho hần? Con...”

Nói một lát, gương mặt Dương Mạnh biến sắc, nhìn cha mình rồi lại nhìn Vưu Kỳ, thì ra là quen biết từ trước, nhất thời hiểu rõ mọi chuyện.

“Cha biết con bị sa thải?”

Cha Dương nhẹ nhàng trả lời, “Cha đã sớm biết rồi, ngày thứ hai con từ chức, Vưu Kỳ đã nói với cha.”

Đồng tử của Dương Mạnh tối đen, hai hàm răng nghiến lại, “Vưu Kỳ chết tiệt, nếu biết thì vì sao không nói với tôi? Làm hại tôi có nhà mà không thể về!”

Vưu Kỳ tiến đến nói bên tai Dương Mạnh, “Nếu cậu về nhà, thì làm sao có thể đến nhà tôi?”

A a a a.... Lại một lần nữa bị đùa bỡn, Dương Mạnh chạy vọt vào phòng của cha Dương, ở bên trong luôn, dự định sau đó cả đời cũng không quay lại với Vưu Kỳ.

Trước mắt là màn hình vi tính, phần mềm trò chuyện đang hiện lên, Dương Mạnh nhìn thấy ba chữ “Dương Tiểu Tam” tràn trập trước mắt.

Cậu đột nhiên nhớ đến, cha mình ở nhà đứng thứ ba.

“Dương Tiểu Tam... Đồ dê tiện này còn CMN lấy tên tôi đặt? Ai cho phép hần theo họ tôi? F*ck...” Cả người Dương Mạnh nổi da gà lên.

Bên ngoài loáng thoáng nghe tiếng đùa giỡn của Vưu Kỳ, “Chú Dương, đêm qua lúc cùng chú trò chuyện trên internet, con trai của chú...”

Dương Mạnh dùng tốc độ 100m/s chạy hết tốc lực ra ngoài.

<(_ _)=“”> phản đối má SÀI phân biệt đối xử

25. Phiên Ngoại 24 [end]

Phiên ngoại 24: Thật sự là không “trị” hết rồi!

Buổi tối, Dương Mạnh ngồi trên ghế salon, đang cân nhắc xem nên mua đồ tết gì thì chuông cửa vang lên.

Mở cửa ra, nhìn thấy Bạch Lạc Nhân và Cố Hải đang đứng bên ngoài, dưới chân là vài thùng đồ.

“Muộn như vậy rồi, sao hai người lại đến đây?” Dương Mạnh kinh ngạc.

Bạch Lạc Nhân vừa khiêng đồ vào trong, vừa nói, “Quân đội phát không ít thứ, hai tôi liền lấy về vài món, nhiều đồ quá nên ăn không hết, tôi chọn vài món tốt đem đến cho hai cậu. Cố Hải, trước tiên đem cái thùng tôm này bỏ vào tủ lạnh, để ở ngoài sẽ hỏng mất.”

Dương Mạnh mở ra nhìn, đều là những con tôm lớn, nhìn còn rất tốt lại tươi sống.

“Nè, những con tôm lớn này ngon quá, quà tặng đặc biệt đúng không?”

Bạch Lạc Nhân không ngẩng đầu lên, nói, “Tôi cũng không biết là ai đem đến, đồ trong nhà chất đầy hết rồi, hai chúng tôi cũng không thể ăn hết nhiều đến vậy! Nếu hai người muốn mua đồ tết, vậy lấy đi, tôi đoán những món này đủ cho hai cậu ăn.”

Dương Mạnh nhìn qua loa, Bạch Lạc Nhân đều đem đồ tốt đến, trong lòng vô cùng cảm động.

Dọn xong đồ đạc, Cố Hải nói với Bạch Lạc Nhân, “Em đi rửa tay đi.”

Hai người đi đến phòng vệ sinh, đúng lúc Vưu Kỳ đi đến nhìn thấy hai người họ, trong lòng kinh ngạc.

“Sao hai người đến đây?”

Cố Hải quăng một câu, “Nhìn xem cậu còn sống không.”

Nói xong, cầm lấy tay Bạch Lạc Nhân đưa đến bồn rửa tay.

Vưu Kỳ tựa vào khung cửa, nhìn thấy Cố Hải nghiêm túc chà chà tay Bạch Lạc Nhân, không nhịn được ho nhẹ một tiếng, “Này, tôi nói không đến mức đó chứ? Cậu ta không phải tự rửa tay được sao?”

Cố Hải sắc mặt không đổi trả lời, “Tôi rửa tay cho em ấy, cũng tiện thể rửa tay cho mình luôn, không phải đỡ tốn nước nhà cậu sao?”

Nói xong, kéo khăn lông xuống cho Bạch Lạc Nhân, bắt đầu lau khô tay.

(* Từ Cố trưởng thôn tăng level thành Cố vú em =)))

Trở lại phòng khách, Dương Mãnh ngồi trên ghế salon dọn dẹp đồ đạc, Bạch Lạc Nhân ngẫu nhiên nhìn xuống thấy ở dưới bàn là một quả cầu pha lê và một cây súng đồ chơi, ánh mắt sáng lên, cầm lấy.

“Này, cậu mua cái này ở đâu vậy? Bây giờ thứ này còn bán hả?” Những cậu bé sinh ra ở thập niên 80, nhìn những thứ này rất thân thiết.

Dương Mãnh nhìn bảo bối chăm chú, “Món này là đồ chơi khi bé, vẫn còn giữ lại đến bây giờ.”

Bạch Lạc Nhân càng nhìn càng thích thú, mới mẻ, nói với Dương Mãnh, “Cho tôi cây súng này đi, tôi cũng muốn sưu tầm vài món để kỷ niệm.”

Trong lòng Dương Mãnh không nở cho! Nhưng nhớ lại Bạch Lạc Nhân cho đồ cậu nhiều năm như thế, vẫn cắn răng gật đầu.

Vưu Kỳ đứng ở bên cạnh nhìn ra, lúc Dương Mãnh cho rất không cam lòng. Trong nhà, Dương Mãnh rất thích cây súng này, không có chuyện gì cũng cầm lấy điều khiển. Nhìn đáng vẻ ấy khiến cho Vưu Kỳ đau lòng, vì vậy đi đến chỗ Cố Hải.

“Này, về chuyện Nhân tử nhà cậu, để cậu ấy trả lại cây súng trò chơi cho Mãnh tử nhà tôi đi. Mãnh tử của tôi không có thưởng thức gì cao quý, chỉ yêu thích mân mê thứ đồ chơi nhỏ ấy, cậu để cậu ấy cầm đi, trong lòng em ấy không dễ chịu.”

Hiếm khi, lần này Cố Hải rất dễ nói chuyện, rất thoải mái đáp ứng.

Đi đến trước mặt Bạch Lạc Nhân, cầm lấy cây súng nhỏ, bỏ vào túi áo.

“Anh giữ giúp em.”

Nói xong, nhìn Vưu Kỳ đi tới, Vưu Kỳ tưởng Cố Hải muốn trả lại, vậy mà Cố Hải không những không làm vậy mà còn cầm quả cầu pha lê lên, hỏi Bạch Lạc Nhân, “Cái này em cũng thích?”

(* chết chưa =.=” ai bảo hai ông lúc trước đốt nhà người ta, phá nhà người ta =)))

Bạch Lạc Nhân gật đầu.

Vưu Kỳ đứng nhìn bên cạnh, mặt tái đi.

Tôi CMN trong nào bị úng nước? Tôi còn có thể đem chuyện này nói với Cố Hải? Ai mà không biết hẳn ta chiều chuộng nhóc kia đến người thần phần nộ, nếu Bạch Lạc Nhân nói yêu thích đầu của Dương Mãnh, chắc Cố Hải cũng muốn cắt đầu xuống luôn quá.

Dương Mãnh cứ như vậy mà trơ mắt nhìn từng món đồ rơi vào túi áo người nào đó, bộ dạng vô cùng đáng thương. ()

Vưu Kỳ cũng nhìn không nổi nữa, tính nói Cố Hải quay về, nào ngờ vừa mới mở miệng, thì bị Cố Hải chặn lại.

“Cậu nói thêm một câu, tôi liền đem Dương Mãnh nhà cậu đi, đến bầu bạn với Nhân Tử nhà tôi.”

Vưu Kỳ bị ai xoay người, đi đến trước mặt Dương Mãnh, vỗ vỗ vai an ủi, “Không có gì, quay đầu lại đi không thôi bọn họ cướp cậu đi đó.”

“...”

Bốn người ngồi trên ghế salon trò chuyện, Bạch Lạc Nhân vẫn bực bội một điều, Dương Mãnh lúc đó chạy đến nhà hắn ở, còn luôn mồm luôn miệng nói không thích Vưu Kỳ, vậy mà một tháng sau lại rơi vào ngực hắn hả?

Lần này rốt cuộc cũng có cơ hội hỏi một câu.

Nghe thấy vấn đề của Bạch Lạc Nhân, mặt Dương Mãnh biến sắc, quét mắt nhìn Vưu Kỳ và Cố Hải, đứng dậy đi đến bên cạnh Bạch Lạc Nhân, ghé vào bên tai nhỏ giọng nói, “Hai ta qua bên kia nói chuyện, tôi không muốn bọn họ nghe thấy.”

Dương Mãnh nói thế, Bạch Lạc Nhân không thể làm gì khác đi cùng Dương Mãnh.

Hai người họ vừa đi, bên này còn lại Vưu Kỳ và Cố Hải.

Cố Hải phả khói thuốc, cười như có như không, liếc mắt nhìn Vưu Kỳ, hỏi, “Là cậu ấy giao phó thân thể nhỏ bé cho cậu hả, chơi sướng không? Tôi nhìn thế nào cũng giống như là chưa ”làm” qua? Nếu cậu ra tay tàn nhẫn chút, chẳng phải hắn khóc trời khóc đất sao?”

“Sướng hay không sướng là một chuyện.” Vưu Kỳ khiêm tốn nói, “Tôi khẳng định vẫn tốt hơn là Bạch Lạc Nhân cảm ”làm“.”

Cố Hải lập tức cuống lên, la gào một câu. “Con mẹ nó cậu làm quá hả?”

“”Chơi” quá hay không ”chơi” quá trong lòng cậu không có tính toán gì sao?” Vưu Kỳ cười nhạt, “Ngược lại tôi có thể đảm bảo, tôi vẫn chưa có ”chơi” quá.”

Con người của Cố Hải tối sầm, “Cậu chớ có hả hê, sớm muộn rồi cũng có ngày như thế.”

....

Bạch Lạc Nhân nghe Dương Mãnh nói xong, cơ thịt trên mặt co quắp mấy lần.

“Thật vậy ư?”

Dương Mãnh gật đầu, “Thật, tôi cũng cảm thấy rất tà giáo, JJ này lại nhận chủ nhân đó! Bất quá tôi cũng cảm ơn món đồ đó, không có nó chắc ngày hôm nay tôi cũng không biết mình thích Vưu Kỳ.” Một mặt cảm thấy may mắn.

*=)))

Bạch Lạc Nhân nhìn đến nội thương, vì bảo toàn nỗi khổ tâm của Vưu Kỳ, cũng để cho vận mệnh Dương Mãnh không còn khổ sở nữa, cậu quyết định nín cười, xem như cái gì cũng chưa nghe chưa thấy.

Trước khi đi, Vưu Kỳ lặng lẽ nói với Dương Mãnh, “Nhân tử, cảm ơn cậu.”

Bạch Lạc Nhân vỗ ngực Vưu Kỳ, “Hãy đối xử tốt với Mãnh tử, biết chưa?”

“Cậu cũng phải để tâm với tên Cố Hải kia thật tốt, tôi thấy tâm lý hắn có chút vấn đề.”

....

Tiến hai người xong, Dương Mãnh mới làm ra vẻ mặt xoắn xuýt.

“Bọn họ cầm cây súng nhỏ và quả cầu pha lê của tôi rồi.” T__T

“Không sao, tôi thay cậu trả thù rồi.” Vưu Kỳ nói, “Cậu nhìn thấy hai cái ly trên khay trà không? Tôi có bỏ thuốc trong đó, tối nay hai người họ đừng mong làm...”

“Hai người đó ai cũng không uống!” Dương Mãnh cắt lời Vưu Kỳ, “Tôi uống hết rồi.”

Mặt Vưu Kỳ nhất thời tái đi.

“Cậu uống hết?”

“Đúng vậy! Mới nãy nói chuyện với Nhân tử nên thấy khát nước. Nay, cậu bỏ thuốc gì trong đó? Uống xong có hậu quả gì không?”

“ ... ”

Vưu Kỳ triệt để té ngã, cân nhắc tinh lực dồi dào của Cố Hải và Bạch Lạc Nhân, cậu tăng liều lượng thêm 5 lần, bỏ vào hai ly nước, tổng cộng là 10 lần, toàn bộ đều bị Dương Mãnh uống. Chim nhỏ chắc chắn bị suy nhược, nhanh thì vài tuần, chậm thì vài năm, nếu không cẩn thận thì cả đời cũng không cứng nổi.

Tôi CMN! Lần này thật sự là không “trị” hết rồi!

Cố Hải, sao cậu nguyên rửa chuẩn quá vậy? T_T

(thuốc bắt lực thần thánh :v)

END.

Quá máu chó! Tại sao chương cuối không làm H vài phát để thỏa cơn thèm khát của mị, lại còn kết thúc vô cùng... Phắc!

hết truyện cảm thấy như không còn được gặp lại Vưu Kỳ Dương Mãnh cũng giống như phải rời xa Phong Tùng và Trần Ổn vậy

có ai vừa đọc vừa tưởng tượng gian tình của Phong Ổn như toai không QAQ

cảnh giường chiếu của hai đứa nhỏ (hơi mờ) ngoài đời chứ ko phải trong phim nha ()

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-an-phien-ngoai>